

B. D. Benedikt

Milenijum

Milenijum je latinska reč za vremenski period od hiljadu godina. To je prosečna dužina života tridesetak generacija obične, ili tridesetak generacija kraljevske porodice. Zbog dužine ovog perioda, samo ograničen broj srećnika je živeo istovremeno u dva milenijuma. Kao mi, na primer, odnosno naša generacija. Zbog retkosti ovog događaja, kao i raznih nagađanja, predviđanja i biblijskih proročanstava, pred svaki novi milenijum dolazi do neke vrste masovne histerije. Oni dobri gledaju u tmurno nebo sa nadom da će se uskoro otvoriti i da će odozgo sići neko da ih spase od onih grešnih, a ovi gledaju u nebo sa strahom od moguće kazne. Moćna mašinerija štampe i televizije koristi se ovim fenomenom do krajnosti, vešto dolivajući ulje na već rasplamsala iščekivanja jer u ovo naše vreme, vesti prodaje senzacija. Što veća senzacija, to veći prihodi od reklama bogatih korporacija. Gotovo da ne prođe dan, a da se na televiziji ne prikazuje neki proročanski film o kraju sveta ili neka emisija o skorom naletu asteroida koji će nas sve zbrisati sa površine ove napaćene planete. Samo 1999. godine, Holivud je izbacio desetak filmova na temu biblijskih Armagedona, Apokalipsi i sličnih nesreća. A mase, gladne informacija i zabrinute za svoju dalju egzistenciju, ostavile su u kasama bioskopa preko milijardu i po dolara - uglavnom onima koji ne veruju ni u šta sem u brzu zaradu! Ova vešta komercijalna taktika manipulisanja masama, nije prva u istoriji čovečanstva. Ispiranjem naših naivnih i uglavnom neukih mozgova, bavili su se uspešno mnogi pre Holivuda. Kroz vekove su hrišćanski teolozi pokušavali da izračunaju što tačniji datum Hristovog povratka. Pored rato-va, prirodnih nepogoda, poplava, vulkanskih erupcija i zemljotresa, koji su se permanentno dešavali, najsigurniji predznak Isusovog povratka ostaće njegov neprijatelj

Milenijum

1

Antihrist, koji će se pojaviti pred sam Njegov silazak na zemlju. Zato je do prve velike panike i histerije među hrišćanskim stanovništvom Evrope došlo još 666 godine, koja se zbog svog, u Bibliji pomenutog broja, smatrala godinom pojave Antihrista. Kako se ovaj nije pojavio, datum je pomeren za godinu 999. i to iz više razloga. Prvi je bio zbog tri "naopake" šestice, što je vešto pripisano izvitoperenoj ličnosti Antihrista, a zatim, radilo će o kraju prvog milenijuma. Počele su obimne pripreme oko dočeka Spasitelja, uglavnom zbog pogrešnog tumačenja Biblije u kojoj Isus pominje da će po njegovom dolasku otpočeti hiljadugodišnje Carstvo Božje. Ali on ne samo da nam nije ostavio datum svog povratka, već nas jasno upozorava rečima: "Doći ću usred noći, kao lopov i iznenaditi vas. Zato uvek budite spremni!"

Panika koja je zahvatila hrišćansko stanovništvo te poslednje godine prvog milenijuma bila je apsolutna. Ljudi su opraštali jedni drugima uvrede, bogati brisali iz knjiga dugove siromašnih, u crkve se nije moglo ući od naroda, kriminal je spao gotovo na nulu. A kada je svanuo prvi januar 1000. godine, svi su pogledi bili uprti u nebo. Nekoliko dana je tre-balo masama da dođu sebi od teškog razočaranja. Svima je postalo jasno da se Isus iz nepoznatih razloga iznenada pre-domislio. Život je nastavio da teče punih hiljadu godina, sve do ovih naših uzbudljivih dana, kada se ponovo očekuje Hristov dolazak. Naravno, zahvaljujući većem obrazovanju prosečnog čoveka i sredstvima masovnog informisanja, do panike ovog puta neće doći. Doći će do iščekivanja da se nešto desi, a već sada se dešava mnogo neprijatnih stvari i predznaka opisanih u Bibliji.

Ne znam da li ste primetili, ali gotovo da ne prođe dan, a da se na TV ne pojavi vest o nekoj velikoj nesreći. Kao što rekoh, prirodnih nepogoda je bilo i do sada, ali morate pri-znati, nikad sa ovakvim intenzitetom. Zemljotresi koji su

učestali do sada nevidenim tempom, ubijaju na desetine hiljada stanovnika, poplave u svetu su gotovo svakodnevne, pojava "masovnih ubica", opisanih kao jedan od "predznaka", postala je zastrašujuća. Ne prođe dan, a da neko negde u svetu ne uleti u

neku školu, poslovnu zgradu ili crkvu i ne pobije nekoliko nedužnih ljudi. I mada Amerika predvodi u ovoj crnoj stati-stici, masovna ubistava se dešavaju i u drugim državama. U Rusiji je nedavno došlo do miniranja stambenih zgrada u kojima je poginulo nekoliko stotina ljudi. Uopšte nije važno da li su u pitanju teroristi ili duševno poremećene osobe, činjenica je da se masovna ubistva šire po ovom našem uzne-mirenom svetu. Jedan od predznaka da će reke pocrveneti od krvi (i zagađenosti) već je prošlost. Zar se niste svojim očima uverili i u tu činjenicu u toku građanskog rata u Ruandi? Rekama je zaista tekla krv, a kada se pogledaju ušća velikih reka iz satelita, i na tim se kolor slikama jasno vidi da su "crvene", naravno, od posledica seče šuma i hemijskih zagađenja. Slično je i sa pojavama lažnih spasitelja. Nikad ih nije bilo više nego danas. Od sumanutih ludaka koji svoje sled-benike odvođe pravo u masovnu grobnicu, do većih poslovnih televandelisti, kako ih popularno nazivaju, koji svoj "spas" prodaju lakovernima za dolare! Da predemo preko "ratova i glasina o ratovima". Da li ih uopšte ovde i treba pominjati. Danas, 14. oktobra 1999. godine, po statistikama UN vodi se u svetu 48 građanskih ili međudržavnih ratova! Od Čečenije, Avganistana, Eritreje, Sudana, Gvatemale, Kolumbije, afričkih zemalja pa sve do Indonežanskih ostrva! Četrdeset i osam! Svakog minuta i po, u tim lokalnim i oblasnim sukobima nastrada po jedno nedužno dete! Ljudski gubici su nepoznati. Toliko o predznacima Isusovog dolaska na Zemlju. Ako se tome doda ulazak u treći milenijum, pa još tri "naopake" šestice u 1999. godini, može se zamisliti nervoza pojedinaca koji govore o "velikim nebeskim pojavama"! Šta bi drugo to moglo da znači nego predstojeći raspored planeta Sunčevog sistema koje će se 4. maja 2000. poredati u takozvani Veliki krst na sve četiri strane Sunca. Zloslutnici vide u ovome samo jedno - Zemlja će se opet nakrenuti za 23 stepena i promeniti svoju osu u odnosu na Sunce. Doći će, kažu ovi, do nezapamćenih elementarnih kataklizmi na našoj planeti. Polarne kape će odjednom početi da se tope a nad Evropom, ili Kanadom, počće da se formiraju nove ledene oblasti, zemlje

Milenijum

poput Holandije i Floride biće potpuno potopljene, a četvrtina kopna biće zauvek izgubljena pod ovim nezapamćenim poplavama. Upaničeno stanovništvo će početi da se seli u masovnim talasima prema južnim, toplijim područjima. Ako se ovom dodaju predviđanja naučnika da će tom prilikom poginuti na desetina miliona stanovnika, može se zamisliti slika jednog takvog haosa. Da li je sve to moguće? Hoće li nam novi milenijum zaista doneti katastrofalne promene u klimi i životu, ili paničimo bez ozbiljnog razloga. Mnogi se sve češće pitaju da li je moguće da će nam se zaista desiti sve ono opisano u Bibliji? Zar će konačna kazna biti tako strašna i neizbežna?

Modernom čitaocu nije više dovoljno nabaciti stvari bez objašnjenja, ili mu ih opisivati u nejasnim i zagonetnim poglavljima biblijskih spisa. On sve manje veruje u legende, a sve više se oslanja na naučna i logična objašnjenja raznih fenomena koji se tiču njegove egzistencije. Nije dakle čudno što živimo u jednom od najgrešnijih vekova. Pošto već hiljadama godina odbija da nam objasni pravi izvor biblijskih dokumenata, Crkva se i sama našla u vrlo kritičnom i nezavidnom položaju. Poznato je da se na hiljade sveštenika svih religija rasčinilo, a nove je sve teže privući i nagovoriti da "hodaju stopama Hrista". Nedostatak zagovornika božanskog stvaranja sveta je evidentan. Ovde nailazimo na paradoks. Jer ako Boga nema, onda smo zaista ništa drugo nego biološki roboti koje je priroda na neki čudan način "izmućkala" u svojoj "pra-čorbi".

Sličnost funkcionisanja čovekovog mozga i kompjutera -prosto je frapantna. U stvari, čovek je proučavajući neurone svog mozga i došao na ideju veštačkog mozga. Naš mozak održava u životu životvorna krv, a kompjuterski električna energija. Svake noći čovek odlazi na počinak i spava, a kom-pjuter isključuju iz struje. I jedan i drugi se ujutro opet "bude", i jednom i drugom se očuvala memorija. Kompjuter na kraju svog veka završava na elektronskom otpadu, a čoveka

sahranjuju na groblju. Ni jedan ni drugi više nemaju pojma o sebi, sve što su ikada znali - izbrisano je, oboje su mrtvi! Oni kompjuteri ili

ljudi koji su preuzeli ili nasledili njihovo znanje, nastavljaju da "žive", dok jednog dana svi ne nestanu, a c njima i svaka me-morija našeg postojanja, znanja i istorije. Jer nestankom memo-rije, prestaje i naš život.

Ali... ukoliko Boga ima i ako smo po Njegovoj zamisli stvoreni, onda mi, za razliku od kompjutera, imamo nešto ugrađeno u našem mozgu što se naziva duša. Ona nam omogućuje da budemo svesni sebe i drugih, što kompjuter nije u stanju i nikad neće ni biti. Ako se prihvati mogućnost da nas je Bog stvorio, istovremeno nam se automatski objašnjavaju sve tajne i fenomeni života i svemira. Ali mnogima ne odgovara posto-janje Boga, jer bi im tada bilo nemoguće da mu kad ga jednog dana sretnu objasne neke stvari koje su svesno počinili za vreme ovog - materijalnog života. Zato su u postojanje Boga oduvek više verovali oni manje grešni, potlačeni i zlostavljani od moćnih. Ovi će se mučenici i dalje bojati Boga i Njegovog konačnog suda, pa kao takvi i nisu moj problem. Moja namera je da ovom knjigom zabrinem i upozorim one druge, ohole, još uvek tvrdooglave i samouverene u svoju ličnu moć, moć "čoveka-boga"! Biće ovo moj poslednji pokušaj da ih urazumim i uverim u je-dinu stvarnost. Ovo je moja ioslednja knjiga iz serije o " iara-normalnom svešu" u vrlo važna za sve one koji se još uvek dvoume. Kada je iročišaju, neka sve sšave na zamišljenu vagu u odmere šo. Issina mora irevagnuši!

Da bi se opisao i pravilno razumeo kraj bilo čega, u ovom slučaju naše civilizacije, mora se početi od njenog početka, odnosno načina i razloga njenog stvaranja. Vrlo je važno shvatiti "ko" nas je stvorio i "zašto". Mnogi današnji naučnici su skloni da se upitaju "šta" nas je stvorilo, još uvek tvrdooglavo ne prihvatajući mogućnost postojanja Boga. Ja će c ovima ne slažem, jer smatram da je do našeg stvaranja došlo posredstvom nečije visoke svesti i znanja, što se ne može pri-pisati "stvari"! Ali nekoliko onih naučnika koji su stvarno razumeli prosto neshvatljiv sklop svemira i njegovih najsitni-jih čestica, došli su do apsolutnog zaključka da se to nije moglo stvoriti "slučajno", pa još "od ničega"! Govorim o moz-govima poput Alberta Ajnštajna i paralizovanog engleskog

10

B. D. Benedikš

genija Stivena Hokinga, za kojeg se gotovo svi slažu da je najbistriji naučni um koji se ikada rodio. Još je Ajnštajn rekao da što dublje ulazi u problem stvaranja, sve više je uveren da je tako komplikovan plan mogao doći samo od neke supersvesti, nečeg nama nezamislivog i neshvatljivog. Kada je nedavno boravio u SAD, Stivena Hokinga je pozvao na intervju čuveni Lari King. Na pitanje: "Šta vi lično mislite, ima li Boga ili ne?", slavni matematičar će c mukom nasmešio i odgovorio mu preko svog specijalno napravljenog kompjutera c kojim se služi u konverzacijama: "Zašto mi postavljate tako jednostavna pitanja? Naravno da nas je stvorio Bog. Neko drugo logično objašnjenje uopšte ne postoji!"

Znači, mi smo delo nečije svesti, svesti koja je postojala pre naše. U tom smislu i apsolutno uveren da je ovo istina, napisao sam roman koji sledi. Kroz uzbudljive i napete situacije kroz koje prolaze njegovi junaci, upoznaćete svu kom-plikovanost i ovog i "onog" sveta. Od samog početka ove knjige, biće vam jasnije zašto Bog mora da nas zaustavi upravo sada. Svakodnevno ulazimo u tajne života i smrti, pripremamo se da genetički usavršimo čoveka, već poznajemo tajnu kloniranja živih bića, a kroz par godina počecemo i da umnožavamo ljudske organe i njima zamenjujemo obolele. Već sada u glavama mnogih biologa i genetičara rađaju se ideje i prave planovi o kloniranju "perfektnog" čoveka i "savršene" žene. A Bog to ne sme da dozvoli, jer je On stvorio čoveka baš onakvog kakav je trebalo da bude - izložen neprijatnostima, bolestima i ostalim posledicama materijalnog sveta, u koji je odlučio da ode sa đavolom.

I na kraju, jedno važno upozorenje. Sadržaj ovog romana je u celosti fiktivan, ličnosti u njemu izmišljene, događaji mogući ali ne mnogo verovatni. Jedina

istina u ovom romanu su Bog i paralelni svet koji je stvorio zbog nas grešnika. Što se našeg kraja tiče, on mi nije poznat, a ne verujem da to zna bilo koji čovek. To će i dalje ostati jedna od Božjih tajni, a Njegova su dela i do sada bila uvijena u veo misterije i puna neprijat-nih iznenađenja.
Božidar Damjanović Benedikš (Ph.D.)

ST

Kada je 1920. odlučio da ga sazida, bogati osnivač pri-vatnog univerziteta De Forest izabrao je jedan od najlepših predela kanadske provincije Britanske Kolumbije. Pored toga što je nosila njegovo prezime, kanadski filantrop se potrudio da ova visoka škola služi isključivo obrazovanju onih sa dubokim džepovima. Ta tradicija se održala i do naših dana. Da bi se uopšte slušala predavanja, moglo se ući samo sa speci-jalnom elektronskom propusnicom. Za one koji su živeli van univerziteta godišnja školarina iznosila je do 9.000 dolara. Za one koji su tamo i stanovali, iznosila je i do 28.000! Uz ovako paprenu cenu morala se obezbediti i kvalitetna nastava. U tu svrhu angažovani su najbolji profesori i predavači, od kojih su oni najnižeg ranga morali imati zvanje magistra. Većina ih je, međutim, imala doktorate iz svojih naučnih oblasti. I mada su većina tih profesora bili mladi ljudi, među njima se nalazilo i nekoliko starijih doktora nauka. Jedan od njih zvao se Edvin Ros. Bio je to prosedi gospodin pedesetih godina i vrlo prijatnog izgleda. Predavanja profesora Rosa, inače doktora biologije i genija za rešavanje genetičkih problema, bila su dobro posećena. Pored jasnih obrazloženja, Ros je umeo i da zanese svoje mlade studente živopisnim opisima skore budućnosti. Ovim raspaljivanjem mašte, samo je otvarao naučni apetit budućih stručnjaka. Studenti su ga zbog ovog prosto obožavali. Zato je na uvodnom predavanju prvog semestra amfiteatar bio prepun. Pre no što će završiti predavanje, Edvin se okrete i baci kratak pogled na zidni časovnik.

Milenijum

13

- Da sumiramo! - pogleda on svoje mnogobrojne slušaoce. - Svaka nit DNA je u stvari jedna ogromna biblioteka infor-macija potrebnih za gradnju i oblikovanje nekog živog orga-nizma. Da bi se, na primer, stvorio čovek, potreban je gen koji u sebi sadrži oko pet milijardi bitova informacija. Čovekov život počinje jednom ćelijom jajeta u čijoj se DNA nalaze detaljni opisi našeg budućeg izgleda. Ta prva ćelija se vre-menom umnoži u preko sto biliona ćelija odraslog čoveka i svaka od tih ćelija takođe sadrži istu biblioteku informaci-ja umnoženu od one prve. Kada bi se ti DNA bitovi preveli na naš jezik, bilo bi potrebno štampati hiljadu tomova debljine enciklopedije Britanike!

Ros ovde načini značajnu pauzu, kako bi svojim slušaoci-ma ostavio potrebno vreme da shvate važnost njegovih reči.

- Pored boje naših očiju i kose, naše buduće visine, ili oblika našeg nosa, DNA sadrži u sebi i detaljne instrukcije o gradnji naših vitalnih organa poput srca, pluća ili bubrega. Nažalost, DNA je nasledna i zato će preneti sve one mane i nepravilnosti od kojih su patili naši roditelji i njihovi roditelji. Ukoliko su болоvali od slabog srca ili bubrega, i mi imamo velike šanse da nasledimo njihove zdravstvene prob-leme. Od vas, budućih genetičara, očekuje se da ispravite, očistite i usavršite te "neispravne" gene. Do kraja ove godine, naše i strane laboratorije dešifrovaće i poslednji od sto hiljada glavnih ljudskih gena. Tačno će se znati koji gen je odgovoran za koju bolest. Već se uveliko radi na ličnom genet-skom čipu, ne većem od kvadratnog santimetra. U njemu će se nalaziti kodirana informacija o vašem telu i njegovom zdravstvenom stanju! Dok je preko okvira svojih naočara za čitanje prelazio po prvim redovima slušalaca, Ros se kratko zadržao na čudnom posetiocu. Elegantna dama nije bila starija od četrdeset godi-na, a svojom celom pojavom se izdvajala od ostalih studenata. Na sebi je imala jarko crvenu haljinu, a vitak vrat joj je krasila ogrlica od snežno belih bisera, najverovatnije pravih.

- Već sada se gaji više od sto vrsta genetički obogaćenog voća i povrća, već sada pijemo genetički čistije mleko, već

sada se uzgajaju genetički obogaćena goveda, a u mnogim laboratorijama se proizvode čitavi listovi ljudske kože, očnih rožnjača i sličnih tkiva koja se presađuju umesto bolesnih. Neće proći ni deset godina, a svi vitalni organi će biti zamenjivani novim, zdravijim, uzgajenim od vašeg ličnog gena. A ja će usudujem da tvrdim da će se uskoro na tržištu pojaviti specifične genetičke pilule, koje će bolesnik jednostavno progutati kako bi mu ponovo izrasli, recimo, novi zdravi bubrezi!

U amfiteatru je vladala grobna tišina. Ovo što su upravo slušali, graničilo se sa naučnom fantastikom. Bio je to ozbiljan izazov zdravom razumu.

- To nije sve, - upozori ih njihov budući profesor. - Na isti način žene će prema želji same začinjati svoju buduću decu! Uz svaku pilulu biće štampana brošura u boji koja će, pored slike budućeg deteta, sadržati detaljan opis njegovih ili njenih fizičkih kvaliteta. Među vama, - upre on prstom u auditorijum, - nalaze se neki od tih genetičkih kreatora naše budućnosti! Ona je u vašim naučnim rukama!

Dok je prikupljao svoje papire, Ros ih pogleda preko okvira svojih naočara.

- Ima li pitanja?

Kako su studenti ostali bez reči, javi se ona dama:

- Šta će se desiti sa seksom?

Začu se žagor i prigušeno kikotanje studenata.

- Molim?! - zagleda se Ros u ženu.

- Pa, pošto ćemo začinjati decu gutajući pilule, hoće li nam uopšte biti potreban muškarac sa njegovim reproduktivnim alatom?

Ros joj ne odgovori odmah. Pitanje ga je malo iznenadilo.

- Hoću da kažem, - nastavi ona dama, - već sada nam tržište nudi vibratore i elektronske penise koji tehnikom nadraživanja uveliko nadmašuju modernog, sve impotentnijeg muškarca. Onda još te pilule veštačkog začeca, pa se pitam koji ćete nam davati uopšte!

Ros se nasmeši i rukama oslon na ivicu stola.

To isto tržište nudi i modernom, impotentnom

muškarcu sve savršenije gumene lutke vašeg oblika i oblina, koje glume doživljaj orgazma mnogo uverljivije od nekih žena! Uveren sam da će i za nas izmisliti neku pilulu budućnosti. Salom odjeknu pljesak odobravanja, uglavnom od strane muškaraca. Ros proveri vreme na ručnom satu i počeo da skuplja knjige. Svi poustaješe i počeo da napuštaju dvoranu, sem one dame koja ostade da sedi u prvom redu. Ros baci u njenom pravcu nekoliko radoznalih pogleda. Odjednom mu postade neprijatno. Shvatio je da se dama nalazi ovde zbog njega. I mada se trudio da se seti njenog lika, nije mu to pošlo za rukom. Kog vruga traži ovde, pitao se. Zbunjen je nastavio da po treći put sortira svoje papire, ne znajući šta da uradi. Dama je strpljivo sedela i čekala da i poslednji student napusti salu. Ona konačno ustade, ogrnu tamni jesenji kaput i pride stolu koracima iskusne manekenke.

- Gordi Livingston! - predstavi se ozbiljnim glasom pružajući ruku.

- Edvin Ros! - prihvati ovaj njenu negovanu ruku. - Pošto mi je ovo bio prvi čas novog semestra, prosto se bojim da vas pitam da niste slučajno jedna od mojih budućih studentkinja.

- Ne paničite, doktore. Ovde sam službeno i po nalogu mog prebogotog gazde.

Ros ju je kratko posmatrao.

- Šta mogu da učinim za vas, madam?

- Mis! - stavi mu ona do znanja da je neudata. - Moj poslodavac me šalje da vam iznesem naš poslovni predlog. Odsela sam u obližnjem hotelu, u koji vas pozivam na ručak. Tamo ću vam detaljno obrazložiti našu ponudu.

Ros joj će nakloni u znak pristanka i pokaza rukom u pravcu izlaza.

- Doptovala sam ovde isključivo zbog vas, - pričala mu je dok su išli prema crnom luksuznom automobilu koji ih je čekao pred glavnim ulazom. Ugledavši ih na stepeništu, iz kola izađe mlad uni-formisani šofer koji im otvori zadnja vrata. Ovu scenu je sa zabrinutošću posmatrao sa svog prozora šef katedre bioloških nauka, profesor Frank Traverzi,

L5

Milenijum

inače bivši sveštenik. Nije mu se svidalo ono što je gledao. Dobro poznavajući Rosa i znajući da se ovaj nije družio sa drugim ženama nakon smrti svoje supruge, Frank mudro zaključi da se ovde radi o bezobraznom preotimanju jednog od njegovih najboljih stručnjaka. Ko god da je, razmišljao je, ova žena se pojavila u najnezgodnijem trenutku. Administracija je te godine zakasnila sa obnovom godišnjih ugovora. Ros je bio potpuno slobodan. Svega tri i po minuta kasnije, crni automobil se zau-stavi ispred luksuznog hotela "Laurenšen", sazidanog pre samo dve godine. Vlasnici hotela su vrlo pažljivo birali lokaciju kada su ga smestili odmah do čuvenog privatnog univerziteta. Gotovo stalno je bio pun bogatih gostiju koji su dolazili da posete svoju decu. I tamo im šofer otvori vrata. Gordi ga je zajedno c kolima unajmila od hotela. Udoše u ogromni foaje sav u staklu, gde se Gordi najpre izvini i pođe prema recepciji da uzme poruke i poštu. Nije ih bilo. Tu im pride jedan od kono-bara iz sale za ručavanje i naklonom ih pozva da ga prate. Momak ih odvede do jednog stola u samom uglu. Na stolu jesta-jala kristalna vaza prepuna svežih crvenih ruža. Ros sačeka da Gordi preda momku svoj mantil i da prva sedne. On se spusti u stolicu nasuprot njoj. I mada se trudio da je gleda u oči, nije izdržao da jednog momenta ne spusti pogled kroz staklenu površinu stola na njene obnažene butine. Tek sada je video da Gordi ima na sebi kratku svilenu haljinu, koja se još opasnije podigla prilikom sedanja. Ros se gotovo pakosno nasmeši.

- Gledajući vas ovako zavodnički odevenu, pitam se šta li to vaš prebogati poslodavac očekuje od mene, kada vas je izložio ovakvoj opasnosti!

Gordi i sama spusti pogled na svoje obnažene butine.

- U stvari, po prirodi nisam vulgarna - govorila mu je odmotavajući veliku belu salvetu kojom prekri svoje krilo. - Ovako se oblačim iz razumljivih razloga. Vi razumete, zar ne? Ušla sam u godine u kojima se žene bore i rukama i nogama da što duže ostanu na površini. Kako sam c rukama oduvek bila manje spretna, ja se služim ovim još uvek zgodnim nogama!

- Na kojima vam mnoge žene verovatno zavide - laskao joj

-

16

B. D. Benedikš

je Ros. - Ja lično sam znao samo jednu ženu sa sličnim tako savršenim nogama. Zvala se Mirjam i bila je udata za mene punih dvadeset tri godine. Još uvek ne mogu da je zaboravim.

Izvinite ukoliko sam slučajno ovom haljinom uzburkala vašu mušku maštu. Mislim da sam pogrešila u današnjem izboru garderobe. Uveravam vas da nisam ovde da vas zavedem, mada se seks upražnjava u ovakvom biznisu. Došla sam u stvari da vam ponudim sve ono što vam labortorija vašeg univerziteta već godinama uskraćuje i, verujem, zabranjuje!

- Sve više stičem utisak da ste došli ovamo vrlo obavešteni o mojoj ličnosti - uputi joj Poc usiljen osmeh. - Šta još znate o meni?

- Da ste bili u srećnom braku sa suprugom koju ste obožavali... Da se posle njene smrti već tri godine niste približili ni jednoj ženi... Da nemate dece... Da ste se još više

posvetili genetičkim naukama, naročito genima koji su vašu voljenu suprugu koštali života... Da vas smatraju stručnjakom ispred svog vremena... Da vam uskraćuju sredstva potrebna za eksperimente... Da ste svojim čuvenim člankom u američkom medicinskom časopisu izazvali senzaciju i da će vas zbog tog otkrića uskoro najverovatnije kandidovati za Nobelovu nagradu. Gordi prestade, jer stolu pride onaj mladi kelner. On stavi ispred njih dva kožom obložena jelovnika i upita ih šta žele da piju. Gordi naruči špricer, a Poc zamoli za crnu kafu bez šećera.

- Gde sam ono stala? - upita se Gordi.

- Kod Nobelove nagrade, - podseti je Poc, - koju neću dobiti ukoliko i u praksi ne dokažem svoju smelu teoriju.

- Zbog koje sam ja ovde - smešila mu se Gordi c neskrivenim uživanjem.

Ros ništa ne reče. On odjednom oseti da postaje nervozan od silnog isčekivanja. A Gordi, kao da je to znala, produži ćutanje u beskraj. Progovorila je tek pošto ih kelner posluži pićem i upita šta će da jedu. Gordi naruči njujorker šniclu sa pire krompirom, a Poc parmizani sa salatam. Momak im se nakloni i udalji. Tek tada se Gordi osloni rukama o ivicu stak-lenog stola i poče da govori tihim glasom iskusne špijunke:

17

Milenijum

- Vratimo se na tu vašu... teoriju, kako je zovete. A šta ako ste u pravu? Šta ako su takve stvari moguće? Imate li vi, doktore, dovoljno mašte da zamislite budućnost jednog tako savršenog društva? Shvatate li posledice?

- Nisam o tome mnogo razmišljao, ali šef mog odeljenja, inače bivši sveštenik, stalno me podseća da ću, ako to učinim, zauvek goreti u paklu!

Ovo podseti Gordi da ga upita:

- Verujete li u Boga, doktore?

- Ja sam pre svega naučnik, gospođice - podseti je Poc. -

Pa, kao takav, verujem isključivo u stvari koje vidim ili koje mogu da naučnim putem potvrdim. Pitanjem Boga i sličnim fantazijama uvek su se i isljučivo bavili filozofi. Oni koji tvrde da nije Bog stvorio čoveka, već ovaj Boga - su u pravu. Do sada nisam naišao ni na jedan dokaz da je bilo šta ili bilo ko učestvovao u stvaranju čoveka, sem prirodnog procesa. Postali smo ovakvi tačno onako kako je još Darwin zaključio.

Po izrazu njenog lica, videlo se da je Gordi upravo pao kamen sa srca.

- Drago mi je što to čujem, doktore Ros. Vrlo je teško saradivati sa naučnicima koji još uvek nisu rasčistili između nauke i religije. Ja lično mislim da je došlo vreme da se religija izgubi iz života savremenog čoveka. Da sam neka vlašg, ja bih ukinula sve religije i zakonom ih zabranila. Moj pokojni otac je stalno govorio da je religije lično izmislio đavo, kako bi zavadio što veći broj neukog sveta. Mislim da su one jedno veliko zlo, a istorija mi daje za pravo.

Ros se ovde uzdrža od komentara. Setio se svoje drage supruge koja je sve do smrti bila uverena da će se ponovo naći u nekom drugom, mnogo boljem i srećnijem svetu od ovog.

- Koliko vam treba? - odjednom Gordi pređe na stvar.

- Molim? - poče da muca Ros. - Govorite o novcu?

- Govorim o milionima dolara!

Ros ju je posmatrao iz svog naslona. On pomisli da sanja. Šta mu se to danas događa? Da li je moguće da mu nude novac za realizaciju njegovih najsmelijih snova.

Milenijum

Nisam siguran o čemu tačno govorite - izvrdao je direktan odgovor.

- Govorim o potvrdi vaše teorije. Govorim o mogućnosti oživljavanja mrtvih! Govorim o vašoj tvrdnji da se iz svakog ljudskog gena već sada može ponovo roditi isti onaj čovek koji je odavno umro. Govorim o mogućnosti da se ponovo sretnete sa vašom voljenom suprugom. Govorim o svetu neverovatnih mogućnosti!

- Biće to komplikovan i veoma skup proces - upozori je

Ros.

- Doktor, - još više se naže Gordi preko stola, - ovlašćena sam da vam izdam barirani ček na neograničenu sumu! Pričajte šta vam treba.

- Pa... - razvlačio je naučnik, - pored poveće laboratorije, biće mi potrebno oko stotinak laboratorijskih tehničara, najsavršeniji kompjuter koji postoji, za analize i poređenja, nekoliko elektronskih mikroskopa, sistem obezbeđenja od eventualnih ludaka spremnih da snagom pogode čoveka u glavu! Kao onaj ludak što je pobio trojicu lekara koji su vršili abortuse, a kojeg još uvek traže i kanadska i američka federalna policija... Oko sto miliona dolara!

- usudi se da joj predloži.

- Sitnica! - reče Gordi i vrati se u svoj naslon. - Za čoveka koji ima oko deset milijardi dolara, to je gotovo džeparac!

- Dozvolite da dođem sebi, - uzdahnu Ros i salvetom obrisa čelo.

- Mene mnogo više brinu vaši odnosi sa univerzitetom. Jeste li pod ugovorom i na koji vremenski period. Te bi se stvari mogle pravno odužiti.

- I tu vam se izgleda nasmešila sreća - obavestio je Ros.

- Direkcija je ove godine zakasnila sa ugovorima. U stvari sam očekivao da će me svakog časa pozvati da potpišem produženje za ovu godinu.

- Ukoliko to činite, izgubiću se iz vašeg života istom onom brzinom kojom sam se u njemu pojavila! - pripreti mu Gordi poslovnim tonom.

- A šta vi, u stvari, očekujete od mene? - zainteresova se Ros.

Gordi koja je već otvorila usta, brzo ih zatvori. Ona na vreme primeti mladog kelnera kako gura kolica sa hranom u njihovom pravcu. Strpljivo je sačekala da ih posluži i poželi im "bon appetiti".

- Šta se od vas očekuje? - ponovi ona njegovo pitanje. - Očekuje se ono što je prema legendama uspelo samo Isusu iz Nazareta!

- Koga treba da probudim iz mrtvih?

- Bivšu suprugu mog gazde milijardera. Bila je rasna plavuša, savršeno građenog tela, nesvakidašnje lepog lica i tamnozelenih očiju, prava živa lutka. Bila je trideset godina mlađa od njega, pa onda razumete zašto ne može da je zaboravi!

- Samo da bih je "začeo" - trebaće mi pet godina.

- Bojim se da nećete imati toliko vremena.

- Budite razumi, - molio je Ros. - Prvo treba obučiti stotinu novih laboratorijskih tehničara da obave posao na koji nisu navikli...

- Zašto ne zaposlite one starije, iskusnije? - prekide ga Gordi.

- Oni previše iskusni ubrzo bi otkrili moje namere i nekom ih izbrbljali. A to bi moglo da nas uvali u ozbiljne probleme sa našom vladom. I mada kloniranje i neki genetički eksperimenti još nisu zakonom zabranjeni, crkva ima još uvek priličan uticaj na kanadski parlament. Ne znam

da li ste čuli da se američki predsednik sprema da uskoro potpiše zakon o zabrani eksperimenata sličnih našem!

- Zato sam ovde, - čudno mu se nasmeši Gordi. - I ja i moj poslodavac smo Amerikanci!

Rosu postadoše neke stvari jasnije. On oseti da je neko o svemu ovom dugo i planski razmišljao.

- Može li se znati ime mog budućeg poslodavca?

- Bojim se da ne može - odbi Gordi njegovu molbu. - Moj gazda je prosto paranoičan kad su u pitanju njegovo ime i društveni status. Molim vas, ne zamerite mu. I vi biste se stalno okretali kad biste posedovali deset milijardi dolara!

Razumem - promumla Ros.

- Jedite sad, ohladiće nam se ručak. - Poći ćemo nakon toga do mog apartmana, gde ću vam pokazati nešto od čega će vam se zavrteti u vašoj naučnoj glavi! Sledećih pola sata izgovorili su svega par reči. Ros bi povremeno bacao zabrinute poglede po dvorani koja se punila gostima, a za stolovima primeti i nekoliko svojih kolega koji su svakodnevno dolazili ovamo na ručak. I oni primetiše njega. Nešto su u poverenju diskutovali preko stola, čudno se smeškajući. Ros zaključi da oni smatraju Gordi njegovom mogućom ljubavnicom. Njemu prolete glavom kakvo li će lice napraviti Frank Traverzi ako on odluči da napusti uni-verzitet.

Bilo je već dva popodne kada Gordi skloni salvetu sa svog krila i ustade.

- Hoćemo li?

Ros ustade i pridrža joj mantil. Kelneru je ostavila bakšiš od deset dolara i zamolila ga da račun za ručak stavi na njenu sobu. Prolazeći dvoranom, Ros primeti kako mu jedan kolega rukom šalje diskretan znak da je dama "za pet"!

- Strašno! - žalio joj će Ros u liftu. - Primetio sam da neki od mojih kolega dole u restoranu misle da ste mi ljubavnica!

- A zar bi vama to palo tako teško da slučajno jesam?

Ros odluči da proguta i primedbu i pljuvačku. Sjajna mesingana vrata se razdvojiše i oni izadoše na osmom spratu. Dok su gazili po skupom debelom tepihu, put su im diskretno osvetljavali zidni lusteri. Gordi otključa vrata sa brojem 808 i sačeka da gost uđe prvi.

- Izvolite! - ponudi ga da sedne pokazujući rukom u pravcu velikog salonskog kauča.

Ros se zavalio u meko sedište, a Gordi prebaci svoj mantil preko naslona jedne fotelje. Ona izvadi nekoliko fotografi-ja iz poslovne tašne koja je ležala na malom radnom stolu i pride Rosu. Sela je pored njega i izazovno prekrstila svoje duge noge. Pre no što će mu pokazati fotose, ona ih okrenute nadole zadržala na krilu.

21

Milenijum

- Jeste li čuli za Ledenu Devicu? -- otpoče Gordi pitanjem.

- Mislite na jednu od zaleđenih mumija otkrivenih u Sibiru i Peruu?

- Mislim na prvu od njih. Pored te prve, neverovatno očuvane mlade devojkice, pronađene su i mumije nekoliko dečaka i devojkica. Radi se uglavnom o mladim osobama žrtvovanim u religiozne svrhe. Na našu veliku žalost, ta se tela ljubomorno čuvaju u hladnjačama državnih laboratorija i smatraju nekom vrstom nacionalnih svetinja. Sve sam pokušala kod lokalnih vlasti kako bih došla u blizinu neke od tih zaleđenih mumija, ali bez uspeha. Tada je moj gazda odlučio da finansira jednu privatnu ekspediciju koja će poći na vrh Anda i pokušati da pronađe neko od tih žrtvovanih tela. Ukoliko to uspemo i dođemo do genetičkog uzorka, izneli bi to iz zemlje bez većih problema.

- Zašto vam je potreban baš DNA uzorak od tih mumija?

- Vama je potreban, doktore! - iznenadi Rosa odgovor.
- Ali... zar niste rekli da vaš gazda već ima tkivo svoje pokojne supruge?

To je tačno, ali on želi da buduća kopija pored savršenog tela, poseduje i apsolutno superioran imuni sistem. A smatra se da su ga imala plemena drevnih Inka, za koje se tvrdi da su direktni potomci svemirskih putnika. U njihovom genetičkom kodu nalazilo se nešto što ih je štitilo od raznih bolesti, sve dok ih španski osvajači nisu potpuno genetički zarazili.

- Ali, - pobuni se Ros, - već sada postoji tehnologija kojom bi se mogli naši geni očistiti od klica bolesti!
- Koliko vremena bi vam trebalo za jednu takvu operaciju?

- Pa... verovatno tri godine, najviše...
- Nemate ih! - prekide ga Gordi. - Već sam vas upozorila na vreme. Baš zato vas i šaljem u Peru, da nam obezbedite taj redak gen.
- Polako, gospođice. Još uvek nisam prihvatio vaš neverovatan predlog.

- Pristaćete, doktore, jer vam se slična prilika za nučni razvoj nikada više neće ukazati. Naročito na konzervativnom univerzitetu čija odeljenja vode bivši sveštenici!
Ros ućuta. Morao je da se složi c njom. Gotovo svi genetički eksperimenti koje je Franku predložio, bili su odbijeni.

- Zašto vreme igra tako važnu ulogu? - seti se Ros da upita.

- I to će vam biti objašnjeno kad dsfe vreme. A bojim se da neću moći da vam pokažem ni neke od ovih fotosa, ukoliko prethodno ne dobijem vaš potpun pristanak.

Ovo je postajalo sve teže za Rosove naučne živce. Mora da ga je strašno kopkalo kada uskoro reče:

- U redu. Vaš sam. Odmah nakon ovog sastanka, odlazim kod mog šefa i podnosim mu ostavku. Pojavili ste se u mom životu zaista u pravom trenutku. Da ste zakasnili samo jedan dan, bio bih vezan novim ugovorom.

- Odlično! - ushićeno će Gordi. - Ispunili ste sve moje nade i pretpostavke.

- Pa... - bezvoljno je razvlačio Ros, - gladnom psu je draga bilo kakva koska.

- Ali mi vam nudimo šniclu, - podseti ga ona, - i to vrlo debelu! Koliko tražite? - žurilo joj će da zaključi dogovor.

- Novac nije nikad igrao veliku ulogu u mom životu.

- Koliko, doktore? - žurilo se Gordi.

- Pa... - prisećao se Ros, - moja trenutna plata profesora iznosi oko 75.000 dolara. Kanadskih, naravno.

- Koješta, - odbi Gordi njegovu kalkulaciju. - Posao profesora je dečja igra prema odgovornostima koje vas očekuju u budućem radu za nas. Zato mislim da ćete biti vrlo zadovoljni početnom godišnjom platom od milion i po dolara. Američkih, naravno! - podvuče ona važnost valute.

Ros je piljio u nju kao u kakvu utvaru. Za trenutak mu se učini da se to neko c njim gadno šali. Direktor njegovog uni-verziteteta nije imao više od 120.000 godišnje.

- Iz vašeg zbunjenog pogleda vidim da niste razumeli našu ponudu - reče ona blagim glasom. - Vama je dobro poznato

da su predsednici velikih korporacija slično nagrađeni, da su vrhunski sportisti toliko i još više plaćeni, a vi ste nama mnogo potrebni i dragoceniji. Iz vašeg naučnog članka se vidi da ste čovek bujne mašte. Treba li, dakle, da vas podsećam o bilionskom profitu raznih farmaceutskih kompanija koje će se služiti vašim budućim genetičkim patentima?

- I vi tvrdite da ste ovlašćeni da mi ponudite toliki

novac?

- Unapred! - dodade Gordi poluglasno.

Ona se zaveli još dublje u meke jastuke kauča, povlačeći svoju haljinu za još desetak centimetara naviše. Ros se suzdržavao krajnjim naporom da ne spusti pogled na njeno krilo.

- Sad pogledajte te fotose - predloži mu ona da ih sam pokupi sa njenih razgoličenih butina.

Ros pažljivo podiže nekoliko fotografija. On se zagleda u prvu u boji.

- To je Silvija, pokojna supruga mog poslodavca. Treba li uopšte bilo kakav komentar o njenom izgledu?

Ros ništa ne reče. Mlada žena sa slike čučala je pored bazena odevena u beli bikini i smešila se fotografu, najverovatnije svom suprugu. Bila je savršena u svakom pogledu. Ros se neprimetno strese od pomisli da će se jednog dana prodavati "žive lutke" ovakvih oblina. Biće od krvi i mesa, a razvoj njihovog mozga biće ograničen specijalnim genom. Bogataši bi za ovakve lutke plaćali milione dolara. Valjda u podsvesnoj želji da otkloni svoje bolesne misli, Ros skloni sliku pozadi i zagleda se u crnobelu fotografiju neke smrznute mumije.

- Ledena Devica! - obavesti ga Gordi bez gledanja. - Stara je OKO tri hiljade godina. Po tragovima na vratu, bila je žrtvo- vana davljenjem konopcem. To je verovatno lično uradio glavni sveštenik pri samom vrhu Anda, gde je pronađena 1998. Inke su prinostili godišnje žrtve Bogu za kojeg su verovali da živi na vrhu planine, sa koje su uvek nailazile oluje, snežne vejavice i slične elementarne nepogode. Smatrajući da se to Bog ljuti na njih, pokušavali su da ga odobrovolje nevinim devicama. Neke od njih nisu starije od devet godina!

15

Ros spusti slike u krilo i pogleda je.

- Zašto se smatra da su Inke potomci ljudi iz svemira, u šta je meni lično teško da poverujem.

- Svega sto hiljada Inka vladali su sa oko dvanaest miliona stanovnika Južne Amerike! Šta vam to govori? Pored sistema računanja, tačnost njihovog večitog kalendara ni do danas nije prevaziđena. Njihovi su sveštenici poznavali mnoge tajne o kojima čak ni naša generacija još nema pojma. Odakle im ta ogromna znanja? Od koga su ih nasledili ako ne od svojih svemirskih predaka. Kako objašnjavate čuvene peruanske piste i crteže ljudi i ptica, vidljivih isključivo iz aviona? Bili su to očajnički signali onima "iz vazduha" da ih primete kada se vrate i pokupe ih.

- Interesantno, - kratko ju je pogledao Ros, pa se zagleda u sledeću sliku.

- Dobro pogledajte te dugačke piste. Kao da su kopija nekog od naših modernih aerodroma. Čiji su to avion očekivali? Piste su zaista neodoljivo podsećale na zemaljske vazdušne luke.

- Dobro pogledajte taj okrugli medaljon nađen oko vrata jedne od zamrznutih mumija. Na šta vas podseća?

Ros se zagleda u metalni medaljon u koji je bila ugravi-rana duga linija koja se uvijala oko sebe, poput žlebova starih gramofonskih ploča. Sa jedne strane bila je nareckana linija-ma različite debljine i dužine.

- Genetički kod? - pogleda Ros u Gordi.

- A šta bi drugo taj crtež mogao da znači? Od koga su ti sveštenici čuli za postojanje ljudskih gena, ako ne od svojih svemirskih predaka?

- To je sve vrlo smela pretpostavka.

- Ali verovatna. Čemu služe piramide nego da svojim geometrijskim oblicima privuku pažnju onih iz svemira. Stari Egipćani su smatrali da su svi poreklom od boga Ra, koji je brodom sišao na Zemlju sa sunca! Crtali su ga kako stoji na lađi sa svojom pratnjom. Svemirski brod nisu mogli ni da zamisle. Pa je ostavio na Zemlji sina i kćerku koji su se množili stvarajući civilizaciju. Otada su se svi faraoni

Milenijum

smatrali bogovima Sunca. Razumete? Bili su direktni potomci bogova iz svemira. Kako inače objašnjavate podizanje onih ogromnih geometrijski savršenih piramida?

- Pa... unutra su se nalazile grobnice tih faraona.

- Ne grobnice, - ispravi ga Gordi. - Piramide su bile

"čekaonice" iz kojih su duhovi faraona trebali da se vrate svom ocu Ra! Kako nisu znali vreme njegovog povratka, vešto su mumificirali njihova kraljevska tela i tako ih konzervirali za buduće svemirsko putovanje. Nedavno je otkrivena frapantna sličnost između tri velike piramide kod Gize i tri glavne zvezde Orionovog obruča. Potpuno se podudaraju i po rasporedu i po veličini! Iz najveće piramide, iz centra faraonove grobnice, vodi prav dugačak i vrlo uzan tunel tačno u pravcu Orionovog sazvežđa. Nije veći od osam sa osam inča, ali dovoljan da se faraonova duša tuda provuče i nastavi u određenom pravcu. Ros se uhvati za visoko čelo koje počne da trlja...

- Vi, gospođice, želite da kažete da stvarno verujete u te teorije?

- Ja lično mislim da je grupa naših svemirskih predaka ostavljena ovde na Zemlji za kaznu! - zaprepasti ga Gordi. - Apsolutno sve ukazuje na jedan takav scenario. Nemam pojma šta su skrivili, tek izbačeni su negde u predelu Anda. Današnji čovek je još uvek bio u stadijumu majmuna, a neki su ostali sve do danas, a svemirski putnici su bili ti koji su ga ukrštanjem oplodili i tako je evoluirao u pračoveka. Zamislite nas dvoje kako smo se spustili na sličnu planetu.

Zamislite naše znanje i uporedite ga sa ograničenim mozgovima ljudi-majmuna! Jedino se pitam da li je prvo Adam oplodio ženke, ili je Eva prva zanela spermom tih čovekolikih gorila. Rosa počne da brine zašto mu ona o svemu tome priča. On oseti da se iza svega toga krije nešto mnogo veće i njemu nepoznato. Kako bi došao bar do nekih približnih informacija, onjeupita:

- Koliko imam vremena? Mislim, koliko mi dajete da sve organizujem i kako zamišljate da oplodim buduću majku te nove Silvije? Imate li dobrovoljca?

- Klonirana Silvija uopšte neće imati majku - zapanji ga odgovor.

-

B- D. Benedikš

- Pa kako onda zamišljate da je začnem i na čemu? - gotovo se naljuti naučnik.

- U epruveti - nastavi Gordi da ga šokira. - Govorim o veštačkoj materici.

Tehnologija već postoji i mi smo je otkupili. Samo toliko smete da znate.

Ros se ukoči od njenih reči. Ovo što je upravo čuo, pre-vazilazilo je čak i njegovu maštu genetičara. U šta se to, za ime sveta upleo?

- Što se vremena tiče, - nastavi Gordi, - imate svega četiri godine.

- Vi očekujete da začnem i odgajim ženu staru trideset godina za svega četiri!

- U svom članku ste pomenuli manipulaciju genima bržeg rasta. Šta god ste time hteli da kažete, sad vam se ukazuje prilika da to i potvrdite.

Ros je kratko razmišljao.

- Zašto baš četiri godine? - pokuša on opet. - Zašto ne dvanaest, na primer?

- Moj gazda nije više mlad čovek. Njemu se veoma žuri.

Ros spusti pogled na ostatak fotografija. Dok ih je pažljivo razgledao, intenzivno je o nečemu razmišljao. Njegov pogled se zaustavi na prvoj slici, na kojoj je Silvija u bikini kostimu. Zašto im je toliko stalo baš do te mlade žene?

- Jeste li sada za neko jako piće? - trže ga Gordi iz

razmišljanja.

- Hm? Piće? - prenuo se Ros. - Da, dobro bi mi došao jedan konjak.

Gordi mu uputi zanosan smešak i lenjo ustade sa kauča. Ona pride malom bifeu i vrati se sa dve čaše.

- Za naš budući rad i uspeh! - podiže ona svoju.

Ros ispi svoj konjak i ustade. Odjednom mu se žurilo.

- Dozvolite da vam pozovem hotelska kola - pođe Gordi ka telefonu.

- Ne, hvala. Prošetaću do univerziteta, svež vazduh mi je preko potreban.

Zar vam je atmosfera pored mene postala tako

Mile>

31

zagušljiva? - očisti mu

jiposopa. - Čim mom, znao sam

- Naprotiv, vaše dr neizvesnost koju mi nud/

u stvari mi ništa niste

- To je isključivo že i biće tvoj zauvek.

Ros joj će nasmeši i sam otključa vrata u kojima ga zaus

- Čekajte! Eevo vam moja vizit-i

elegantnu, zlatnim tiskom odštampanu

želite vašem advokatu da me proverii. IstiJ

odati ime mog poslodavca, ali ja i moja kompaš

tajna. I pošto vam moja banka nikad neće otkriti4

računu, uveravam vas da se na njemu trenutno nalJ dvadeset miliona!

- Verujem vam - uputi joj Poc još jedan poslovani smešL izađe u hodnik.

- Kada ćemo se videti? - doviknu Gordi za njim.

- Sutra u devet dole na doručku! - odgovori joj on ne osvrćući se.

Gordi ga isprati pogledom sve dok nije ušao u lift. Tek tada ona lagano zatvori vrata na koja se osloni leđima. Na njenim senzualnim usnama pojavi se smešak pobeđnice. Dugo je o nečemu razmišljala, onda joj pogled pade na njenu poslovnu tašu. Prišla je radnom stolu i izvadila iz tašne najnoviji celularni telefon...

- U biznisu smo! - reče nekome kratko i prekide vezu.

Za to vreme Poc je već dugim koracima grabio prema uni-

verzitetu. Do glavnog ulaza trebalo mu je oko desetak minuta. I baš kad je počeo da se penje, na drugom spratu se otvori pro-zor na kojem se pojavi Frank Traverzi.

- Doktore Ros! - mahnu mu rukom. - Molim vas, skoknite do moje kancelarije!

Ros potvrdi glavom da je razumeo i nastavi da se penje, On naide na već otvorena vrata šefovog ureda. Ovaj je sam sedeo za svojim stolom od kojeg ustade.

- Sedite, molim vas, - ponudi on Rosa pokazujući u pravcu

- -U ~*"ČČ-

velike kožne fotelje. - Želeo bih c vama o nečemu važnom da popričam.

- A ja sam taksfe pošao do vas iz istog razloga - spusti se Ros u fotelju.

Frank nije znao kako da počne. Neko vreme je kršio ruke, onda se naslonio na ivicu svog masivnog stola. Gledao je Rosa pravo u oči.

- Verovatno ste primetili da smo ove godine malo zaka-snili sa obnovom ugovora sa predavačima i asistentima. Upravni odbor je imao nekoliko važnih sednica na kojima su odlučene izvesne promene. Ja, na primer, više nisam šef biološke katedre!

Ovo je bila novost koju Ros primi podizanjem leve obrve. - Odbor smatra da sam previše staromodan i konzervati-van da vodim odeljenje u novi, hrabri i prepun iznenađenja milenijum. Kažu, dvadeseti vek je bio vek tehnologije, a dvade-set prvim će dominirati biologija i genetika. Savetovali su mi da se opredelim za

progres, ili za Boga, za oboje neću moći da radim. Opredelio sam se za Boga. Vi ste sinoć jednoglasno izabrani za novog šefa katedre bioloških nauka!

Ros zinu i ostade u toj ukočenoj pozici. Nije verovao ušima. - Odbor me taksfe iskritikovao što sam godinama odugovlačio i sprečavao neke važne eksperimente. Kažu, zbog moje verske zatucanosti, naša univerzitetska laboratorija je gotovo poslednja u zemlji. U pravu su. I sam vidim da nisam dorastao izazovu trećeg milenijuma. Mirno sam se predao i podržao vaš izbor.

Rosu beše sve neprijatnije. Ovo nije očekivao. Kako sad da reaguje? Šta da mu kaže? Ros odluči da ne odugovlači.

- To je zaista neprijatna novost - reče iskreno. - A ja sam došao da vam podnesem ostavku na mesto profesora! Frank je piljio u njega.

- Jedna elegantna dama me danas ovde posetila, odvela na ručak i ponudila mi posao koji naprosto nisam mogao da odbijem.

- Doktore Ros, o čemu to govorite? - jedva izusti Frank.

- O mojoj novoj službi. Postaću šef jedne nove,

Milenijum

eksperimentalne laboratorije koja će se baviti isključivo genetičkim inženjeringom za potrebe farmaceutske industrije. Nemojte me ni pitati kolika će mi biti plata.

- Mogu da zamislim, - tužno se nasmeši Frank. - Oni koji rade za đavola oduvek su bili prebogatiji. Zato tako uspešno vladaju ovim nesrećnim svetom.

- Doktore, zašto u svemu oko sebe vidite đavolove prste?

- upita ga Ros tonom starog prijatelja i saradnika. - Zašto svaki progres odmah pripisujete mračnim silama, umesto iskonskoj želji čoveka da otkrije istinu o sebi. Zar vam se ne čini da ga je crkva dovoljno dugo držala u duhovnom mraku. Vekovima ga je plašila paklom i večnim mukama ukoliko se bude interesovao za svoje stvarno poreklo. A one tvrdoglave je javno spaljivala na lomačama. I sve do pojave Darwinove teorije, vernik nije sebi ni postavljao slična pitanja. A onda mu je Darwin odjednom objasnio, i to vrlo razložno i dokumentovano, da je u današnji oblik došao parenjem i raznim prirodnim mutacijama nekoliko majmunolikih predaka. Crkva se okamenila od mešavine straha i užasa. A ja sam čak uveren da su mnogi u crkvenim vrhovima istinu o poreklu čoveka već dugo znali. Crkva je mnogo toga znala i pred nama krila. Ne zaboravimo da je crkva vekovima držala isključiv monopol na pismo, naučna istraživanja i ljubomorno čuvanje istine. Prvi naučnici, hemičari, lekari, filozofi i njima slični istraživači ljudskog tela i duha, radili su pod zaštitom crkve i njenim budnim okom. Sve što se nije uklapalo u biblijski opis stvaranja, crkva je zadržala pod ključem tajnosti u svojim katakombama i sefovima. Ni danas se ne može dobiti dozvola crkve da se zaviri u neke biblijske papiruse. Zašto, doktore?

Frank ga je saslušao stisnutih vilica. Sve što mu je Ros rekao, bilo je istina. Ipak, on pokuša da opravda crkvu čiji član je nekada bio.

- Zašto? - ponovi on pitanje. - Zato što je crkva poznavala urođenu slabost Adama i Eve i jer se bojala za sudbinu njihovih grešnih duša. Vatikan se odrekao inkvizicije i nekih mračnih srednjevekovnih metoda. U svom iskrenom

verovanju da čini dobro za spas naših duša, crkva nije birala sredstva.

- Interesantno, - gotovo mu se rugao Ros. - A protivnici religija tvrde da su verski glavari plašili i zaglupljivali neukog čoveka iz čisto političkih razloga, kako bi njime lakše vladali i manipulirali njegovim neobaveštenim MOSTOM. Zbog svih ovih grešaka, da ne pominjemo bezbrojne krvave verske ratove koje je blagosloвила, crkva će biti zauvek odgo-vorna. Čak je biblijski proroci nazivaju "velikom kurvom"! Valjda su je videli kako stalno spava u istom političkom krevetu sa raznim carevima, kraljevima i sličnim diktatorima. Ta sami ste mi jednom pričali da ste napustili crkvu zbog njenih starih grehova i

tvrdoglavog konzervatizma. Tvrdili ste da je crkva sama kriva za svoj pad i duhovnu stagnaciju!

Frank više nije mogao na miru da sedi. On ustade i pride velikom prozoru kroz koji se nekud zagleda.

To je tačno. Rasčinio sam se i posvetio studijama biologije i genetike, jer sam želeb da znam ko je u pravu -Darvin ili Mojsije! Osamnaest godina kasnije, ne samo što sam postao profesor biologije, već i šef ovog odeljenja. Vama će se to možda činiti neshvatljivim, ali što sam više ulazio u tajne genetike, sve čvršće sam bio uveren da je takvo čudo moglo doći samo od ideje super-uma, kojeg nazivamo Bog!

- Doktore, - gledao ga je Ros sa iskrenim sažaljenjem. -Boga nema! Boga je u svojoj mašti stvorio primitivni čovek, kojem su prirodni fenomeni uterali strah u kosti. Kad god bi u blizini udario grom i zapalio drvo, neuki čovek bi padao na zemlju i molio "više sile" da ga poštede od svog besa. Obećavao je svojim imaginarnim bogovima da će biti od sada dobar i da više neće grešiti. Ali njegovi prirodni nagoni uskoro bi ga naterali da opet zgreši. Doktore, ta vi bar dobro znate da je Stari zavet u stvari opširna istorija jevrejskog naroda, a Novi zavet hronologija života proroka iz Nazareta, zvanog Isus. Crkva je sve to vrlo vešto prepisala, dopisala i doterala, ali na čovekovu veliku nesreću, vreme ju je konačno nemilosrdno pregazilo.

- Zaista je velika šteta što ste nepopravljiv ateista,

31

Milenijum

doktore - govorio mu je Frank ne okrećući se od prozora. - Čim sam vas danas ugledao dole sa onom elegantnom damom, znao sam da ju je ovamo poslao sam đavo. Ros se nemoćno uhvati za čelo.

- Nije je poslao đavo, nego njen bogati poslodavac...

- Koji radi za đavola! - prekide ga Frank, naglo se okrenuvši od prozora. - Razmislite, doktore Ros! Do čega će dovesti vaš budući rad za tu novu korporaciju? Do eksperimenata sa DNA, koje će oni pretvoriti u suvo zlato. Već sad su neki lekovi nedostupni siromašnom čoveku. Zamislite cenu jedne od vaših pilula budućnosti onako slikovito opisanih u vašem čuvenom članku. Koliko mislite da će koštati genetički stvoreni bubrezi, srca, pluća i ostali vitalni organi? Vi sanjate o savršenom čoveku budućnosti. Već smo to bili, doktore! Sam đavo nas je odveo iz raja u ovaj nesavršeni svet. Sami smo za sve ovo krivi. To što vi uskoro nameravate je veliki greh. Vi se petljate u ono što je posao Boga. Samo ON ima pravo odlučivanja ko će da živi a ko će da umre! Tako je oduvek bilo. Neminovna smrt je čovekova kazna za njegovu neposlušnost. I zato kada mu u vašim teorijama obećate "večni život", vi se direktno suprotstavljate Božjoj volji. Vi time preuzimate ulogu Boga na sebe!

Ros oseti da je došlo vreme da ustane.

- Došao sam da vam kažem zbogom i da vam se na svemu zahvalim.

Na čemu? tužno će Frank. Na desetinama predloženih eksperimenata koje sam sprečio da realizujete? Želim da znate da sam to uradio jer veoma cenim vaš naučni um i maštu. Bojao sam se da će vas oni odvući daleko od Boga i pravo u ruke đavolu!

- Ujutro ću vam doneti moju pismenu ostavku c detaljnim obrazloženjem.

- Molim vas, ne zaboravite da navedete da odlazite jer vam je suludi bivši sveštenik godinama branio i uskraćivao sredstva potrebna za vaše futurističke eksperimente!

- Zbogom, doktore Traverzi! - pruži mu Ros preko stola ruku koju ovaj prihvati srdačnim stiskom.

-

_fi D. Benedikš

- Neka vas Bog kojeg negirate čuva, dragi čoveče! Ros mu ne odgovori. On se okrete vratima požuri u hodnik. Idućih deset dana Edvin Ros je proveo u intenzivnim pripremama u vezi svoje nove službe i predstojećeg puta u Južnu Ameriku. Sva nastojanja direkcije univerziteta i neko-liko najbližih saradnika da ga odgovore od namere, ostala su bez uspeha. Neutoljiva želja za otkrivanjem naučne istine o čoveku, pobedila je sve njegove sumnje i potpuno ga opčinila. Tih nekoliko dana proveo je kao u transu. Sa Gordi se sastajao svakog dana za ručkom, posle kojeg su ili odlazili u njen hotel-ski apartman, ili kolima obilazili predgrađa Ričmonda tražeći pogodnu poslovnu zgradu u koju će smestiti kancelarije i laboratorije buduće korporacije. Pregledali su nekoliko praznih i izabrali onu najveću. Gordi je sa vlasnicima potpisala ugovor na tri godine i odmah im isplatila prvu godišnju kiriju. U lokalnim novinama je objavila oglas u kojem traži petnaest mladih službenika i osamdeset laboratorijskih tehničara. Od uslova su trebali samo da podnesu svoje školske i univerzitetske diplome. Prijavilo se preko pet stotina mladih željnih posla i prakse. Istovremeno je počela sa nabavkom kancelarijskog nameštaja, kompjutera i laboratorijskih instrumenata. Ros je bio iznenađen njenim poznavanjem stvari. U slobodnom vremenu, Ros se privatno i vrlo diskretno raspitao o svojoj novoj poslodavki i njenoj korporaciji. Sve što je pisalo na njenoj biznis kartici, bilo je tačno. Livingston holdings je bila inkorporirana 2001. u Vašingtonu, distrikt Kolumbije, odnosno glavnom gradu Sjedinjenih Država. Kao vlasnik i predsednik kompanije, bila je samo Gordi Livingston. Po profesiji je bila diplomirana pravni-ca, što nije bilo neobično. Većinu američkih korporacija vodili su bivši advokati, bankari ili političari, dakle uglavnom ljudi koji su dobro poznavali zakone, a još bolje "rupe" u njima! Za koga radi nije saznao, ali mu je njena banka iz Vašingtona potvrdila da se kod njih nalazi račun kompanije, otvoren 2001. godine i još uvek aktivan. Po svim tim detaljima, Ros zaključio da se i Gordin gazda milijarder verovatno

33

Milenijum

nalazi u Vašingtonu, ili neposrednoj blizini glavnog grada. Gordi mu se učinila čistom.

Jedanaestog dana, Gordi obavesti Rosa da im je to posle-dnji zajednički ručak i da se spakuje za dalek put. U ugovoru koji mu je tom prilikom podnela na potpis, nije bilo nikakvih iznenađenja ili mutnih klauzula. Na svega dve strane, Ros se obavezuje da će sledećih pet godina raditi kao direktor buduće biogenetičke laboratorije, a ova će mu svake godine isplaćivati sumu od milion i po američkih dolara, što je oko dva miliona kanadskih. Sem čuvanja naučnih tajni, drugih obaveza nije bilo. Ros pročita ugovor dva puta, onda bez reči potpisa sva tri primerka. On dva primerka gurnu preko stola prema Gordi, a ova izvadi iz tašne barirani ček i stavi pred njega.

- Vaša prva plata, tačno kako smo se dogovorili. Od ovog trenutka smo i zvanično u poslovnom odnosu!

Ros se zagleda u ček, na kojem je zaista bila ispisana pomenuta suma u kanadskim dolarima. Gotovo mu se zavrtilo u glavi. Odjednom je postao milioner, a još uvek mu nije bilo jasno kako.

- Sutra ujutru, na aerodrom u Vankuveru sleteće džet naše kompanije koji će vas u punom komforu prebaciti do Lime. Let će trajati oko dvanaest časova.

- Izvinite, - prekide je Ros gotovo šapatom, - ali ja sam će c vašom dozvolom malo raspitao o vašoj cenjenoj kompaniji i tako saznao da vi ne posedujete privatni džet!

Gordi se naže prema njemu i odgovori mu takođe konspirativnim tonom:

- Doktore Ros, ja ne posedujem apsolutno ništa! Milioni na računima moje kompanije uplaćeni su tajnim kodom moga gazde! Ukoliko on primeti i najmanju neispravnost u mom poslovanju, on me može kad god poželi, pritiskom na dugme ogoliti kao crkvenog miša! Moja plata, doktore, mnogo je manja od vaše!

Avion koji dolazi po vas jedan je od džetova mog gazde milijardera!

Ros se smušeno smešio. Beše mu čak neprijatno. Trebalo je toga da se seti.

Milenijum_

34

B. D. Beneaiks

- Oprostite! - molio je za razumevanje. - Sve ovo što mi se dešava, toliko je nestvarno, da se graniči sa fantastikom nekog naučnog romana. Neka vas zato ne čudi moja radoznalost. Upravo sam podneo ostavku na dugogodišnji položaj profesora, odbio titulu i čast šefa biološkog odeljenja, a što se tiče one Nobelove nagrade za biogenetički čip, i nje sam se, izgleda, odrekao.

- Moj gazda će vam kupiti dve Nobelove nagrade! - podvuče Gordi značajno. - I prestanite da kukate i da se brinete. Umesto dosadnog i monotonog posla predavača, mi vam nudimo uzbuđljive avanture Indijane Džonsa!

Ros joj na ovu primedbu uzvratila kiselim smeškom. On je sebe smatrao prilično dosadnim tipom muškarca, a najmanje avanturistom. Gordi izvadi iz tašne uveličanu mapu Perua koju rasprostire ispred njega.

- Lima! - upre ona kražiprstom u glavni grad. - Stići ćete tamo prekosutra oko ponoći. Na aerodromu u Limi već vas čeka unajmljeni helikopter koji će vas prebaciti do malog planinskog gradića Lago de Oro. Tu će vas dočekati peruanski vođa buduće ekspedicije, Armando Perez. Sa njim i njegovom ekipom nastavićete landrover džipom do starog indijanskog naselja zvanog Kuska. Putem ćete se aklimatizovati i privikavati na sve ređi vazduh. U Kuski morate ostati bar dva dana, pre no što krenete dalje u Ande. Od gotovo tropske klime u Limi, odjednom ćete se naći u hladnoći severnog pola. U Kuski će vam se pridružiti lokalni poznavalac terena koji govori dobro engleski i koji će vam ujedno poslužiti kao prevodilac.

- Zar taj gospodin Perez ne govori engleski?

- Govori, ali prilično iskvaren. Svi poznatiji vodiči već su angažovani od drugih stranih ekspedicija. Pored arheologa i tragača legendarnog blaga Inka, tu su uvek bar po četiri televizijske ekipe koje snimaju dokumentarne filmove, slavni fotografi "Nacionalne geografije" i uvek prisutni bogati avanturisti, slični nama. Perez je najbolji kojeg smo trenutno mogli da nađemo.

- Šta da ponesem?

- Što više tople i debele kanadske odeće kakvu nose na vašem dalekom severu!

- Mislilo sam na duge stvari... Instrumente, hemikalije i tome slično.

- Sve što će vam tamo zatrebati biće džepna kutija sa osnovnim instrumentima za seciranje. Zamislite da vas šalju na groblje da uzmete i konzervirate tkivo nekog mrtvacu. Jer to je upravo ono što ćete tamo eventualno pronaći. Jednu od smrznutih mumija.

Ros je razgledao kartu, onda podiže pogled na svoju lepu poslodavku.

- Koliko mislite da će nam sve to oduzeti vremena?

- Onoliko koliko vam bude potrebno. Ne vraćajte se bez tog prokletog tkiva!

Ros potvrdi glavom da je shvatio.

- Jeste li ovde obavili sve važne poslove? - upita Gordi.

- Mislim na vašu kuću i imovinu.
 - Zamolio sam Eritu, Filipinku koja se do sada brinula o kujanju i spremanju kuće, da se preseli iz stana nad garažom u kuću. Naša domaćica je već 15 godina i ne znam pošteniju i pobožniju ženu od nje.
 - Vrlo dobro. Ujutru ćete u avionu sresti svoju buduću sekretaricu, jednu vrlo obrazovanu i sposobnu ženu staru strideset pet godina.
- Ros iznenađeno podiže obrve, ali ga Gordi spreči pokretom ruke:
- Ne brinite! Sintija Klark je upozorena! Od nje vam ne preti nikakva opasnost. Već sam joj objasnila vašu nesposobnost da se prilagodite nekoj drugoj ženi posle smrti vaše supruge. Što se mene tiče, molim vas da nastavite c njom i dalje da živite!
 - U vašem glasu oseća se ton nepravednog prekora - blago je upozori Ros. - Vi se varate ako možda mislite da mi je lako. Još uvek se noću budim posle erotičnih snova i okrećem po praznom krevetu. Prirodno da mi žena nedostaje. Dajte mi malo vremena da pronađem onu pravu.
 - Izvinite, - reče Gordi i pomirljivo mu poklopi ruku

36

B. D. Benedikš

svojom. - Vaš privatni život ne bi trebalo da me se tiče. Ovo se neće ponoviti!

- Ta... Sintija, - razvlačio je Ros, - kakva je njena funkcija pored toga što ste je imenovali mojom sekretaricom?

Mislim... šta ona sme a šta ne sme da zna?

- Ona je upućena u sve ono što ja i vi znamo. Među nama nema tajni. Što se njene funkcije tiče, ona će biti koordinator ove ekspedicije i vaša direktna veza sa mnom. Kompanija retko ostavlja svoje službenike same na terenu. Strogo vodimo računa jedni o drugima i pokrивamo se uzajamno obezbeđenjem.

- Kad smo kod sigurnosti, - seti se Ros da upita, - kakva je situacija u zemlji u koju putujemo?

- Ne brinite. To je policijska država. Svi pokušaji nespretnih pobunjenika da promene režim, ugušeni su krvavo i brzo. U Limi ćete odsesti u luksuznom hotelu "Kontinental", a gore u Andima vam preti opasnost jedino od groma. Bićete okruženi lokalnim Indijancima, direktnim potomcima Inka. To su primitivni, pobožni i vrlo čestiti ljudi. Čast i ponos igraju velike uloge. Sintija će vas u toku leta detaljnije obavestiti o lokalnim običajima i folkloru tog regiona. A kad se vratite, u Ričmondu će vas čekati moderno opremljena laboratorija. Sutra počinjem da razmatram prijave i da organizujem proces zapošljavanja.

Ros je kratko razmišljao pre nego što joj postavi sledeće pitanje:

- Kad smo kod budućeg zaposlenja, imam li i ja neko pravo odlučivanja?

- Naravno, doktore! - potvrdi Gordi glasom krivca. -

Trebalo je to već da vas pitam. Ukoliko imate bilo koju pogodnu ličnost na umu, molim vas recite mi njegovo, ili njeno, ime!

Ros ju je gledao sa zahvalnošću.

- Želeo bih da vam predložim jednu moju mladu asistentkinju. Veoma je talentovana i bistra devojka. Iz siromašne je porodice, pa će joj i dosadašnja skromna plata i te kako nedostajati. A mojim iznenadnim napuštanjem odeljenja, prekinuće se i njeni snovi da položi magistraturu. Možda nije na

Milenijum_

mestu ovo da kažem, ali ja sam joj uplatio ove godine školarinu i skupe knjige. Mnogo je vredna i pametna.

- Nema problema, - odmah se složi Gordi, koja grešno

pomisli da se Ros i njegova mlada asistentkinja možda krišom vole.

- Možda bi trebalo da znate... - zape Ros, - devojka je afro-američkog porekla.

- Mislite, crnkinja - pomože mu Gordi, malo iznenađena.

- Da, devojka je crna.

To je u redu, doktore. Zar ne živimo u najvećoj demokratiji na svetu? Svi Amerikanci i Kanadani su pred zakonom jednaki.

- Možda pred zakonom, ali u očima nekih poslodavaca crni ljudi su još uvek potomci majmuna!

- Pa to smo svi, zar ne? - podseti ga Gordi na Darvina. -

Kako se mlada dama zove?

- Helen Braun. Stara je dvadeset šest godina. Ovo je njena adresa i telefon - pruži joj on devojčinu vizit kartu.

Gordi je strpa u tašnu pa pokupi sa stola i ostale papire. - Smatrajte vašu Helen zaposlenom. Kolika joj je bila poslednja plata?

- Plata? - zbuni se Ros. - Oh, ona nije bila stalno zaposlena na univerzitetu. Škola plaća talentovanim studen-tima minimalno, kako bi se lakše izdržavali. Govorim o onim siromašnim studentima. A ovi zauzvrat zamenjuju profesora kad zatreba, ili se pripremaju za budući poziv predavača. Mislim da je Helen zarađivala oko dvesta dolara nedeljno, Majka joj radi u jednoj školi kao čistačica. Timeseizdržavaju. Otac ih je napustio kad je Helen imala svega deset godina. Gordi je piljila u Rosa.

- Što vas duže znam, sve manje vas poznajem, doktore. Nisam u ovom biznisu navikla da srećem muškarce verne poko-jnim suprugama, profesore koji iz svog džepa plaćaju siromašnim studentima školarinu i brinu se šta će će c njima desiti kad oni napuste univerzitet.

Ros nije znao kud bi c očima, pa se zagleda kroz veliki prozor. Ali osetivši topao dodir njene ruke na svojoj šaci, on je iznenađen pogleda.

38

B. D. Beneaiks

- Hoću da kažem da mi se veoma sviđate. Govorim o vašem karakteru, naravno. Mislim da će naša buduća saradnja uroditi velikim plodom. Uveravam vas da nećete ni za trenutak zažaliti što ste me sreli!

Ros joj će zahvali na rečima naklonom glave.

- Recite vašoj mladoj štićenici da mi se javi i da će joj plata od sada biti hiljadu dolara nedeljno!

- Mnogo vam hvala!

- A vašoj domaćici Eviti recite da će je preko celog dana i noći redovno obilaziti parola privatne poilcije koju sam već unajmila. Ja ću do vašeg povratak ostati u mom hotel-skom apartmanu. Usluga je zaista besprekorna.

Kratko su se posmatrali, onda mu Gordi pruži ruku.

- Srećan put! Moja hotelska kola će vas ujutru u osam pokupiti i odvesti do aerodroma u Vankuveru.

Dok mu je srdačno stiskala ruku, Gordi mu poruči brižnim tonom sestre:

- Čuvajte se, doktore Ros! U vas sam investirala ne samo grdan novac, već i veliki deo lične budućnosti!

Od Rosove kuće u Ričmondu do međunarodnog aerodroma u Vankuveru, vožnja je trajala svega dvadesetak minuta. Hotelski šofer ga je odvezao pravo na deo velikog aerodroma re-zervisanog za privatne i specijalne letove. Ispred male zgrade sa carinom i čekaonicama, već se presijavao na suncu veliki privatni džet poznate marke "Gruman". Carinske formalnosti nisu uzele više od desetak narednih minuta. Sa povećim koferom u desnoj ruci i putnom torbom prebačenom preko

ramena, Ros se uputi privatnom avionu. Na vratima se pojavi lepuškasta Sintija Klark, koja side svega dva stepenika kako bi će c njim rukovala.

- Haj! - veselo ga pozdravi. - Ja sam Sintija, a vi ste, pret-postavljam, čuveni doktor Edvin Ros!

- Hvala na komplimentu, ali pored mojih roditelja i par kolega vrlo malo sveta zna da postojim!

- Ali u našim očima vi ste najveći biogenetičar koji se ikad rodio!

- Onda mora da ste slepi! - uzvratila joj Poc šalom.

- Izvinite što ne silazim, to je zbog carine. Molim vas predajte vaš kofer onom momku i izvolite unutra.

Ros učini kako mu je rečeno i pope se u avion. On zastade stojeći u samim vratima. Raskoš enterijera potpuno ga ošamuti. Kabina je bila dovoljno visoka da se kroz nju moglo prolaziti bez neprijatnog saginjanja. Plafon i zidovi su bili presvučeni tamnoplavim tapiserijama, a devet luksuznih sedšta-fotelja bilo je izrađeno od najfinije sive kože, kakva se upotrebljava samo u najluksuznijim automobilima. Sintija sačeka da gost dođe sebi.

Milenijum

41

- Izvolite, - pokaza mu rukom prema sedištu kabine gde se nalazio politirani sto sa po dve fotelje sa svake strane.

Sintija ga tamo upozna da jednim civilom u tamnoplavom odelu bešrekornog kroja. Po smrtno ozbiljnom licu, Ros zaključila da ovaj ne zna za šalu.

- Doktor Ros, - predstavi Sintija naučnika, - a gospodin

Majkl Brok je šef obezbeđenja naše korporacije.

Dok će c njim rukovao, Ros primeti:

- Neodoljivo me podsećate na agente tajne službe!

- Tačno to sam bio pre no što sam počeo da radim za sadašnju firmu - potvrdi ovaj što je mogao ljubaznije.

Brok klimnu glavom i uputi se u prednji deo modernog džeta. Ko zna dokle bi se Ros smušeno osvrtao po luksuznom ambijentu, da se iznad vrata pilotske kabine ne pojavi znak i začu karakteristično zvonice upozorenja...

- Molim vas! - ponudi mu Sintija da sedne i pridruži mu će c druge strane stola. Gotovo istog trenutka motori zaurlaše i avion počeo polako da se kreće u pravcu obližnje piste. Tu su strpljivo čekali nekoliko minuta, a onda se džet postavi u poziciju za start i sav se zatrese od vibracija i snage svojih snažnih moto-ra. Sintija strpljivo sačeka da Ros zadovolji svoju znatiželju. Tek kada je skrenuo pogled na nju, mlada žena mu se obrati vese-lim glasom:

- Pored toga što me je unapredila u vašu ličnu sekretaricu, Gordi me je zadužila da vam u toku leta budem i glavna domaćica. Na sreću, sva hrana je već gotova. Moram da vam priznam, vrlo sam loša kuvarica.

- Što se kuvanja tiče, - odgovori joj Poc - uvek sam spreman da umrem od gladi. Za svoj bedni život, sve dugujem mojoj pokojnoj supruzi i jednoj Filipinki!

Dok mu se ućtivo smešila, Poc je zagledala malo pažljivi-je. Mada ništa manje atraktivna od Gordi, Sintija je bila pot-puno drukčiji tip mlade poslovne žene. Nije prekidala sago-vornika, čekala je da on završi rečenicu i nikad se nije obraćala dok je ovaj ne pogleda u oči. Iza ovog njenog otmenog ponašanja, naslućivala se nečija visoka škola. Ros zaključila da

je ona verovatno prošla kroz neki privatni koledž za devojke. I njena odeća je odudarala od izazovne garderobe njene gaz-darice. Tog dana na sebi je imala elegantan poslovni kostim iz dva dela. Svetlozelena suknja do iznad kolena i bele svilene čarape činile su je istovremeno ozbiljnom i prijatnom za oko.

- Pošto nam do ručka preostaje oko tri sata, kako bi bilo da vas pobliže upoznam sa budućim boravkom u Andima?

- Na raspolaganju sam vam - nakloni joj će Poc. - Sramota me da priznam, ali ja sam od celog sveta obišao samo Kanadu i Sjedinjene Države.

- Pa zar to nije gotovo pola sveta? - našali se Sintija. Rosu se sviđala ova mlada poslovna žena. On je navikao na ozbiljno društvo. Mirjam je bila vrlo slična Sintiji po ponašanju. Uvek tiha, strpljiva, u svemu odmerena i beskrajno šarmantna. Naučnim tipovima odgovaraju ovakve saradnice. Dok je c pedantnošću hirurga odvijala pred njim mapu Perua, Ros ju je gledao u oči. Već je znao da ga neće osloviti dok je ne gleda.

- Lago de Oro! kucnu ona svojim manikiranim kažiprstom po crnoj tački. - Tu će nas na jednoj ledini spustiti iznajmljeni helikopter. Pošto vas predamo u ruke vodiču Perezu, ja i gospodin Brok ćemo se vratiti u hotel u Limu gde će biti glavni štab naše operacije. Perez će vas dalje odvesti džipom do jednog zabačenog sela zvanog Kuska. Tamo ćete se malo odmoriti, a onda će vam se pridružiti još nekoliko snažnih domorodaca i jedna mlada devojka. Ona govori španski, engleski i, najvažnije od svega, poznaje taj deo Anda kao i pogrebne znake Inka i odeću raznih vekova. (Jna vam je najvažnija od svih. Ona će vam potvrditi koliko vekova JR. stara mumija na koju naidete, ukoliko budete te sreće. Ros iskoristi njenu pauzu da upita:

- Postoji li neki određeni rok o kojem čreba da vodim računa?

- Što raniji, to bolji. Ukoliko pronađete mumiju u dobrom stanju staru preko pet do šest stotina godina, smatrajte da ste dobili glavnu premiju na lutriji!

- Smem li da znam zašto je potrebno tako staro tkivo?

-

- Zar vam Gordi nije objasnila?

- Napomenula je nekakvu čistotu njihovih gena, ali ja vrlo dobro znam da su se i stari Inke razboljevali od raznih bolesti mnogo pre no što su ih potpuno zarazili španski osvajači. O čemu se u stvari radi?

Pre no što će ga obavestiti, Sintija proveri da li su potpuno sami.

- Tkivo vam je u stvari potrebno kako biste klonirali u vašoj budućoj laboratoriji istu takvu mumiju!

Ovo je bio šok za Rosa. On otvori usta, što je retko činio.

- Gordi nije smela sve da vam kaže, dok nije bila sigurna da ste potpuno na našoj strani. Zna, konkurencija u bio-genetičkim patentima je prosto nemilosrdna. Svi rade pod strogo tajnim uslovima, jer će budući profiti od farmaceut-skih patenata biti basnoslovni!

- Ali... - mucao je zbunjeni Ros, - kakve veze ima kloni-ranje jedne prastare mumije sa pilulama budućnosti? Rečeno mi je da ćemo klonirati samo tu pokojnu plavušu, kako se ono zvaše...

- Silvija, - pomože mu njegova ljupka sekretarica. - To je tačno. Ali iz meni nepoznatih razloga, naš zajednički gazda želi da zna hoćemo li biti u stanju da oživimo i tu mumiju.

Ros se odjednom uozbilji.

- Koga ćemo još klonirati? - pozele on da zna.

- Samo to dvoje. Zbog te mumije u vašim stvarima nalaze se dve foto kamere. Pre nego što je ponovo zakopate, molim vas ne zaboravite da je detaljno slikate. Naročito crte njenog zamrznutog lica. Govorim o mumiji. Pol nije važan. Vekovi ovde igraju najvažniju ulogu.

Sintija se okrete u sedištu i poče da vadi nešto iz svoje poslovne tašne koja je ležala otvorena u sedištu do nje. Ros se zagleda u čudan radio-telefon.

- Ovo je najnoviji digitalni radio-telefon - objasni ona. - Radi na vrlo visokoj frekvenciji i direktno preko satelita. Kada pozovete ovaj broj, isti takav telefon će zazvoniti u mojoj hotelskoj sobi, ili u ovoj tašni, ma gde se budem nalazila.

43

Milenijum

Ros uze od nje ovo čudo tehnike i pažljivo ga razgleda.

- Mislio sam da se ovim služe samo oružane snage i ljudi iz naše vlade.

- I oni koji tamo imaju jake veze! - značajno ga dopuni Sintija. - Svaki od ovih aparata košta preko 50.000 dolara! Molim vas da pazite da ga ne izgubite. Ne zbog cene, već zbog vaše i naše lične sigurnosti.

- A zar se mi spremamo da uradimo nešto nedozvoljeno? - upita sve nervozniji Ros.

- Pa vi bar dobro znate da kloniranje ljudskih bića još nije dozvoljeno ni u jednoj državi sveta. Zato niko ne sme da nasluti zašto smo u stvari tamo i šta nameravamo. Molim vas, vodite o tome strogo računa kada me pozovete telefonom. Prokleti satelit pripada američkoj vladi, nikad se ne zna da li vas neko prisluškuje!

Ros joj preko stola vrati telefon. Dok ga je pakovala natrag u tašnu, on je pažljivo studirao.

- Počinjem da se pitam, a zbog toga vam se unapred izvinjavam, šta li je nateralo jednu tako atraktivnu, obrazovanu i u svakom pogledu finu mladu ženu da se spetlja c avanturistima poput mene i gospođice Livingston. I svojim izgledom i svojim ponašanjem vi prosto neodoljivo podsećate na damu iz visokog društva.

Sintija zatvori tašnu i pogleda ga c gorkim osmehom na divnim usnama.

- To i jesam, - ne iznenadi ga njen odgovor. - Imate vrlo izoštreno zapažanje, doktore Ros. Otac mi je zaista bio visoki funkcioner u kabinetu predsednika Ajzenhauera, a majka razmažena kćerka fabrikanta paste za zube. Ali dok su se sve moje vršnjakinje radovale životu i uživale u njemu, ja sam čamila po privatnim koledžima za "fine devojke"!

Primitivši c kakvom gorčinom ona govori o svojoj prošlosti, Ros odluči da je ne uznemirava daljim pitanjima. Sintija se uskoro ponudi sama.

- Šta biste još želeli da znate o vašoj privatnoj sekretarici? Među nama ne bi smelo da bude tajni, zar ne?

-Jeste li udati?

44

B- D. Benedikš

Milenijum

45

- Bila sam, - tužno nastavi Sintija. - Kao i većina republikanaca, i moj otac je bio konzervativni hrišćanin naj-goreg kova. Na moj 28. rodendan i dan venčanja, morala sam da budem apsolutna devica! Moj budući suprug, iz još čuvenije i bogatije porodice, tražio je od mog oca lekarsko uverenje da sam još uvek nevina!

Ros sačeka da ona ukloni suzu iz ugla levog oka. Bio je prosto fasciniran njenom tužnom ispovešću.

- Na moju nesreću, - nastavi Sintija, - ja nisam imala sličan uvid u psihofizičko stanje svog budućeg supruga. Još te prve bračne noći izvinio se prevelikim umorom, a onda na-stavio da izbegava svoje bračne dužnosti čitavih godinu i po dana. Šta mi je drugo preostalo sem da uzdišem i vešto izigravam

presrećnu mladu. Sve do dana kada sam ga slučajno zatekla u našoj garaži kako u jednom rols-rojsu vodi ljubav sa našim mladim šoferom!

- Strašno! - saosećao je Ros sa nesrećnom ženom.

- Kada sam se konačno požalila mom ocu, ovaj mi više nije dozvolio da se vratim mužu. Pozvao je njegove roditelje i uskoro smo se sporazumno i bez skandala razveli. Sledeće tri godine provela sam u samoći i užasnom strahu od sledećeg muškarca. Moj otac je primetio drastične promene na meni i zamolio jednog prijatelja kongresmena da me preporuči Gordi koja je tražila sekretaricu mog obrazovanja. Primila me je već nakon prvog zajedničkog ručka. Sa njom sam od 2001. odnosno prvih dana korporacije. Ne znam za koga radi, samo znam da je užasno bogat milijader. Ništa ne znam o njegovom identitetu. Susret sa Gordi potpuno me je izmenio. Imale smo slične poglede o modernim muškarcima. A kada je čula da sam u trideset drugoj još uvek nevina, povelala me jedne noći svojoj kući. Tamo smo se site izalile jedna drugoj i prilično popile nekakvog žestokog vina. Tamo sam na njenom kauču doživela prvi orgazam u životu. Te noći sam shvatila da mi muškarac kao takav uopšte i ne treba.

Ros nije verovao svojim ušima. On nije navikao na slične probleme u životu. Rano se oženio svojom kolegicom sa

studija, u koju je ostao zaljubljen i posle njene smrti. Želeo je da ima dece, ali Mirijam nije mogla da zatrudni.

- Imali ste neprijatno iskustvo - oseti Ros potrebu da je bar nečim uteši.

- Imala sam nesreću da nađem na pogrešnog čoveka, za šta ima da zahvalim svojim staromodnim roditeljima. Ali nisam lezbejka, - tražila je razumevanje u njegovim očima. - Moj nepromišljeni odnos sa Gordi, bio mi je prvi i poslednji. Ni Gordi nije lezbejka. Mislim da obe imamo sličan problem sa muškarcima. I ona se razočarala par puta. Moderan muškarac je tako sebično prezauzet samim sobom i svojom uobraženom "mačo" ulogom u porodici. A moderna žena je sve obrazovanija, samostalnija i bezobraznija.

Ros je bio uznemiren ispovešću svoje nove sekretarice. On nije mogao sebe ni da zamisli kako vodi ljubav sa drugim muškarcem. Ali iznenadna pomisao kako vodi ljubav sa ovom mladom ženom, izazva u njemu talas najprijetnijih osećanja. Da nije to idealna prilika koju već tako dugo očekuje, pitao se.

- Mogu li vas poslužiti nekim pićem, doktore? - upita ga odjednom.

- U stvari ne pijem, ali jedan konjak bi mi dobro došao.

- Verovatno vam je muka u stomaku od moje životne priče

- reče Sintija c gorčinom i ustade od stola.

Dok je odlazila u pravcu zadnjeg dela kabine, Ros je pra-tio pogledom. Kakva fina žena, razmišljao je, a koliko nesrećna.

- Vaše piće - vrati se Sintija i spusti na sto srebrnu tacu sa kristalnom flašom i jednom praznom čašom.

- A vi? - upita on.

- Ni ja ne pijem, a pravo da vam kažem, bojim se da počnem!

Ros shvati njenu jetku primedbu. Dok mu je sipala

žučkasto piće, posmatrao je njene negovane ruke. Učiniše mu se tako nežne i kao stvorene za milovanje. Koji mu je davao odjednom?

- Za nas, onda - podiže on čašu u njenom pravcu - i za uspeh našeg budućeg projekta!

Ostatak leta do Paname provedoše u nevezanom razgovoru. Konjak i Rosu malo razveza jezik, pa i sam oseti potrebu

da joj kaže par reči o sebi i svom tužnom životu nakon smrti svoje voljene supruge...

- Mirjam je imala divan smisao za humor u pravom trenutku - hvalio je. - Kad god bih se premoren ili nezadovoljan vratio c posla, umela je da me dočeka sa pravom upadicom ili šalom. A bio sam često mrzovoljan i ljut, jer mi univerzitet nije odobravao potrebna sredstva za moje "fan-tastične eksperimente", kako su ih zvali. Mirjam je jedina razumela moju ogorčenost i tešila me tvrdeći da valjda dragi Bog tako želi, jer sam imao nameru da se upetljam u stvari koje su samo Njemu dozvoljene!

- I ja verujem u Boga - reče Sintija. - Odrasla sam i bila vaspitana u strogo hiršćanskom duhu. Ali za razliku od vaše pokojne supruge, ja mislim da bi On bio zadovoljan čovečanstvom bez gladi, kriminala i raznih bolesti. A to će biti moguće jedino ako se ljudima poput vas budu omogućila potrebna sredstva. Na njeno provokativno pitanje kako uspeva da i dalje bude veran svojoj preminuloj supruzi, Ros odgovori:

- Apstinencijom i prelistavanjem uspomena. Ali znajte da mi nije lako.

- Potpuno vas razumem, - tužno mu se nasmeši ona. - I sama vegetiram zahvaljujući fantazijama o nepostojećem partneru!

U Panami su se zadržali sat i po zbog uzimanja goriva. "Gruman" nije bio tip poslovnog džeta za putovanja duža od osam do devet časova. Trošio je prilično goriva koje mu je omogućavalo fantastičnu brzinu od 900 kilometara na sat. Dok su strpljivo čekali uz prijatan šum rashladnih uređaja, Ros je zadremao. Sintija mu podesi sedište u udoban položaj i prekri ga debelim ćebetom. Ona čak navuče zavese na malim prozori-ma, kako bi lakše zaspao. Poslednjih nedelju dana Ros je slabo spavao, pa uskoro utonu u dubok san.

Pet časova kasnije, oko jedanaest uveče, sleteše u Limu. Čim se otvoriše vrata, spolja ih zapljusnu topao talas vazduha sa Pacifika. Avionu pridoše hotelska kola koja ih odvezoše do male carinske zgrade, zatim do hotela "Kontinental". Tamo

svi prenoćiše, uključujući dva člana posade. Za doručkom, Sintija obavesti Rosa o detaljima predstojeće ekspedicije, njegovim vezama u Andima i drugim pojedinostima koje počеше ozbiljno da ga zabrinjavaju. Iz svega se moglo zaključiti da se oni pripremaju da obave neku nedozvoljenu radnju. A nije mu se svidalo ni prisustvo onog mračnog tipa Broka, kojem se nisu mogle nazreti oči iza pretamnih naočara. Odlučeno je da ga on lično otprati helikopterom do tog malog gradića u Andima i da se vrati istim helikopterom u hotel da pazi na Sintiju. Ova prevelika briga o bezbednosti takode se nije svidala već dovoljno nervoznom Rosu.

Tog jutra na aerodromu, dok su dvojica pilota pregledali i spremali avion za povratak, Ros krišom ubeleži u svoj mali notes njegov registarski broj ispisan na repu. Pre no što će se popeti u iznajmljeni helikopter, Sintija mu je dugo i čvrsto stezala ruku sa obe svoje...

- Molim vas, čuvajte se! I ne zaboravite kojim rečima mi se obraćate na onaj satelitski telefon! - brižno ga upozori. -Kada sve uspešno završite, javite mi da je "snimanje pejzaža završeno" i da pošaljem po vas helikopter. Ništa više! Ros gotovo zažali što se upetljao u ovu avanturu. Dok mu se Sintija zabrinuto smešila, Ros joj mahnu rukom. Još malo ju je gledao dok se smanjivala, a onda je potpuno izgubi iz vida. Brok mu ponudi debele slušalice za uši iz kojih se začu nekak-va latinoamerička muzika. Rosa počеше da hvataju prvi simp-tomi straha. Za trenutak mu se učinilo da mu se prividaju stvari, slične vizijama drogiranih. Ošamućen je piljio u pre-ozbiljnu Brokovu facu, dok mu je u ušima treštala samba, a iznad glave klopurale elise moćnog motora čije su turbine pištale.

Na sreću, ovaj neprijatan let potraja svega jedan sat i Ros primeti kroz prozor kako prema ledini za spuštanje trče deca. I tu ih je već čekao pomenuti džip pored kojeg je stajao i cerio im se jedan krezavi momak neodređenih godina. On se srdačno rukova sa Rosom i Brokom koji mu nešto objasni na tečnom španskom. Ros ih od kloparanja helikoptera ionako nije čuo. Armando Perez, kako se vodič zvao, samo klimnu glavom Broku

Milenijum

da je sve razumeo. Prolazeći pored Rosa, Brok zastade i uhvati ga za mišku desne ruke.

- Sve je u redu! - trudio se da nadviče buku helikoptera. -Gospodin Perez će o vama dalje voditi brigu! Srećan rad! --požele mu na kraju značajno.

Dok se helikopter dizao i udaljavao, Ros je gledao za njim sa izrazom malog deteta koje su roditelji ostavili usred pusti-nje.

- Haj! - trže ga vodičev veseo glas. - Ja Armando Perez.

Ja tebe voditi gore - klimnu on glavom prema udaljenim vis-

vima Anda. - Mora žuriti. Dugo voziti do Kuska.

Perez zgrabi prvi metalni kofer sa zemlje, pa sve naređa pozadi u landrover najnovije proizvodnje.

- Tvoj auto? - upita Ros.

- Ja? - udari se ovaj po grudima. - Ja nema para ni za žena!

Nemajući pojma o čemu Perez priča, Ros odluči da ćuti.

Ćutao je uglavnom celim putem, sve zabrinutiji hladnijim i nezgodnijim terenom.

Prvobitni put se polako ali surovo pretvarao u uzani kolosek, a zatim postade

pešačka staza. Usled prebrze promene visine, Ros morade da ispušta iz ušiju

pritisak svakih desetak minuta. Perez mu se cerio svojim retkim zubima i

uglavnom se zabavljao Rosovim sve bledim licem. Tresli su se tako i valjali po

neravnom kamenom terenu puna četiri sata. U toku celog puta, pored njih su

prošla samo dva jahača i neka žena. A sve teže se i disalo. Na visini od nekih

deset hiljada fita, Rosa poče da obliva hladan znoj. Uozbiljio se i Perez koji

čak malo ubrza džip. Odjednom, ispred njih se ukaza prizor kao iz nekog

fantastičnog filma. Na obronku brda, zabeleše se kućice malog naselja. Nije ih

bilo više od dvadesetak, a obasjavao ih je sunčev zrak koji se probi-jao između

tamnih olujnih oblaka. Rosu zastade dah.

- Kuska! - veselo ga obavesti Perez. - Mi stigli! Gotovo! Finiš!

Konačno se zaustaviše ispred jedne kuće pri kraju nase-lja. Istovremeno,

alarmirani Perezovim trubljenjem, sa svih strana se promoliše radoznale glave

ljudi i dece. Iz snežno bele kolibe izađe najpre jedan stariji čovek, a iza

njega se

pojaviše jedan dečak od dvanaest godina i mlada devojka. Ros side iz džipa,

ljuljajući se na klecavim i utrnulim nogama. Bio

je smrto bled.

- Tupak Sančez! - pride Perez domaćinu i obgrli ga oko

ramena. Stari čovek se smušeno nasmeši Rosu i klimnu glavom

nekoliko puta u znak pozdrava.

- Hose! - počeša Perez dečaka po rasčupanoj crnoj kosi.

Ali kada je došao do mlade devojke, Perez je ne dotače.

On samo pokaza rukom:

- Kvinta! Naša vođa! Ona voditi u planinu!

Ros i devojka izmenjaše kratke naklone.

- Doktor Ros! - nastavi Perez da viče kao da govori glu-

vima. - On gazda! Veliki šef!

Perez tu nastavi na španskom. Dok je nešto objašnjavao Tupaku, Ros se zbunjen

osvrtao. Sad su bili potpuno opkoljeni radoznalcima, uglavnom odraslim

muškarcima indijanskog porekla i mladom decom oba pola. Primitivši da mu nije

najbolje, Kvinta pride Rosu koji joj spremno pruži ruku.

- Izvinite, - objasni mu devojka, - ali ovde vladaju neki

vama čudni običaji. U našem plemenu, jednom od najstarijih,

još uvek nije dozvoljeno dotaći devojke mlađe od trinaest go-

dina.

- A šta se dešava sa onima koji to slučajno ili namerno

učine? - odmah Ros poželi da sazna.

- Moraju je uzeti za ženu.

- Mnogo vam hvala što ste me na vreme upozorili.

- Molim vas, udite unutra da odmorite - pozva ga Kvinta

i pokaza rukom u pravcu otvorenih vrata.

Ros morade da se sagne kako ne bi udario glavom o nisku tavanicu. Koliba je bila

napravljena od mešavine zemlje i slame, ali sveže okrečena i spolja i iznutra. U

srednjoj pros-toriji se nalazio nizak drveni sto sa stolicama i ognjište, a ča

strana se nalazila po jedna soba za spavanje. Umesto vrata, otvore su prekrivale

dve ponjave indijanske narodne radinos-ti. Kvinta sačeka da Ros razgleda ovu sirotinju, pa mu rukom razgrnu ponjavu na prolazu i propusti ga u malu sobu sa jednim prozorom.

Milenijum

51

- Mislim da biste trebali da legnete - zaključí devojka po njegovom bledom i ispijenom licu. - Skuvaću vam jedan domaći čaj.

- Nemojte, molim vas! - zaustavi je Ros u pokretu. - Zamolite gospodina Pereza da pronade u prtljgu kanadski. Nisam siguran kako će moj organizam reagovati na vaše lokalne biljke.

Kvinta ništa ne reče. Ona se uskoro vrati sa njegovim velikim koferom a iza nje se u vratima pojavi njen brat vukući putnu torbu. Ros izvadi iz torbe pakovanje čaja koji joj predade. Devojka odmah postavi nasred otvorenog ognjišta lonče sa vodom. Pre no što će se opružiti po krevetu, Ros proviri kroz prozor. Napolju je Perez već pregovarao sa domaćom radnom snagom i odabrao četvoricu najснаžnijih muškaraca. Kako se ne bi srušio, Ros se spusti na krevet. Legao je obučen i preko domaćeg prekrivača istkanog u jarkim indijanskim dezenima. Za trenutak mu se učinilo da je izgubio svest. A kada je ponovo otvorio oči, on ugleda pored kreveta zabrinuto lice mlade devojke. Sedela je na malom tronošcu sa lončetom toplog čaja u rukama. Ros će c mukom uspravi, ali ostade u sedećem položaju. Ona mu ponudi lonče koje on preuze pazeći da je ne dodirne. Dok je srkutao vruć čaj, Kvinta ra je gledala pravo u oči. Oslonjen na zid pored ulaza, stajao je mali Hose i posma-trao ih.

- Kako se osećate? - upita devojka.

- Ne znam - iskreno će Ros. - Još uvek nisam siguran da li mi se pričinjavaju stvari. Preskok iz mog sveta u vaš, apsolutno me je omamio!

Ona se nasmeši otkrivajući red biserno belih zuba. Mada su se nalazili u polutama, Ros primeti da devojka ima divne krupne oči, pravilno lice i punačka mala usta. Da nije bila sva umotana u one smešne vunene šalove i krpe, sigurno bi bila skladna i lepa mlada žena. On pokuša da joj odredi godine, ali bez uspeha. Mogla je imati petnaest, a isto tako i dvadeset pet.

- Koliko imate godina?

- Napuniću sedamnaest u proleće.

_ Gde ste, zaboga, naučili ovako dobar književni engleski? - čudio se Ros.

- Svih osam razreda sam završila u jednoj katoličkoj misiji gore u Andima. Pošto je škola udaljena, tamo sam i stanovala sa još desetero dece. Kući smo dolazili samo preko nedelje. Oko tri sata pešačenja.

- Razumem, - reče Ros neodređeno.

- Misionari su bili američki građani, ali su govorili i španski. Škola mi je dobro išla, kažu da imam visoku kvotu inteligencije.

- Vi ste svakako vrlo bistra devojka - pohvali je Poc, a Kvinta saže glavu i zagleda se u zemljani pod.

Ros otpi još par gutljaja, pa nastavi da se raspituje:

- Hoćete li nastaviti školovanje?

- Ne rugajte mi se, molim vas - podiže devojka tužan pogled. - Od čega da se školujem? Moj brat čak ni ne ide u školu. Ja sam jedina u naselju koja znam da čitam i pišem!

- Ali... kako ste onda došli do te misionarske škole? - nije Rosu bilo jasno.

- Posle mog rođenja, roditelji nisu dugo mogli da imaju drugo dete. Moja mama je bila pismena i od malena me učila da

čitam i pišem. Pošto sam brzo napredovala, moj otac se složio da me odvede do tih misionara koji su me u osmoj godini upisali u prvi razred. Kada su čuli koliko smo siromašni, odlučili su da me školuju o svom sopstvenom trošku. Kupovali su mi knjige i hranila sam se sa njima. Druga deca su bila mnogo bogatija i plaćala su neku školarinu i takse. Da se Hose slučajno prvi rodio, ja bih i sada bila nepismena. Ovde nije običaj da se devojke obrazuju.

- Šta se desilo sa vašom majkom?

- Umrkla je pre dve godine.

- Razumem - reče Ros kojem stvari počеше da bivaju jasnije.

- Previše sam se raspičala - ustade Kvinta. - Vi ste sigurno vrlo umorni.

- Ne idite, molim vas! - gotovo se uplaši Ros. - Spavaću noćas. Zaista mi ne smetate. Vaše informacije su mi vrlo dragocene. Molim vas sedite.

-

52

B. D. Benedikš

Kvinta se spusti natrag na tronožac.

- Šta biste želeli da znate?

- Sve o vama i vašem narodu. Od čega se ovde živi? Čime se narod bavi?

- Čime se izdržavamo? - upita se Kvinta. - Ovo je stočarsko farmerski kraj. Sigurno ste приметili da su i trava i plodna zemlja razbacani po retkim obroncima. Mi imamo nešto zemlje iza kuće, gde gajimo povrće. Hose vodi na ispašu naših osam ovaca, a tata uglavnom obrađuje oko dve akre zemljišta zasejanog krompirom. To je uglavnom i ekonomija celog ovog naselja i kraja. Od nas su čak digli ruke i porezni-ci. Ponekad navrate džipom i pitaju želi li neko da prijavi taksu. Taksa se uglavnom plaća kada nešto prodajete ili kupujete.

- Pa koliki vam je godišnji bruto prihod?

- Oko sto pedeset američkih dolara.

Ros se skoro poprskava vrućim čajem i zakašlja od šoka...

- Zaradujete godišnje sto pedeset dolara?! - zapanji se on.

- Ove godine ćemo zaraditi nešto više jer je tata dozvolio da se ja pridružim vašoj ekspediciji. Gospodin Perez će nam za to plaćati deset dolara dnevno.

Ros je polako dolazio sebi. On se osećao tako krivim pred ovom bistrom mladom devojkom bez budućnosti. Tamo u Ričmondu je ostavio u banci preko dva miliona dolara. Koliko bi se siromašne a pametne dece iškolovalo tim novcem.

- Koliko dana mislite da će nam trebati? - promeni Ros neprijatnu temu.

- Do vrha Kunta Pinte verovatno pet dana, a isto toliko natrag. Otkopavanje mumije će sigurno uzeti dva do tri dana.

Znači, brzo izračuna Ros, da bi zaradila sto trideset dolara, ova mučenica treba da se smrzava i potuca po Andima trinaest dana!

- Zašto mislite da će nam otkopavanje uzeti svega dva do tri dana? Članovima ekspedicije koja je otkopala Ledenu Devicu, trebalo je četrdeset dana da je pronađu.

- Zato što ja već znam gde se nalazi mumija devojčice koju tražite - zapanji ga odgovor.

Rosu je bilo potrebno malo vremena pre no što upita: - Vi tvrdite da već znate za taj grob, kao i da se unutra nalazi devojčica?! Kako biste vi mogli tako nešto da znate?! -

zapanji se Ros.

Kvinta mu uputi pogled prepun razumevanja. - Kada je otkopamo i vi završite vaš naučni posao, objasniću vam kako sam sve to unapred saznala. Ako vam sada kažem, vi mi ne biste verovali. Postoje neke stvari o kojima vi iz Amerike malo znate. Vi se ne ljutite, zar ne?

Ros odmahnu glavom, čvrsto stisnutih vilica. Ta, o čemu mu to priča ova čudna mlada devojka? Ros zaključí da je previše toga doživio i čuo za jedan dan. Njega poče ozbiljno da boli glava.

- Idem sada, - ustade Kvinta i uze od njega prazno lonče.
- Vi ste vrlo umorni i treba da se noćas dobro naspavate.
- Gde ćete vi spavati? - brinuo se Ros.
- U drugoj sobi sa tatom i bratom. Ne brinite za mene - nasmeši mu se devojka i ostavi ga samog. Za njom ode i njen mali brat.

Ros je još malo gledao za njima u tešku šarenu ponjavu koja se blago njihala u vratima, onda ustade i poče da se presvlači u pidžamu. Podigao je prekrivač i zagledao se u grubu ali besprekorno čistu i ispeglanu krevetninu. Opružio se i pokrio, ali mu san još dugo nije dolazio na oči. Spolja su dopirali glasovi Pereza i lokalnih seljaka koji su se pogadali oko Cena. Dok je radoznalo šarao očima po maloj skromno nameštenoj sobi, razmišljao je o neobičnoj mladoj devojci koja će ih uskoro voditi u neizvesnost. Među slikama raznih sveta-ca, po zidovima njene skromne sobe nalazilo se i nekoliko fotografija poznatih ličnosti. Kvinta ih je očigledno isekla iz novina i donela iz te škole-manastira. Umesto iznad glave, Isusovo raspeće joj je stajalo iznad nogu. Ros odmah zaključí da je devojka verovatno na taj način lakše c njim razgovarala i molila mu se. Napolju je već počelo da se smračuje, kad Ros konačno utonu u san...

Probudilo ga je nečije blago drmanje. Ros se okrete i zagleda u lampom osvetljeno lice uvek veselog Pereza.

54

B. D. Benedikš

- Šest sati - reče ovaj šapatom. - Treba idemo.
- Ros potvrdi glavom da je razumeo i odmah ustade. Već je znao da mora dobro da se obuče i da se neće presvlačiti sve dok se ne vrate natrag. On preko odeće navuče svoj kanadski zimski kombinezon iz jednog dela. Ovakvu odeću su koristili skijaši i ostali sportisti na velikim visinama. U predsoblju su za stolom već sedeli Perez i stari Tupak, koji je pre ličio na devojčinog dedu nego na njenog oca. Kvinta mu prinese obilnu porciju pržene slanine i jaja.

- Puno jesti - reče Perez. - Dugačak put i ništa više jesti do večere!

Dok je izgladneli Ros gutao ukusne zalogaje, Tupak poče nešto da priča Perezu. Ovaj ga sasluša klimanjem glave, pa pokuša da prevede šta starac kaže:

- Tupak brine za kćerka. On moli da ona spava u šator sa vama. Pita ima li vi kćerka u Kanadu?
- Nažalost, nemam - reče Ros u pauzi između zalogaja. - Moja žena nije mogla da ima dece.
- Tupak kaže vi kulturan čovek i moli da vi pazi na Kvinta.

- Moj tata u stvari kaže da biste vi najbolje vodili o meni računa - umeša se devojka. - Ne zamerite mu, ovo mi je prvi duži odlazak od kuće od kako sam završila školu.

- Recite mu da mirno spava, a ja mu garantujem da ću o vama voditi računa kao o sopstvenoj kćerci.

Kvinta prevede, a Tupak zahvali Rosu glavom.

- Zar se nije mogao obezbediti poseban šator za devojku?
- pogleda on prekorno Pereza koji pokuša da mu objasni:
- Samo dva šator može nosi... Zbog grejanje... - dok se mučio kako da dođe do pravih reči, on molećivo pogleda u Kvintu i brzo objasni na španskom.

- Gospodin Perez kaže da zbog ograničenog tereta ne možemo da nosimo više od dva šatora. Jedan veći za njih petoro i jedan manji za nas dvoje. Mali agregat koji nosimo može da nas zagreje samo do dva sata. Ostatak tereta će biti

benzin, hrana, voda i vaši instrumenti.

- Razumem - reče Ros tiho i nastavi da jede.

Tačno u sedam, mala kolona krete u pravcu Anda. Džip ostade pred Kuntovom kolibom. Prvi je išao Perez i nosio poveći ruksak na ramenima, a u jednoj ruci kantu sa benzinom. Iza njega su koračala četvorica momaka iz sela, ravnomerno natovareni sa sličnim prtljagom. Svaki je u ruci nosio po kantu benzina ili vode. Ros odbi da bilo ko nosi njegov ruksak i takođe je nosio kantu sa vodom. Devojci ostade samo da pre-baci preko ramena svoju indijansku torbu sa ličnim stvarima. Tupak je dugo stajao pred kolibom i gledao za njima, sve dok ih jutarnja magla nije potpuno progutala.

Ros je išao poslednji, odmah iza devojke koja se često osvrtna da proveri gde se on nalazi. Niko nije govorio, pa Ros zaključio da svi štede energiju za dug i naporan put. A i vazduh je rapidno postajao sve ređi i disanje je postajalo sve teže i brže. Tri sata kasnije, Ros pomisli da će pasti. Ovo odmah primeti uvek brižna Kvinta i dade onima napred znak da zas-tanu. Perez se brzo vrati do njih. Treba odmor? - nasmeši se na prebledelog Rosa. -

Doktor umire?

- Doktor mrtav! - odgovori Ros, a Perez se glasno nasme-
ja.

- Ovde malo stati - zaključio vođa ekspedicije da im je
svima potreban mali predah.

Nosači ovo jedva dočekaše i poskidaše svoj teret na zemlju. Jedan od njih se baci na skupljanje granja i uskoro svi posedaše oko male ali tople vatre. Dok je sedeo na svom ruk-saku, Ros ih je proučavao, a i oni njega. Odjednom mu postadoše dragi ti jednostavni a tako siromašni ljudi. Tiho su između sebe o nečemu pričali, bacajući kratke poglede na Rosa.

- Šta kažu? - upita ovaj devojku. - Da li me hvale, ili se
već klade hoću li se živ vratiti u selo?

- Ne, gospodine. Oni ne znaju za tako grube šale. Hvale
vas i sviđa im se što nosite deo njihovog tereta. Kažu, pravi
ste muškarac, a ne kao ostali zapadnjaci koji ne nose ništa
teže od kamere oko vrata.

- Hvala, -- klimao je Ros glavom svojim saputnicima. -
Hvala!

Još malo posedeše, onda ih Perez upozori da je vreme da nastave. On najpre upita Rosa želi li da popije čaj ili kafu, što ovaj odbi. Odlučio je da sledi primer svojih saputnika koji su vrlo dobro znali kad sme a kad ne sme da se jede i pije. Uskoro stigoše pod samu planinu i počеше da se penju na poslednji plato. Ros se gotovo obradova kad primeti dvojicu dečaka kako napasaju krdo ovaca. Njihova dva psa odmah dotrčaše do putni-ka, radoznalo lajući. Ros koji je uvek imao u džepu dovoljno slat-kiša, jer ih je i sam voleo, izvadi dve male čokolade i podeli pastirima.

- To zadnji ljudi! - veselo ga upozori Perez. - Nema više
civilizacija!

- Ima li gore divljih životinja? - proveravao je Ros, jer
niko iz ekipe nije nosio pušku.

- Nema opasne. Samo male i neki vuk. Ne brinuti - umiri-
vao ga je dok mu krišom od ostalih ne razgrnu svoj kaput i
pokaza revolver zadenut za pojas.

Rosa ovo malo umiri. Dok je koračao za devojkom Ros je upita:

- Gde u stvari idemo?

- Do vrha zvanog Kunta Pinte. Gospodin Perez zna dobro
put, a tamo ću vas ja dovesti do tog smrznutog tela.

- Otkud ta tela na takvim visinama? Zar su Inke sahra-
njivali sve svoje mrtve na vrhu Anda?

- Nisu, gospodine - nastavi Kvinta da mu objašnjava ne
osvrćući se. Radi će o žrtvama religioznih obreda.
Sveštenici Inka su bili uvereni da su "više sile", odnosno
bogovi, živeli na vrhu Anda. Odande su uglavnom nailazile

strašne grmljavine i oluje, pa su zaključili da se to bogovi ljute i traže nove žrtve. Kako bi ih umilostivili, svake godine su odvodili na vrh nove žrtve, uglavnom decu i vrlo mlade, još neiskvarene devojke. Smatrali su da će bogovi biti zadovoljni njihovim čistim dušama, a njih ostaviti na miru.

- Kako su birali te nesrećne žrtve? - upita Ros.

- Bez problema - iznenadi ga odgovor. - Siromašni ljudi su im rado nudili svoju decu, naročito mlade devojke, jer se to smatralo velikom čašću. Ti roditelji su nosili specijalne

Milenijum

bogato izatkane ogrtače koji su svedočili o njihovim žrtvama. d poslati svoje dete direktno na nebo u službu bogova, nije bila mala stvar. Ostali su ih gledali sa zavišću, smatrajući ih miljenicima bogova.

- Mogu vam reći da se ništa nije promenilo - mumlao je Ros zadihano. - I danas razni "sveštenici" šalju neiskusne mladiće u svete ratove i obećavaju im raj! Kvinta se ovde uzdrža od komentara. Umesto toga, ona odgovori diplomatski:

- Takva su bila vremena, gospodine. Narod je bio neuk i sujeveren. Slepo se verovalo sveznajućim sveštenicima, koji su živeli na dvoru kod vrhovnog vladara Inke, odnosno čoveka-boga!

- Koji sada stanuje u Beloj kući! - promrmljao je Ros za sebe.

Posle nepunih sedam sati pešačenja, Perez zaustavi malu kolonu ispred jedne pećine. On im pokaza rukom da ga čekaju i sam uđe da proverii da li je prazna ili se unutra nalaze neke životinje. Bila je prazna.

- Ovde jesti i spavati - reče on Rosu. - Unutra montirati šatore. Za slučaj sneg i oluja.

Ros je razumeo. On se oslobodi svog ruksaka na koji pre-moren sede. Nije se petljao u njihov posao, a oni su znali šta rade. Ne prođe ni pola sata, a u pećini su bila postavljena dva šatora koji su se hermetički zatvarali. Samo na vrhu su imali malu mrežu za dovod svežeg vazduha. Perez odluči da se štedi gorivo, a da se na samom ulazu u pećinu naloži velika vatra. Svi muškarci se baciše na skupljanje drva, a Kvinta ostade da im postavi konzerviranu večeru. Ros je ubrzo shvatio zašto su tako rano stali da kampuju. Što se napolju više mračilo, temperatura je sve brže padala prema nuli i ispod nje. Jer mada je još uvek bio oktobar, u Andima je počinjala zima.

Za vreme večere svi su sedeli oko rasplamsale vatre i praznili svoje porcije. Kvinta im svima podeli i ravnomerne količine vode, pa ih upita želi li neko čaj. Dok je pripremala tri šolje, momci su je pratili zadivljenim pogledima. Perez dobaci devojci nešto veselo, na šta prisutni počеше glasno

Milenijum

da se smeju i zadirkuju ga na španskom. Kvinta se samo smeškala bez komentara. Ros nije znao ni reč španskog, ali je ipak zaključio da se radi o Perezovoj primedbi mladoj devojci. Kasnije, kada su se već ugnezdili u svoje debele i tople džakove za spavanje, Ros ne izdrža da je ne upita:

- Šta vam je ono rekao gospodin Perez kad su svi počeli da se smeju?

- Gospodin Perez mi je dao kompliment da sam ne samo lepa, već i odlična domaćica i pitao me da li bi ga možda čekala dok ne nakupi dovoljno novca da me kupi.

- Zar se kod vas žene kupuju?

- Ovde je siromaštvo način života, gospodine. Ovde se sve prodaje. Od stoke do mladih devojaka. Cene variraju, a zavise od mladosti i lepote buduće mlade. One starije i ružnije su najjeftinije.

Ros je posmatrao njeno neobično lice u treperavoj polu-tami šatora. Unutra se prilično videlo od plamena velike vatre koja je još gore na ulazu.

- Interesantno, - reče Ros. - Koliko se vaš otac nada da će dobiti za vas?

- Moj otac je već odbio trojicu prosaca. On traži za mene najmanje milion peruanskih sola.

- Koliko je to u dolarima?

- Oko pet hiljada američkih dolara.

- Strašno... - protestovao je Ros. - Imate li vi u tome bilo kakvu reč?

- Nemam, gospodine. Takvi su običaji. Žene se smatraju inferiornim bićima. Muškarac je gospodar i stub porodice. Mladići u našem kraju moraju od rane mladosti da rade i štede za buduću suprugu. Od tog novca devojčini stari roditelji žive pod stare dane. To je bio i glavni razlog zašto se moj otac oženio tek u pedeset prvoj.

- To onda znači da će i vaš budući suprug biti prilično star - zaključio Ros.

- Stariji ljudi su iskusniji i pažljiviji sa ženama od onih mladih - mirila se Kvinta sa svojom sudbinom.

Ros se više ne usudi bilo šta da je pita. Tako nešto je

bilo nezamislivo u modernom svetu u kojem je on odrastao i živeo. Žene su bile u svemu ravnopravne. On lično nije nikad ponosio odluke bez prethodnog konsultovanja sa svojom suprugom. Moderna zapadna žena je partner, a ne žrtva predrasuda i starih običaja. Još dugo je te noći razmišljao o neobičnoj devojci koja je spavala c njim u istom šatoru pre no što je uto-nuo u duboku tamu bez snova...

Ova upravo opisana maršruta ponovila se još četiri dana. Pešačili su, odnosno penjali se, po sedam do osam časova, onda bi se ulogorili uz neku strmu liticu ili prirodno udubljenje u stenama, tamo se malo ogrejali, večerali i odmorili, pa ujutru opet rano na put. Petog dana stigoše pod sam vrh planine.

- Kunta Pinte! - veselo upre Perez prstom u snežni vrh.

- Biti tamo za dva sata!

Ros pogleda na ručni sat. Bilo je četiri popodne. Teško je disao. Nalazili su se na visini od preko 15.000 fita. Kvinta ovo primeti i pride mu.

- U stvari smo imali veliku sreću - reče ona. - U ovo vreme već počinju snežne oluje. Da ste došli samo mesec dana kasnije, ova ekspedicija ne bi bila moguća.

- Šta će se sada desiti? - raspitivao se Ros.

- Noćas ćemo se odmoriti gore na vrhu i odmah ujutru početi sa iskopavanjem zamrznute devojke.

- Kako možete tvrditi da će to biti baš devojka? - nervirao se Ros.

- Kao što rekoh, sve ću vam objasniti kada završimo iskopavanje.

Ona se okrete i nastavi da ide za ostalima, a Poc za njom.

- Zar su žrtvovali samo device? - upita on.

- Uglavnom. Od osam iskopina pronađen je samo jedan dečak. Ni jedna žrtva nije bila starija od šesnaest godina.

- Kako su ih usmrćivali - nastavi Ros.

- Pre no što bi ih ubili, omamljivali su ih ili uspavljivali nekakvom drogom. Glavni sveštenik bi ih zatim lično zadavio konopcem, ili snažnim udarcem po glavi. Ukoliko bi to preživeli, brzo bi se zaledili onako slabo obučeni.

-

- Sirota deca, - ražali se naučnik. - Ja mislim da su razne religije i takozvani "sveštenici" unazadili našu civilizaciju za više od hiljadu godina. Već smo davno mogli da putujemo svemirom i pokoravamo druge planete, da nam religije nisu branile da mislimo. I sve to u ime nepostojećeg Boga! -završi Ros ogorčenim glasom.

Malo su pešačili, onda se devojka okrete da ga pogleda.

- Vi ne verujete u Boga i onaj svet?

- Molim vas! - podiže Ros oči u pravcu tmurnog neba. -

Ta, nismo deca. Samo neodraslo i neupućeno dete može poverovati u slične gluposti. Ne postoji nikakav "onaj" svet, ovaj svet je sve što ćemo ikada iskusiti!

- A da li biste poverovali u drugi svet kada biste ga videli? - upita Kvinta.

- Dokažite mi da postoji drugi život posle smrti, a ja ću vam ljubiti ruke i noge do kraja života!

Devojka morade da stane. Ona se zagleda u njegove plave oči.

- Bolje povucite vaše reči - pripreti mu ozbiljno.

- Kako ovo da razumem?

- Kako god želite, ali uskoro ću vas uveriti da postoje i Bog i onaj svet!

Ona se okrete i nastavi uz brdo, a Poc ostade stojeći i blenući za njom. Ta o čemu to trabunja ova devojka, pitao se.

Na vrh stigoše još za dva dana i ulogoriše se između dve stene kako bi se zaštitili od vetra ili eventualne mećave. Ros primeti kako se Perez penje na stenu na čijem vrhu zabode nešto metalno.

- Štititi od groma! - doviknu mu onaj veselo. - Ovde nekad puno pucati!

- Još nam samo to treba - promrmlja Ros za sebe.

Ali noć proteče bez pucanja gromova. Sem snažnog vetra koji je zavijao oko stenja, ništa uzbudljivo se nije desilo. Osvanuše ubelini laganog snega koji poče da pada pred samu zoru. Na brzinu su doručkovali i popili topao čaj. Uz svaki ruksak bio je pričvršćen i mali vojnički kramp ili lopata. Ros se ponudi da i on kopa, ali ga Perez ljubazno odbi. On objasni

Milenijum

pa je U pitanju specijalna procedura, koju lokalni radnici dobro poznaju jer su već kopali za potrebe raznih arheologa. Stajali su tako ispred šatora i čekali devojku. Ona se pojavi uvijena u debelo indijansko cebe.

- Gospodice, - obrati joj će Perez na španskom, - od sada smo u vašim rukama.

Meni je rečeno da vi dobro poznajete obrede žrtvovanja i da ste u školi učili o znacima raspo-znavanja grobova. Gde želite da počnemo?

Kvinta mu ništa ne odgovori. Ona ih sve povede prema samom vrhu stene gde stade osvrćući se na sve strane. Odjednom, umesto da proučava zemljište, devojka zaklopi svoje krupne tamne oči. Tako je kratko stajala u mestu, onda se okrete i pođe u pravcu jugozapada. Muškarci krenuše za njom čudno se pogleda-jući. Nikom nije bilo jasno zašto ih vodi zatvorenih očiju.

- Ovde! - zaustavi se Kvinta i upre prstom u zaledenu zemlju ispod sebe.

- Ovde? - ponovi Perez u neverici. - Šta hoćete time da kažete?

- Ispod mojih nogu se nalazi grob žrtvovane devojke od devet godina.

- Ali, gospodice, - pobuni se vođa ekspedicije, - o čemu to govorite?!

- Kopajte! - reče Ros odlučnim glasom gazde. - Devojka zna o čemu govori!

Kvinta otvori oči i pogleda u tlo ispod sebe.

- Slobodno kopajte brzo, jer se mumija nalazi na oko metar i po dubine.

Prisutni su je gledali c očiglednim nepoverenjem.

- Molim vas, počnite! - trže ih Rosov nervozni glas. -

Ako požurimo, sve ćemo obaviti za jedan dan.

- Vi... vi verovati ova devojka? - zapanji se Perez.

- Postoji samo jedan način da se svi uverimo, zar ne? - podseti ga Ros.

Perez bezvoljno dade momcima znak rukom da se bace na posao.

- Šta nameravate c TOM mumijom? - upita Kvinta dok su

oni kopali.

62

B. D. Benedikš

Ros nije mogao da joj kaže istinu, pa poče da izmišlja priču:

- Napraviću nekoliko snimaka i uzeti uzorak njene DNA.

- Šta će vam njen DNA?

- V znate šta je DNA?

- Učila sam o tome .u školi. U svakoj DNA nalaze se informacije o sastavu određenog živog organizma.

- E, vidite, moja naučna organizacija želi da prouči te prastare gene i više nauči o vašim dalekim precima i njihovom načinu života. Naročito o njihovom imunom sistemu, jer naš današnji postaje prilično neotporan na mnoge mikroorganizme. Čak odbija i neke važne lekove poput penicilina. A TO je vrlo opasan znak.

Površinski sloj zemlje bio je potpuno zamrznut. Dok bi sva petorica kopali, Ros i Kvinta su ih posmatrali sa strane. Ros bi povremeno bacao zabrinute poglede na devojku koja je mirno i gotovo c dosadom pratila radove. Primitivši kako se dvojici kopača vide iz rupe samo glave, ona ih upozori:

- Pazite sad da ne oštetite mumiju!

Radnici prestadoše, ukočeno je posmatrajući dok je pri-lazila rupi.

- Još ovoliko - pokaza im devojka razdaljinu između svoje dve šake.

Perez naredi dvojici radnika da iskoče napolje i sam se spusti sa kratkim vojnim ašovom za kopanje rovova. Pažljivo je c njim okopavao smrznute ivice, što mu uze oko sat i po. On odjednom prestade a svi pohrliše ka rupi u čijem dnu je čučao. On ih odozdo zapanjen pogleda.

- Nečija duga kosa! - reče im na španskom.

Kvinta to prevede Rosu koji pomisli da sanja. On se i sam baci na zemlju da pobliže izvidi situaciju. Perez nastavi da otkopava vrlo očuvanu glavu neke mlade devojke. Crna duga kosa bila joj je upletena u preko stotinu manjih pletenica i ukrašena za ono vreme skupocenom kopčom, kakve su nosile samo žene visokog roda. Rosu se učini da devojka spava. Njega takođe zaprepasti da nije imala više od deset godina. Naglo se okrenu u stranu i zagleda u Kvintu koja je stajala pored njega.

m t^jtvi *~~j j -

Devojka mu uputi blag smešak superiornog bića. Sve se desilo tačno kako mu je rekla.

- Da li da nastavim? - pitao je Perez iz rupe.

- Nema potrebe - zaključí Ros. - To će biti sasvim dovoljno. Molim vas izadite da se spustim i uzmem uzorke.

Radnici pomogoše Perezu da iskoči iz jame. Ros ponese sa sobom samo malu kutiju sa instrumentima za seciranje. On baterijskom lampom osvetli uspavanu lepoticu. Bio je prosto šokiran nalazom i opčinjen smirenim likom devojčice. On odmah zaključí da je verovatno umrla od posledica trovanja, jer joj je iz jednog kraja usne još uvek visila nekakva smrznuta pena ili slina. Ros se osloni na zid jame i pogleda u Kvintu.

- Koliko mislite da je mumija stara?

- Sudeći po njenoj frizuri i zlatnoj kopči, preko hiljadu i sto godina - zaključí Kvinta. - Kosu su joj danima plele žene plemenitog porekla, a ovoliku količinu zlata mogao je da joj pokloni samo vladar. Po izradi se vidi da je kopču kovao lično dvorski zlatar Inka.

- Govorite sa sigurnošću doktora arheologije - primeti Ros odozdo.

- Govorim ono što pouzdano znam. A to ću vam, kao što sam obećala, objasniti kada ovde završim posao.

Ros zaključí da ona zna šta govori. On spusti pogled natrag na glavu mlade devojke. Kako oni odozgo ne bi videli šta on radi, sagnuo se preko nje. Brzo joj je malim makazama odsekao komadić levog uha i strpao ga u flašicu sa specijalno pripremljenom tečnošću. On zatvori flašicu hermetičkim

zavrtnjem i strpa je u džep.

- Aparat molim - pruži on ruku prema Kvinti koja mu dodade foto aparat.

Ros načini nekoliko snimaka pomoću blica. On na kraju ne izdrža, pa izvadi makazice i odreza devojci celu jednu pletenicu. Pažljivo ju je ubacio u plastičnu kesicu i stavio u džep. Smatrao je da će mu dobro doći prilikom oživljavanja DNA, odnosno buduće devojke. Ta kosa će mu poslužiti kao najbolji uzorak za poređenje.

- Izvucite me! - doviknu onima gore.

65

Dvojica momaka mu pomogše da se popne.

- Šta raditi c mumija? - upita ga Perez.

- Zakopati, - odgovori Ros i udalji se od njih žurnim koracima.

Kvinta je kratko gledala za Rosom, onda ih zamoli: - Dajte mi par minuta.

Devojka kleče na samu ivicu grobnice i spusti pogled na glavu male žrtve. Dok se u sebi molila, niko od prisutnih se ne pomeri. Stajali su sa ašovima u rukama i strpljivo je čekali. Kvinta se prekrsti i uspravi. Primetivši njihove čudne poglede, devojka ih upozori oštrim tonom:

- Da se niste usudili da joj dirate tu zlatnu kopču! Jer ako to slučajno učinite, ona će doći" po nju!

Ovo je bilo dovoljno da preplasi i najokorelijeg lopova. Perez tužno uzdahnu i dade radnicima znak da zatrpaju rupu, a Kvinta ode u pravcu šatora. Rosa je našla kako bled i zamišljen sedi na jednoj od metalnih kutija za instrumente. Devojka čučnu ispred njega kako bi ga bolje videla. Ros prvi prekide dugu tišinu:

- Ovo nije moguće - odbijao je da prihvati činjenice. -Ako vam kažem da sam u šoku, mislim da ću potceniti svoje pravo duševno stanje.

Kvinta je čučala ćuteći.

- Kako ste znali da se baš na onom mestu i tačno na pet fita dubine nalazi mumija devojčice stare devet godina, koja je žrtvovana tačno pre jedanaest vekova!

Kvinta se kolebala kako da mu kaže istinu.

- I ako mi sad kažete da ste sve to sanjali, ja vam neću verovati. Morate mi dati neko logično objašnjenje, jer će mi inače eksplodirati glava!

- Ne, nisam sanjala - reče devojka tiho. - Mala Pela mi je objasnila kako da vas dovedem do njenog groba. Pokazala mi je na kojoj se dubini nalazi njeno nekadašnje telo i kako je izgledala u trenutku smrti. Tom prilikom mi je rekla i ime vladara koji joj je lično stavio u kosu onu zlatnu kopču pre nego što su je sveštenici zauvek odveli na ovaj vrh. Po tome sam zaključila da je umrla pre hiljadu i sto godina.

Milenijum

Ros je dugo fiksirao očima mladu devojku pred sobom, onda zaključi glasom očajnika:

- Poludeću!

- Vi mi ne verujete, zar ne? - tužno će Kvinta.

- A kako mogu da poverujem u tako neverovatnu priču?

- Pa kako onda vi tumačite to da sam sve to unapred znala?

- Ne radi mi mozak - priznade Ros. - Mora da postoji neko logičnije objašnjenje, jer ovo što ste mi upravo ispričali uopšte ne mogu da prihvatim.

Kvinta mu uputi smešak prepun prijateljskog razumevanja.

- Znala sam to. Vaša pokojna supruga Mirjam me je već ranije upozorila na vaš ateizam. I nju ste ubeđivali da Boga nema i da se čovekova svest zauvek prekida nakon njegove fizičke smrti.

Rosu je trebalo vremena da se pripremi za novi talas samoodbrane.

- Otkud vi znate ime moje pokojne supruge?
- Ona mi ga je rekla. Takođe mi se ukazala u haljini u kojoj ste je sahranili. Rekla mi je da je to bila njena omiljena haljina. Ros se ne usudi da je pita za boju haljine, pa Kvinta sama nastavi:

- Videla sam je u zelenoj haljini sa sitnim žutim i belim cvetićima i širokim belim kaišem oko struka. Na sebi je imala i ogrlicu od belih perli sa sličnom narukvicom. Pred smrt vam je sve to izdiktirala sa bolničkog kreveta. Tražila je da joj će i duga plava kosa savije u omiljenu punđu.

- To nije moguće! - sve teže je disao Ros. - Kako to da se meni nikad nije ukazala?

- Želela je, ali kaže da joj niste to dozvolili zbog svog žestokog ateizma. Duhovi umrlih se retko javljaju onima koji ne veruju u Boga. U stari je vrlo malo ljudi koji mogu da kontaktiraju c duhovima pokojnih.

- A vi ste jedna od njih - zaključi Ros sumnjičavo.

- Ni ja nisam bila svesna te sposobnosti sve do nedavno.

Moja pokojna majka me je posetila jedne noći u mojoj sobi i pošto me je "izvukla iz tela", povelala me sa sobom da mi pokaže

-

Milenijum

67

onaj svet. Tako sam saznala da sam pogodna za prijem visokih frekvencija na kojima oni egzistiraju. Čitala sam o tome kasnije u jednoj knjizi. Rosu se lagano znojilo čelo. Ovo što je slušao bilo je previše za njegove ovozemaljske živce. On je o sličnim fenomenima do tada samo slušao na televiziji, a smatrao ih je šarlatanskim izmišljotinama ljudi željnih brze zarade.

- Vaša supruga mi je takođe pričala da je pokušala da dsfe do vaše uspavane svesti u toku snova. Ona zna da ste je mnogo voleli i da vam još uvek nedostaje. Zato je nekoliko puta dolazila da c vama u snu vodi ljubav.

Ros se okameni. Ovu tajnu niko nije znao sem njega. - Mirjam me molila da vas upozorim da se čuvate vašeg novog poslodavca, jer je to grupa vrlo zlih ljudi. Oni name-ravaju da iskoriste vaše naučno znanje u nečasne svrhe i protiv Božje volje. Žena koja je prva sa vama kontaktirala, vrlo je lukava i radi za njih. Ponudila vam je milione za vašu dušu, a vi ste na pravom putu da je zauvek izgubite!

Smatrajući da mu je dovoljno rekla; Kvinta se uspravi i izade iz šatora. Ros i doslovno izgubi moć govora. I ostali su primetili njegovo duhovno odsustvo, ali su smatrali da je to posledica njegovog susreta sa mumijom.

Ros nije pričao mnogo ni idućeg jutra, a malo je govorio i tokom povratka. Bio je prosto smrvljen saznanjem da Mirjam još uvek egzistira u nekoj čoveku nepoznatoj dimenziji, na nama još neotkrivenim frekvencijama. I mada je to bilo jedino logično objašnjenje Kvintine tvrdnje, mozak Edvina Ros je to teško i c mukom obrađivao. U toku povratka, stalno je razmišljao o neobičnoj mladoj Indijanki za kojom je hodao. Kakva šteta, uzdisao je, što ova izvanredna i tako nsvaki-dašnja mlada osoba neće imati šansu kao i hiljade drugih ta-lentovanih i obdarenih. On poče da planira kako da joj pomogne. Od raznih ideja koje preplaviše njegov uznemireni um, najsmelija je bila da "otkupi" od njenog oca devojčinu slo-bodu i time joj omogućiti da nastavi školovanje i da sama jednog dana odluči o svojoj ličnoj sudbini i budućnosti. Tupak je za devojku tražio milion sola, kako bi bilo da mu on ponudi pet!

Pošto su uglavnom silazili i vraćali se sa sve manje tereta, Ros i njegova pratnja stigoše u Kusku već četvrtog dana popodne. Tamo ih je čekalo iznenađenje. Ispred devojčine kolibe stajao je parkiran neki stari autobus. Po amaterskim crtežima i firmi na španskom, moglo se zaključiti da se radi

o putujućem bioskopu. Perez i radnici ostadoše napolju da sređuju opremu, a Poc i Kvinta uđuše u kolibu. Za stolom je sedeo Tupak u društvu dvojice Rosu nepoznatih mu!pkaraca. Onaj stariji, blizu pedesete, umorno se nasmeši u pravcu Kvinte koja ostade pored vrata kao ukopana u mestu. Ros brzo zaključí da se radi o nekakvim novim proscima. Nastupi krajnje neprijatna tišina. Tupak je dugo posmatrao svoju lepu kćerku, ne znajući šta i kako da joj kaže. Njegov gost, Pepe Gonzales, vratio se po drugi put da otkupi devojčinu ruku. Doneo je sumu od milion sola, tačno koliko je Tupak poslednji put tražio za Kvintu.

- Kvinta, - skupi otac konačno snagu, - gospodin Gonzales je došao da te zaprosi. On dolazi već treći dan jer nismo znali kada se vraćate.

Kvinta je ćutala gledajući u zemljani pod.

- O čemu se radi? - upita Ros.

Devojka mu tiho prevede.

- Gospodin Gonzales, - nastavi Tupak, - je doneo darove i sav novac koji sam mu za tebe tražio. Tebi su poznati naši običaji. Ja više nemam šta da dodam.

Kvinta pogleda ispod oka u Gonzalesa koji joj će i dalje smešio. Kvinta ga je znala od ranog detinjstva jer je često navraćao u selo da im prikazuje filmove.

Milenijum

69

- Šta se dešava? - opet će nervozno Ros.

Kvinta mu prevede poslednje očeve reči.

- To ne dolazi u obzir! - gotovo uzviknu Ros, ne verujući sopstvenim rečima.

Primitivši da nešto nije u redu, Gonzales se naglo uozbilji. Nije mu bila jasna Rosova čudna reakcija. Iznenadi se i mlada devojka koja ga začudeno pogleda.

- Objasnite gostima i vašem ocu da više niste slobodni jer ste pripali meni!

U lepim devojčinih očima pojaviše se suze izmešane c nadom.

- Ali... vi me niste ni dotakli, - podseti ona Rosa tihim glasom.

Ros je zgrabi za ruku i privuče bliže sebi. Prisutni za stolom se ukočiše od napetog iščekinjanja. Kvinta im prevede šta je Ros upravo rekao.

- Je l' to istina? - jedva promuća Tupak.

Kvinta spremno potvrdi glavom.

- Kako se to desilo? - želeo je otac da zna.

Kvinta prevede Rosu pitanje, a ovaj odgovori:

- Recite im da smo se penjali strmom liticom i ja zamalo što nisam pao u provaliju. Vi ste me zgrabili za ruku u poslednjem trenutku.

Kvinta prevede, a Tupaku pade kamen sa srca.

- Pa to se može razumeti, zar ne, gospodine Gonzales?

- Apsolutno, - prihvati ovaj objašnjenje. - Ta spasšga ste čoveku život!

Kvinta prevede, a Poc odmah dodade:

- Ali to nije sve. Mi smo nastavili da se držimo za ruke u toku puta, a i kasnije u šatoru!

Pre no što će ovo prevesti prisutnima, devojka pogleda u Rosa vlažnih očiju.

- Gospodine, zašto mi to radite?

- Jer ste me za ovih nekoliko dana potpuno osvojili.

Govorim o vašem urođenom šarmu i duhovnoj lepoti i čistoti.

Mislím da ste previše dragoceni da biste se tek tako izgubili u zaboravu ovog vašeg prastarog sveta i drevnih običaja.

Kvinta ga je posmatrala c očiglednim simpatijama, što oni za stolom krivo protumačiše.

- Prevedite! - insistirao je Ros.

Kvinta prevede samo onaj prvi deo o držanju za ruke u šatoru.

- Zar ste bili sami sa ovim čovekom u njegovom šatoru? - zapanji se Gonzales.

- Ja sam lično zamolio gospodina da ona spava c njim u šatoru, a on se obavezao da će o njoj voditi računa kao da je njegova kćerka.

- Spavali ste zajedno u istom šatoru? - prokrklja siroti Gonzales.

Kako mu niko ništa ne odgovori, on ustade, pokupi svoj šešir, podiže sa poda kutiju sa poklonima i bez reči napusti kolibu sa svojim mladim pomoćnikom. Tupak nije imao snage čak ni da ih isprati.

- Kakva sramota! - zakuka stari čovek, poražen obrtom situacije. - Ni u snu se nisam nadao da ćeš mi ovo učiniti.

Kvinta prevede Rosu koji pride stolu i spusti se u stolicu nasuprot Tupaku.

- O kakvoj to sramoti govorite? Zar vi ne vidite da imate izuzetnu i u svakom pogledu talentovanu kćerku? Ne samo po fizičkoj lepoti, već i obrazovanju, ona prevazilazi sve ovdašnje devojke. Ja sam spreman da vam platim pet puta više od Gonzalesa za njenu potpunu slobodu! Poštedite je prastarih običaja vaših izumrlih predaka i omogućite joj da se razvija u miru i da sama odabere svoj životni put i svog budućeg druga!

Kvinta prevede suznih očiju.

- Slažem će c vama da su ti običaji stari i za vas neobični - odgovori Tupak, - ali ja ih nisam izmislio. Ako Kvinta sada ostane neudata, svi u selu će nas pljuvati. Gonzales je uvređen i svuda će pričati šta joj će c vama desilo. Devojka će ostati zauvek osramočena. Što se vaše novčane ponude tiče, ja ne tražim više od miliona, ali insistiram da oženite moju kćerku prema našim običajima i sve nas poštedite sramote!

Ros ga sasluša stisnutih vilica. Plan se nije odvijao po njegovoj zamisli. Istovremeno, razumeo je problem nesrećnog

70

B. D. Benedikš

oca koji je i sam bio žrtva lokalnih običaja. Ros odluči da do kraja snosi posledice svoje prenagle i nedovoljno promišljene odluke.

- Pristajem! - reče on Tupaku odlučnim glasom. - Odmah ujutro gospodin Perez će nas odvesti do Lago de Oro gde ćemo se venčati. Perez će vam odande doneti pet miliona sola. Od tog novca do smrti ćete udobno živeti i omogućiti vašem sinu školovanje. A kada odraste, kupite mu neku mladu ženu pre no što napuni pedeset godina!

Tupak ga je kratko studirao, onda jetko primeti:

- Sve to lepo zvuči, ali kako da vam verujem kad ste već jednom prekršili datu reč kada ste mi obećali da ćete o Kvinti voditi računa kao o svojoj kćeri!

- I jesam, gospodine Tupak, - zar niste rekli...

- Nisam mogao da zamislm da će ova tako bistra i fina devojka provesti ostatak života kao žrtva prastarih običaja. Zar vam se ne čini da su bogovi Inka već uništili dovoljno mladih i nedužnih devojaka poput Kvinte?

Tupak se zagleda u svoju uplakanu kćerku?

- I ti si sve ono lažno potvrdila? - bio je iskreno zaprepašćen.

Umesto odgovora, Kvinta se spusti na zemlju pored njega. Tako je klečala pognute glave na koju stari čovek konačno stavi svoju drhtavu ruku u znak oprostaja.

- Nedostajaćeš mi - poruči joj vlažnih očiju. - A kod Gonzalesa bih te bar ponekad viđao. Siromah čovek. Imao je velike planove za vas dvoje. Upravo je kupio bioskop u Lago de Oru i plašfao da mu pomogneš u poslovima jer si školovanija od njega.

Kvinta je ćutala pognute glave. Mali Hose, koji je do tada samo ćutke ćućao pored rasplamsalog ognjišta, poće sada glas-no da cvili. Kvinta otpuza do njega i ćvrsto ga obgrli obema rukama.

- Ne tuguaj, Hose - tešila ga je. - Ti i tata bićete sada vrlo bogati. Rano ćeš se oženiti i biti srećan. Ja ću ti stal-no pisati i slati slike iz Kanade.

Ali ništa na svetu nije moglo utešiti rastuženog brata za voljenom sestrom. Ros izade napolje. Sve ovo ga je prilićno

Milenijum

upahnu sLež hlaDan vazduh.

uznemirilo. On duo" . pravilno postupio
Posmatrajući sivo nebo, pitao , dal* JoćLkivao da
ilijedonosioodLUkepoosećaNjusrca.U zmišljao kako da
će u Kuski naići na prosce putem] ^^ ^

pomogne toj nesrećno] de CI- Da R Kvintinu slo-
Gonzalesa, Tupak bi mođa pri

r

Rosmupreprićaceodzgada] - Vi zaprositi Kvinta?!

" odlučivanja. ^ ^ p^g,ez koji je baš isplatio

sa pet miliona sola na ime

Perezzinu... ^pna9!

_ Vi platiti za Kvinta pet mil* ^

_ Takoće ćete mu *>^ "°^L Perez, Ća nikad zara-

_ isuse i MariJO, - poće da c > krs^ ^ diti pet miliona! - Gospodine

rez^ kako bi ga ovaj bolje ćuo. -

landrover. trpano vozilo. - To vaša

_ Ovo džip? - pogleda Perez u n" R tamo

Sintija iznajmila od jedna agenci^ ^^i

natrag da vratim. Košta sto DOJ ^dadsistirao je Ros. _ Kada

_ Slušajte me sada pažlji - i pok.

sve obavite i vratite se u Limu,]<

lonitivamga. razumeo. On se dotaće

Perez pomisli da ga šće do F šakom po grudima, ali dugo ne uspe *a dod

- Vi... vi meni pokloniti ova ^

Rospotvrđiglavom. k o 10000

_ Vi poludeti, doktor? Ova "^^

dolara! Šta ja raditi sa toľš >g _ odgov ros takoće

-Bržezaraditizamladažen _ ^^ on

na pokvarenom engleskom.

72

B. D. Benedikš

kraću pauzu, - gore u Andima i u toku puta ovamo, došao sam do nekih neprocenjivih saznanja. Dozvolite mi da podelim c vama moju sreću. Vrlo ste vredan i sposoban ćovek. Ovaj džip će vam omogućiti da brže i bolje radite. Vi ste rođeni vođa ekspedi-cija. Mnogi će od vas uskoro tražiti usluge.

Ros ostavi zabezeknutog Pereza i vrati se u kolibu. U predsoblju se ništa nije izmenilo. Tupak je i dalje sedeo za stolom i trljao vlašne oći. Kvinta je ćućala pored brata i nešto mu tiho pričala. Ros ude u spavaću sobu i potraži onaj satelitski telefon. On ga ukljući i utisnu tajne brojeve...

- Halo! - javi se Sintija.

- Ros ovde, - reće ovaj kratko. - Snimanje uspešno završeno. Pošaljite sutra helikopter u Lago de Oro.

Pre no što je ona c druge strane imala šansu da pisne, Ros iskljući vezu. Sedeo je tako zamišljen, kad primeti da se na ulazu pomera ćilim. Unutra se pomoli Kvintina glava.

- Moj tata bi želeo da c vama malo poprića - reće devojka.

Ros vrati telefon u prtljag i pridruži se Tupaku za

stolom. Kvinta se spusti u praznu stolicu do njih. Tupak je kratko studirao novog "zeta", onda ga zamoli:

- Recite mi šta u stvari planirate c mojom kćerkom? Ona mi kaže da ste udovac i još uvek volite vašu pokojnu ženu. Kako možete voleti dve žene istovremeno, jednu živu, a drugu mrtvu! Kakav će to biti brak?

- Nikakav - iznenadi ga odgovor. - Ja uopšte nemam nameru da živim sa vašom kćerkom. Ženim je samo zbog vaših starih običaja. Moja namera je da joj omogućim dalje školovanje i razvoj. Sem toga, uvek sam želeo da imam kćerku. Na žalost, moja supruga nije mogla da ima decu. Tupak sasluša prevod i zamisli se.

- Vidim da ste pošten i ispravan čovek - reče on. - Zašto onda ne usvojite Kvintu, umesto što se fiktivno ženite?

- Ženim je kako bih vama spasao obraz! - podseti ga suvo Ros.

- Zaboravite naše stare običaje. Preživeti ja i bez obraza. Svi u selu će mi svejedno zavideti što mi je kćerka otišla u Ameriku.

- U Kanadu! - ispravi r a Poc.

- Pozovite gospodina Pereza kao svedoka. Neka Kvinta napiše dokument na španskom i engleskom u kojem se ja slažem da vam je dam na dalju brigu i školovanje.

Rešimo ovaj problem na praktičan i ljudski način. Predajem vam svoju kćerku na dalju brigu jer sam uveren da ćete o njoj voditi računa kao o svom detetu.

- Dajem vam svoju reč! - podiže Ros desnu ruku.

Ros zateče napolju Pereza kako pere "svoj" džip od zako-relog blata. Ugledavši ga na vratima kolibe, ovaj se ukoči u mestu.

- Doktor promeniti mišljenje? - proveri Perez.

- Nikad ne menjam mišljenje, - nasmeši mu se Ros. -Molim vas, udite unutra, potrebna nam je vaša pomoć.

Nakon potpisivanja oba dokumenta, koja svojim potpisom kao svedok overi i Perez, ostadoše za stolom dugo u noć. Kvinta im je pripremila svoju poslednju večeru u rodnom domu, činiju vrlo ukusne domaće hrane, a Tupak otvori i dragocenu flašu domaće tekile. Dugo su još pričali o svemu i svačemu. Perez se pohvali Tupaku da će uskoro dobiti džip na poklon, što ovog veoma iznenadi. Još se više zapanjio kad je čuo da će Ros iz Kanade poslati misionarskoj školi ček na pet hiljada dolara za školovanje ovdašnje siromašne dece. Prvi strah za sudbinu kćerke, sada ga potpuno napusti. Oko ponoći svi odoše na spavanje. Ros u svoju sobu, a Perez u svoj džip koji upali kako bi ga noću grejao. Zaspao je sa širokim smeškom na usnama.

Za Lago de Oro krenuše već u sedam. Ros i Perez su već sedeli u automobilu i čekali da se Kvinta oprostí od oca i brata. Ovo potraja dobrih desetak minuta. Tupak, koji je prevalio 72. godinu, bojao se da više nikad neće videti svoju kćerku živu. Kvinta se odjednom naglo okrete i uđe u džip. Perez nije čekao ni sekunda. On dade gas i uskoro se izgubiše iza obližnjeg brda, Od ličnih stvari, devojka je ponela samo par požutelih fotografija i neke stare papire uvijene u rolnu. Sve što je imala od garderobe, nosila je na sebi. Ličila je na neki svežanj umotan u raznobojne krpe iz kojih je virilo samo njeno lepo lice. U toku vožnje, Ros i Perez se dogovoriše da ovaj nastavi džipom za Limu, u koju će stići kasno uveče. Tamo

he y hotelu "Kontinental" potražiti Rosa i prenoćiti. Idućeg dana Ros će mu otkupiti vozilo i predati bankovnu knjižicu za Tupaka.

U Lago de Oro stigoše već u deset i trideset, jer su se uglavnom vozili nizbrdo. Perez ih dovede do improvizovanog aerodroma na ledini gde je već čekao njihov helikopter. Napolje odmah iskoči Brok koji se rukova sa Rosom. Ugledavši devojku, on mu uputi upitan pogled.

- Mlada dama ide sa mnom u Kanadu. Juče sam je usvojio.

Brok ga je ćutke posmatrao kroz svoje tamne naočare, onda

pomože Kvinti da se popne. On i Perez potrpaše stvari u prtljažnik letelice čije su elise počele lenjo da se okretaću. Brok uskoči i zatvori hermetička vrata. Ceo je preko puta devojkice i Rosa, kojem se obrati:

- Sintija želi da vam u povratku pokažemo čuvene piste koje se nalaze nedaleko, u susednoj provinciji Orno. Mis Livingston je tako naredila. Rekla je da vi znate o čemu se radi. Ros mu klimanjem glavom pokaza da se slaže. Istog trenutka snažna mašina zapišta i poče da ih diže. Sa zemlje im je rukom mahao Perez koji ostade da stoji pored džipa. U toku kratkog leta niko ne progovori. Ros bi često pogledao u Kvintu koja je mirno gledala kroz veliki prozor. Ponašala se kao da joj ovo nije prvi let. Ali kada počese da nadleću čuvene piste, Kvinta odjednom zaklopi oči. Ros je jedino mogao da nasluti šta ona sad vidi i doživljava. Inače, pogled je bio veličanstven. Piste su neodoljivo podsećale posmatrača na one aerodromske. Piloti napraviše helikopterom još jedan krug, pa počese lagano, kao avion, da se spuštaju na glavnu kamenu stazu. Tako je nadleteše i nastaviše za Limu. Usput je Ros video i velike životinje "iscrtane" belim kamenim rubovima, a vidljive samo sa visine od nekoliko stotina metra. Od koga su to Inke očekivale da primeti njihove znake i dođu po njih, razmišljao je Ros. Kvinta opet progleda. Ona se naže prema Rosu i glasno mu objasni u desno uho:

- To što smo upravo nadleteli, već sam videla u školskim knjigama! Ako se možda pitate šta to znači, mislim da sam upravo saznala! Jedan od sveštenika imao je duhovne

osobine slične meni! Jedne noći su ga preneli u daleku budućnost, odnosno ovo naše vreme. Dok je kao duh leteo iznad naših gradova, video je aerodrom i avione. Mислеći da se nalazi na drugoj planeti, sveštenik je naredio da se ovde izgrade slične piste za spuštanje aviona! Bio je uveren da oni odozgo dolaze po njih i da on mora da im pripremi piste za sletanje! Ove ogromne životinje dodate su kasnije kako bi oni iz svemirske letelice lakše zaključili da se tu nalaze inteligentna bića! Ne zaboravite da su Inke verovali da su oni došli na Zemlju sa Sunca, odakle ih je bog Inka isterao za kaznu! Sve religije su kasnije zasnovale svoja verovanja na toj prvoj legendi starih Inka!

Ros ju je posmatrao pogledom usamljenog čoveka željnog društva. Tako silno je poželeo da je vidi odmotanu iz tih njenih krpa i debelih obojaka i opanaka domaće izrade. Umesto bilo kakvog komentara, on je nežno dodirnu prstima po licu. Brok je sve to posmatrao sa slušalicama na ušima, ko zna o čemu razmišljajući.

Dva sata kasnije, već su se nalazili u hotelskom apartmanu Sintije Klark.

- Šta ste rekli?! - ustade ova sa kauča i pride Rosu i devojkici.

- Usvojio sam ovu mladu devojkicu i ne vraćam se u Kanadu bez nje! - ponovi ovaj odlučnim tonom.

- Doktore, pa vi ste tamo u Andima poludeli! - zaključi Sintija. - A kako to zamišljate da je izvedete iz Perua? Ta ona nema ni pasoš!

Taj problem ću prepustiti vama i gospodici Livingston. Ona me je uverila da je naš zajednički gazda jedan vrlo moćan čovek. A vi, umesto što se tu snebivate, zašto ne počnete da okrećete važne telefonske brojeve.

Sintija ostade bez reči. Ona ode do telefona koji dovuče do kauča na koji se spusti i prekrsti noge. Dok je čekala vezu sa Kanadom, ćutke ih je posmatrala. Ros ponudi Kvintu da sedne u jednu fotelju, a on se pridruži Sintiji na kauču. Ova kratko ali sažeto prepriča Gordi šta se ovde desilo. Malo je slušala, onda se obrati Rosu:

76

B. D. Benedikš

- Gordi pita da li mlada dama poznaje jezik ajmare?

- To mi je maternji jezik - reče Kvinta umesto Rosa. -

Naš kraj je jedan od retkih u kojem se još uvek govori jezikom drevnih Inka.

Sintija ovo prenese Gordi i sasluša njen komentar. Ona uskoro spusti slušalicu i zagleda se u devojku.

- Ovo mora da je vaš srećan dan! - reče još uvek ljutitim glasom neprijatno iznenadene osobe. - Moja gazdarica želi da vas povedemo sa sobom. Ali bojim se da će ta procedura potrajati par dana. Poćemo odmah od vašeg pasoša. Imate li bilo kakva dokumenta?

Kvinta poče da vadi neke papire iz svoje indijanske torbe.

- Imam legitimaciju, krštenicu, školsko svedoćanstvo i dokument o usvajanju potpisan od mog oca i jednog svedoka. Sintija je kratko posmatrala, onda predloži:

- Zašto sada ne skinete te vaše... tu vašu... tako egzotičnu narodnu nošnju i ne operete se tamo u mom kupatilu.

- Ja nisam prljava. Redovno sam se kupala svake nedelje u velikom buretu.

Primitivši kako se Kvintine krupne oči crvene, Sintija se sažali na mladu devojku i ustade sa kauča. Ona joj pride i nežno je obgrlivši oko ramena pomože da ustane. Dok ju je vodila u pravcu kupatila, reče joj blagim prijateljskim glasom:

- Nisam ni mislila da si prljava. Samo sam mislila da se osvežiš, a uveravam te da je u kadi bolje i lepše kupati se nego u drvenom buretu.

Prolazeći pored Rosa, Sintija mu vragolasto namignu u znak pomirenja. Začu se šum vode a nešto kasnije i nerazgovet-no Sintijino objašnjavanje. Davala je devojci neka uputstva i nešto joj pokazivala. Ros zaključio da joj ona predlaže novu modernu odeću iz svoje garderobe. Bile su otprilike istog rasta i težine. Sintija izade iz kupatila i ozbiljnog izraza lica se vrati Rosu na kauč. Sela je i dugo gledala u njega.

- Šta? - beše Rosu neprijatno njeno ćutanje. - Nešto nije u redu?

- Gde ste našli ovu devojku?

- Pa kao što rekoh, kod njenog oca u Kuski.

- Jeste li je videli bez onih krpa?

- Mis Sintija, - snizi Ros glas, - molim vas, ne postavljajte mi smešna pitanja. Ja nisam doveo sebi ljubavnicu već poćerku!

- Onda strogo vodite računa da se u nju ne zaljubite!

- Kako ovo da razumem?

- Južnoameričke Indijanke su retko lepe, - reče Sintija, - a kada su lepe, onda su prave lepotice. Ova ih sve nadmašuje.

Ja u životu nisam videla ovakvo telo i lice. Mala je fenomenalna. Rođena manekenka visoke mode. Koliko, pobogu, ima godina?

- Šesnaest.

- Nemoguće! - nastavi Sintija da se vrpolti. - Pa na šta će lićiti u dvadesetoj!

- Sintija, o ćemu govorite? - poče Ros da se nervira.

- Govorim o pravim mukama koje vas oćekuju kada postane zrelija, mada već sad izgleda kao da ima dvadeset pet. Još uvek mi nije jasno zašto ste je povelili, ako ne kao buduću partnerku za seks. Doktore, šta stvarno c njom nameravate?

- Źao mi je ako vas razočaram, ali zaista imam nameru da je usvojim zakonski ćim se vratimo u Rićmond. Nedostaje mi porodica. I ja i Mirijam smo Źeleli da imamo ljupku, razmaženu kćerku koja bi nam pevala po kući i ulepšala nam život svojim prisustvom. Kada sam gore u Andima video ovu siroticu i saznao za njenu sudbinu bez budućnosti, naprosto nisam mogao da je tamo ostavim.

On napravi pauzu, pa uhvati Sintiju za ruku koju steže.

- Gospodice, - poče da joj priča u zanosu, - vi pojma nemate koliko je bistra i izuzetna ta mlada devojka! Njen ponos i urođeni mir sa kojim je podnosila svoje siromaštvo, prosto su me fascinirali. Pored nje se osećam tako krivim. Ona me je svojom sudbinom podsetila na milione dece bez budućnosti. Njena volja i žudnja za znanjem zaslužuju pomoć. Sve ću učiniti za njenu bolju budućnost.

- Šteta, - uzdahnu Sintija. - A ja sam se nadala da ćete možda jednog dana primetiti i usvojiti mene!

78

B. D. Benedikš

Ros joj lagano ispusti ruku.

- Ne brinite, - nasmeši se ona gorko. - Već sam u životu navikla na neprijatna iznenađenja.

- Nepravedni ste kada ovako govorite - prekori je Ros.

- Izvinite. Ispričajte mi sada kako je do svega ovog došlo i kako ste se proveli gore na vrhu Anda.

On joj detaljno ispriča sve, od prvog dana dolaska u Kusku, pa do povratka u Limu. Mudro je izostavio Kvintine kontakte c duhovima. Ovo potraja dobar sat i po. Primitivši Rosove sve češće poglede u pravcu kupatila, Sintija ga umiri:

- Ne paničite. Verovatno stoji pred onim ogromnim ogledalom i divi se samoj sebi. Nikad ranije nije videla sebe ovakvu.

- Ili se sirotica boji da izađe pred nas u novoj odeći.

Pitam se šta li ste joj dali da obuče?

- Ništa strašno. Jednu moju majicu i farmerice. Tačno ono što tinejdžerke najčešće nose. Pa, ne mogu da je onako umotan u krpe vodim po ambasadama i pasoškim odeljenjima.

U tom se otvoriše vrata kupatila i na njima se pojavi Kvinta. Bila je zaista preporođena i delovala vrlo savremeno. I mada na njenom licu nije bilo ni najmanje šminke, ono je zračilo prirodnom svežinom i lepotom.

- Vaša kćerka! - pokazala Sintija teatralnim pokretom ruke.

Kvinta je stajala ruku sramežljivo spuštenih ispred sebe i gledala u debeli tepih na podu. Ros ustade da je ohrabri. On joj pride i nežno je obgrlivši oko ramena povede ka kauču i smesti je do Sintije.

- Idem dole do recepcije da iznajmim apartman, a vi odlučite odakle ćete početi - poruči on Sintiji i izađe u hodnik.

- Srećnice jedna! - odmeri Sintija devojku, pa dograbi telefon...

Već istog popodneva Brok i Sintija odvedoše Kvintu do ureda za izdavanje pasoša. Tamo im je bilo objašnjeno da pro-cedura traje oko mesec dana. Sintija odmah zatraži da vidi glavnog šefa, a zabrinuti službenik je upita zašto.

- Zato što smatramo da se pasoš može izdati za svega jedan sat! - odbrusi mu uvek namrgođeni Brok iza svojih tamnih naočara.

Gospodine, budite razumni, zamoli ga mladi službenik. - I uz najbolju volju ne bih mogao da obavim sve formalnosti za manje od deset dana.

- Vidite? - nasmeši mu se Brok preteći. - Već smo smanjili proceduru za dvadeset dana. Probajte još jednom.

Momku se nikako nije svidao namršteni Brok, pa poče c nelagodnošću da se osvrće, kao da traži od nekog pomoć. Sintija ovo brzo primeti pa dodade:

- Gospodine, mi smo službenici američke vlade. Molim vas, nemojte nas terati da se obratimo za pomoć vašem ministarstvu unutrašnjih poslova. Ova mlada devojka je usvojena i mora hitno otići na školovanje. Pošto ona nema nikoga u Limi, zamoljeni smo da je sutra povedemo sa sobom našim pri-

vatnim avionom.

Ovim mu je sve rekla. Da su vrlo važne ličnosti i da je devojka usvojena od nekog milionera, koji po nju šalje svoj privatni avion.

- Dajte mi bar tri dana - molio ih je mladić našavši se u neprilici.

- Daću vam do tri popodne! - pogleda Brok na svoj ručni sat.

- Ali to je nemoguće - kukao je službenik.

- Sve je moguće! - uveravao ga je Brok koji izvuče iz unutrašnjeg džepa deset novčanica od po sto dolara.

Dok ih je držao u ruci, on objasni mladiću šta treba da uradi:

- Donesite nam ovamo formular da ga popunimo i stavimo datum od prošlog meseca. Odnosite ga vašem šefu i recite mu da su ovde dvoje vrlo ljutih službenika američke vlade, koji žele da znaju zašto je molba mlade dame stajala kod vas mesec i po dana. On će razumeti situaciju i odmah overiti. Zatim ćete otići da vam izdaju njen pasoš i kraj priče! Ovo uzmite za vaš trud - tutnu mu Brok novčanice u šaku.

Mladić ga je ukočen posmatrao, čvrsto stežući vilice i dobijene dolare. U ruci je držao svoju godišnju platu. Vrlo

80

B. D. Benedikš

malo se dvoumio. On strpa novac u džep i zamoli ih da ga sačekaju. Vratio se sa formularom koji Kvinta lično popuni na španskom i potpisa.

- Imate li dve slike? - upita je službenik.

- Nemam - odgovori devojka.

- Podite sa mnom - zamoli je i nekud odvede.

Sintija nemo pogleda u Broka.

- Živeo dolar! - procedi ovaj kroz zube.

Pošto je snimio Kvintu polaroidnom kamerom, službenik sve ponese svom šefu kojem ispriča onako kako ga je Brok savetovao. Šef se uznemiri, pa čak ustade i proviri kroz roletne na svom uredu da vidi ko to čeka. I njemu je Brok ličio na službenika američke ambasade. Kako bi izbegao dalje prob-leme, on overi formular i upozori svog mladog službenika da ubuduće ubrza proceduru. Dok je trčkarao od odeljenja do odeljenja, mladić je kovao smele planove za budućnost. Njemu odjed-nom postade jasno u kakvom zlatnom rudniku radi...

- Vaš pasoš! -- vrati se on uskoro sa dragocenom zelenkastom knjižicom koju pobedonosno stavi pred Kvintu.

U kanadskoj ambasadi nisu naišli na slično razumevanje. Ambasada je tražila da dođe lično Ros i podnese molbu za privremeni boravak svoje usvojenice. Zakazan je sastanak za sledeće jutro. Prethodno su pozvali Gordi, a koga je ova poz-vala u Vašingtonu i u Otavi, nije nam poznato. Tek, oko podne-va idućeg dana, Kvinta je bila spremna za let u Kanadu. Ceo proces je uzeo nepunih dvanaest časova. Rosu se ovo nije svide-lo. On oseti da se nekom strašno žurilo. Nekom toliko moćnom i uticajnom, ko se nije ustručavao da pozove svoje pri-jatelje na vrhu. Te poslednje večeri u hotelskom apartmanu, Ros je zamišljen sedeo sa notesom u rukama. Kvinta je sedela na kauču u susednoj sobi i gledala televiziju, koju je do tada videla samo na filmu. Ros je upravo bio završio razgovor sa svojim advokatom iz Ričmonda kojeg je zamolio da proveru kome pri-pada privatni mlazni avion čiji registarski broj mu je dao. Odgovor ga je istovremeno iznenadio i ozbiljno zabrinuo. Džet je pripadao Odeljenju oružanih snaga Sjedinjenih Država!

Milenijum Ros spusti pogled na kratku listu koju je napravio u note-su

A - Gordi i njen "gazda" c neograničenim budžetom!

B - Sintiju zaposlio očevo prijatelj kongresmen!

C - Zašto je potreb IH gen mumije drevnih Inka?

D - Zašto je Gordi važno da li Kvinta govori ajmara jezikom?

E - Brzina kojom su nabavljeni Kvintin pasoš i viza! F - Prisustvo Majkla Broka, očigledno agenta tajne službe SAD!

Ros nije mogao dugo da zaspi. O čemu se ovde zapravo radi, za kog on radi i u šta se to upleo? Oko dva posle ponoći, Ros uđe tiho u susednu sobu da obide devojkicu. Kvinta je mirno spavala. On ne izdrži da je ne pomiluje po dugoj crnoj kosi. Sada je morao da bude na duplom oprezu. Više nije bio sam. Uvukao je u svoj život ovu ljupku nedužnu devojkicu o kojoj je morao da vodi računa.

Pre polaska na aerodrom, dole u foajeu hotela čekao ga je presrećni Perez koji mu se još jednom zahvali na "velika vrednost" koju mu je Ros otkupio od agencije za iznajmljivanje auto-mobila. Pošto je već bio upotrebljavan, džip je koštao samo devet hiljada dolara. Ros mu ga pokloni sa sve opremom koju je već platila Sintija. Tom prilikom on mu predade bankovnu knjižicu za Kvintinog oca sa deponovanih pet miliona sola. Perez samo što mu nije ljubio ruke.

Na aerodromu ih je čekao onaj isti poslovni džet, što Ros zaključi po registarskom broju na njegovom repu. On ugleda dvo-jicu novih pilota, ali zaključi sa jedva primetnim smeškom na usnama da "mašinerija" i dalje radi brzo i besprekorno. On propusti Kvintu da se prva popne u avion, a on ostade da stoji na vratima. Tamo ga je očekivalo prijatno iznenađenje. U raskošnom salonu džeta sedela je sama Gordi sa nogama prekrštenim kao što to rade manekenke. Ros nije znao kako da protumači osmeh na njenim senzualnim usnama. On je pokazujući

rukou predstavi Kvintu:

- Kvinta, imam veliko zadovoljstvo da ti predstavim mis Livingston, odnosno mog šefa!

82

B. D. Beneaikš

Gordi se nakloni devojkici bez ustajanja. U avion udoše i Sintija i Brok. Oni se taksfe neprijatno iznenadiše, čak malo zabrinuše Gordinim prisustvom.

- Šta je? - načini ova kiselu grimasu. - Šta ste se svi utronjali! Nisam došla da vam natrljam nos, nego da vam čestitam!

Atmosfera postade nešto lakša.

- Pre svega vama, doktore Ros, jer ste mi obavili dva velika posla. Uspeli ste da nam pribavite tkivo te mumije i da mi dovedete pravog, živog i autentičnog potomka drevnih Inka!

Ali primetivši iznenadno bledilo na Rosovom licu, Gordi požuri da ga razuveri:

- Ne brinite, niko neće secirati vašu lepu kćerkicu!

Hodi ovamo, srce, sedi tu pored mene - pomeri se Gordi bliže prozoru.

Kvinta se spusti u meko kožno sedište. Devojkica je još uvek bila u nekoj vrsti šoka od iznenadnog susreta sa civilizacijom. Za nju, koja se do pre dva dana nikad nije vozila ni džipom, a kamoli helikopterom i sada ovim tehnološkim čudom, ovo je bilo previše. Sve ono što je nekad videla na filmu, odjednom joj će dešavalo. Ros sede u fotelju nasuprot Gordi. Tako su se uzajamno posmatrali.

- Kako ste? - upita ona.

- Prilično umoran - priznade joj Poc. - Ne pamtim kada sam u životu živeo ovako forsiranim tempom.

- Čekajte tek da vidite šta vas očekuje u Ričmondu! - pretila mu je Gordi.

- Bojim se i da pitam.

- Gotovo sve je spremno za vaš dolazak. Ona mala crnka, vaša asistentkinja, više je nego sposobna curica. Ona mi je i desna ruka u odabiranju tehničkog kadra. Do sada smo zaposlili oko šezdeset posto radne snage. Helen je takođe već preselila sve vaše privatne uređaje i stvari iz laboratorije univerziteta.

Ros nije znao šta da joj kaže. Sintija, koja je završila svoj deo posla, sede u fotelju do Rosa.

- I vi ste dokazali da ste spremni za ozbiljne poduhvate - pohvali je Gordi. - Jednom rečju, prezadovoljna sam vašim kolektivnim radom. A sad mi lepo i u detalje ispričajte kako ste sve to uspeli i koji vam je bio davno da povedete sa sobom ovu slatku devojčicu?

Poc joj ispriča, ali i njoj, kao i Sintiji, prećuta Kvintine kontakte c duhovima.

Neobično miran let potraja punih devet časova bez spuštanja. U Vankuver se spustiše u deset časova uveče. Noć je bila vlažna i kišovita. Gordi odveze Rosa i Kvintu do njegove kuće, a ona sa Sintijom nastavi do njenog hotela. Brok se vra-
tio avinom u Vašington.

Kada su pre dvadeset dve godine kupili novu kuću, Ros i Mirjam su je pažljivo birali u jednom od otmenijih kvartova u kojima su živeli pripadnici srednje klase. Kuća je bila dvospratna, a ulazom je dominirao veliki foaje, visine dva sprata. U donjem delu su se nalazila dva velika salona visokih plafona, ogromna kuhinja sa dodatkom za dorukovanje, Rosova radna soba-biblioteka i kompletan VC. Na spratu se nalazilo pet spavaćih soba, od kojih su tri imale kupatila. Evita, njego-va domaćica Filipinka, sva srećna ih veselo dočeka u velikom predsoblju vile. Bila je to punačka ženica niskog rasta i velikog smisla za organizaciju kućnih poslova. Ros povede Kvintu da joj pokaže raspored donjeg dela kuće i dvorište c bazenom koji se video osvetljen kroz veliki prozor salona za dnevni boravak. On je zatim povede spiralnim stepeništem na sprat sa čijeg malog balkona se pružao impozantan pogled na veliki foaje usred kojeg je visio ogroman kristalni luster. I ovo je Kvinta mogla samo da vidi na filmovima gospodina Gonzalesa koje im je prikazivao u selu.

- Tvoja soba - uvede je Poc u drugu po veličini spavaću sobu sa posebnim kupatilom i manjim odeljkom za garderobu i doterivanje.

Kvinta je stajala u sredini tog luksuza c rukama ispred sebe. Poc je povede do jedne od fotelja pored prozora gde se nalazio i politirani radni sto sa telefonom. On je posadi u fotelju, a sam čučnu na tepih pored nje, držeći je za ruku.

84

B. D. Benedikš

- Znam kako se osećaš - reče joj tiho. - Tebi se ovo možda čini pravim dvorcem iz snova, ali to je obična, prosečna kuća u kakvima živi većina kanadske srednje klase. Kao i u tvom svetu, i ovde postoje klase onih gore, onih u sredini i onih dole. Ja i moja supruga smo pripadali onima u sredini. I mada će se ovo tebi učiniti ogromnim bogatstvom, to što vidiš nije istina. Ja još uvek dugujem za ovu kuću oko sto hiljada dolara, ali ću je uskoro otplatiti.

Kvinta je šarala svojim krupnim očima po svilenim tapetama na zidovima. Ona spusti pogled na svom novog "tatu".

- Pa kolika je onda vaša plata? - upita.

- Ja sam bio profesor univeziteta, a moja supruga lekar u bolnici. Imali smo zajednički prihod od oko 120.000 dolara, ali bi nam država oduzimala od toga 50.000 na ime poreza. Svejedno, lepo smo i udobno živeli i sa sedamdeset.

- Mom tati bi trebalo da radi za taj novac skoro pedeset godina! - izračuna devojka, a Poc proguta knedlu.

- Živimo u nepravednom i sebičnom svetu, Kvinta. Ni ja ni ti ga ne možemo izmeniti. Moraš se na njega naviknuti. A moram da te upozorim da je ovdašnji standard ne samo vrlo visok, već i vrlo skup. Od naše zajedničke plate, ostajalo bi nam vrlo malo uštedevine posle plaćanja svih računa i poreza.

Ros mudro prećuta koliko ga Gordi sada plaća. Devojka je već bila u opasnom šoku zbog naglog prelaska iz svog u njegov svet. Ros to oseti i po njenoj neprirodnoj mirnoći.

- Ostaviću te sada da se odmoriš. Pričaćemo sutra.

Na njeno iznenađenje, on joj poljubi ruku koju je do tada držao i ostavi je samu da sedi pored prozora po kojem je dobo-vala jesenja kiša. Kvinta se seti svog tate i brata. Zamišljala ih je kako sami sede pored otvorenog ognjišta i tuguju za njom. Niz njeno blede lice počeo da se kotrlja krupna suza.

Ros ustade rano. On u kuhinji dade Eviti neke instrukci-je u vezi Kvinte koja je još spavala, pa se uputi svojoj garaži. Tamo ga je čekao njegov stari krajsler kojim se odveze do već poznate mu poslovne zgrade na periferiji Ričmonda. U zastakljenom foajeu, već su ga čekale Gordi, Sintija i Helen

Milenijum

Braun. Ugledavši ga, ova poslednja zaboravi na etikeciju i potrača prema njemu, zagrlivši ga obema rukama.

- Doktore Ros, - reče uzbuđena, - nikad vam ovo neću za-
boraviti!

Ros pogleda u pravcu Gordi i Sintije. Beše mu malo neprijatno. On takođe zagrlji Helen i povede je prema ostali-
ma.

- Nije to ništa, mis Braun - skromno joj reče, - pa vi dobro znate da ste bili jedan od mojih najbriljantnijih asiste-
nata.

- Svejedno, doktore, bilo je i boljih kandidata!

- Sledite nas - pozva ga Gordi c ponosom u glasu.

Ros uskoro zaključio da su Gordi i Helen obavile obiman posao opremanja i organizovanja buduće laboratorije. Jedna od najvećih prostorija podseti ga na scenu iz filmova naučne fantastike. U pet redova nalazilo se po dvanaest stolova sa najmodernijim kompjuterima za analizu genetičkih kodova. Za mnogima su već sedeli mladi stručnjaci, među kojima Ros pre-poznade desetak svojih bivših studenata. On sa zahvalnošću pogleda u Helen, znajući da ih je ona izabrala. Među laboran-tima se nalazilo dosta crnih mladića i devojaka japanskog i kineskog porekla. Vankuver je čuven po istočno-azijskoj emi-
graciji.

- Laboratorija za testiranja! - otvori Gordi velika
vrata na kojima Ros stade kao ukopan.

On od oka proceni da uređaji koštaju nekoliko miliona dolara. I tamo se muvalo desetak zaposlenih u belim mantili-ma. Cela korporacija je neodoljivo podsećala na one japanske. Sve je sijalo i mirisalo od čistoće. U jednom od hodnika sretoše se sa nekom crnkinjom koja je gurala kolica sa opre-
mom za održavanje čistoće.

- Moja mama - predstavi je Helen. - Molila sam mis

Livingston da i nju zaposli ovde sa mnom. Vi se ne ljutite, zar ne?

- Koješta, - umeša se Gordi, - gospođa ima preko dvade-
set godina iskustva u održavanju higijene!

Ona povuče Rosa za rukav i provede ga kroz ostale pros-torije, ostavljajući
gornje spratove za kraj. Prolazeći ponovo

86

B. D. Benedikš

kroz glavni foaje, Gordi se zaustavi kod modernog stola recep-cije za kojim je sedela jedna mlada žena zanosnog lica kineskog izgleda. Ros spusti kroz staklenu površinu stola kratak pogled na njene elegantno prekrštene noge. Devojka ustade da se pozdravi.

- Kim Morgan - reče mekim, baršunastim glasom.

Rosu odmah beše jasno da joj je otac Kanadanin. On se rukova c njom i nastavi da se penje na drugi sprat. Gordi ga provede kroz nekoliko drvetom obloženih kancelarija-kabi-neta. Najveći je namenila sebi. Ispred njega se nalazio budući ured Sintije Klark, a Rosu ostaviše poslednji u uglu, sa lepim pogledom na obližnji park. U ostalim kancelarijama već je vredno radilo desetak službenika administracije.

- Šta kažete? - blistala je Gordi od zadovoljstva.

- Nemam reči - promuća Ros.
- Helen, - okrete se Gordi mladoj crnkinji, - molim vas, pozovite ovamo doktora Brusa Hamiltona.
Helen se odmah okrete da poslušā...
- I recite Kim da nas posluži čajem, kafom i kolačima u sali za konferencije - doviknu Gordi za njom.
- Sala za konferencije? - podiže Ros upitno obrvu.
- Nju sam sačuvala za kraj, kao poslasticu! - pravila se Gordi važna.

Ona ga povede u svoj veliki ured iz kojeg su vodila tapaci-rana vrata u malu salu za privatne sastanke. Zidovi su bili tamnozeleni, a u sredini se nalazio masivan ovalni sto sa deset udobnih fotelja. Zastori na prozorima već su bili spuštteni, pa Gordi upali diskretno zidno osvetljenje. Ona povuče na kraju sale poveće projekciono platno. Ros pogleda u plafon na kojem je stajao učvršćen TV projektor najsavremenije izrade. Ovi zaista ne štede novac, prolete mu kroz glavu.

- Doktor Hamilton je Amerikanac - upozori ga Gordi. - I njega sam maznula sa univerziteta u Princetonu. Specijalista je za biohemiju i poznat mu je vaš čuveni članak iz onog naučnog časopisa. I on, kao i ja, veruje da niste fantazirali i da je sve što ste naveli apsolutno moguće.
Samo što je ceo za sto, Ros morade da ustane. Na vratima

se pojaviše Helen i čovečuljak niskog rasta sav zarastao u prosedu bradu i brkove. Prilazeći Rosu ispružene ruke, Hamilton otkri red zdravih belih zuba...

- Doktore Ros, - pozdravi ga stiskajući mu šaku, - kakvo zadovoljstvo!

- Zadovoljstvo je moje, - učtivo uzvratī Ros.

- Sedite - ponudi ih Gordi.

Čavrljali su o nevažnim stvarima desetak minuta i čekali da ih Kim posluži i udalji se. Onda Gordi ustade i pride ekranu sa daljinskim upravljačem u ruci. Ona najpre zamračī salu, a na srebrnastom platnu se pojavi prva TV pro-jekcija, Rosu neki nepoznat grafikon.

- Moj skromni doprinos! - objasni mu Hamilton. - Vama to nije poznato, ali ja sam bio na Princetonu vaš najveći navi-jač i zagovornik vaše smele teorije. Na levoj strani se nalazi singularni gen ćelije, a na desnoj digitalni kod kakav ste vi predložili u vašem članku. Pred nama ovde nalazi se problem kako da "prevedemo" jedan u drugi, i obratno.

- Izvinite, - prekide ih Sintija, - ali ja nisam diplomirani biolog! Pošto ću i ja biti u ovo uključena, da li biste mi ponovili sve to, i ako je moguće, što jednostavnije.

Ros se nasmeši, ustade i pride platnu. Dok je objašnjavao, služio se malim štapom kojim je pokazivao detalje.

- Po mojoj teoriji - počē on, - kao što se fotografija čoveka može preneti eterom na velike daljine, može se i informacija čovekovog gena dešifrovati, konzervisati i ponovo aktivirati bilo gde i bilo kad u prostoru i vremenu. Kao što se slika dešifruje na TV ekranu, slično će biti moguće da se i genetički kod pretvori u novog čoveka. Ovim postupkom bi mogle da se služe buduće generacije naših astro-nauta prilikom dugih letova po svemiru.

- Polako, polako, - zamoli Sintija. - Vi govorite o situacijama sličnim onim u TV seriji Star Trek? O mašini koja regeneriše organizam i šalje ga na drugo mesto?

- Ne. Govorim o slanju talasnog signala na druge galaksije. Star Trek je vrlo zabavna fantastika za malu i veliku decu.

-

B. D. Beneaikš

Ja govorim o realnim mogućnostima slanja naših gena u druge sisteme. Putem brojeva. Oni tamo bi ih dešifrovali, načinili od njih čovekov gen i sačekali da se iz njega rodi isto ono biće kojem je taj gen pripadao ovde na Zemlji. Sintija zaneme. Ona o ovome nije imala pojma. Odjednom počē u ušima da joj šumi. Ona počē da se pita šta to Gordi u stvari namerava.

- Od nas ovde, - preuze reč doktor Hamilton, - zavisi da li je tako nešto moguće. A to možemo dokazati samo na jedan način. Izolovaćemo gen jedne "savršene" osobe, detaljno ga prevesti na brojčani sistem, a onda te brojke pretvoriti u novi pravi gen iz kojeg treba da se rodi ista ona savršena ličnost, u ovom slučaju jedna mnogo lepa žena, koja je nastradala u saobraćajnoj nesreći.

Dok je posmatrala projekciju, Sintija je razmišljala zašto Gordi odjednom toliko žuri. Postojao je samo jedan razlog. Obe vlade, i kanadska i američka, imale su nameru da uskoro zakonom zabrane kloniranje.

- Aaa... - počeo ona da razvlači, - kako mislite da to izvedemo? Zar uopšte na ovoj planeti postoji takva tehnologija i stručnjaci? Svaka čast prisutnima!

- Nećete verovati, - nasmeši joj će Hamilton, - ali postoje. Što se stručnjaka tiče, ja znam samo jednog u celom svetu!

On se tu zagleda u Rosa koji se vratio u svoje sedište. Tišinu prekide Sintija, kojoj pade na pamet neprijatna pomisao:

- Ja ovde nešto ne razumem. Zar nije samo trebalo da ponovo "oživimo" tu plavušu? Zašto se uopšte baccemo prevođenjem njenog gena na brojčani sistem? Ta nećemo je valjda slati radio talasima na Alfu Kentauri!

Ros pogleda u Gordi. Ni njemu ovo nije bilo jasno.

- I zašto treba da oživljavamo tu malu Indijanku staru preko hiljadu godina - upita je on.

- Izvinite što vas podsećam, - reče Gordi poslovnim tonom šefa, - ali nas ne plaćaju da postavljamo pitanja, nego da nalazimo odgovore! Ja lično nemam pojma zašto se od nas to očekuje, ali pretpostavljam da naš zajednički gazda ima svoje

razloge koje smatra da mi ne treba da znamo. Cela ova operacija već ga košta oko šest miliona, pa valjda očekuje da dobije za uzvrat i neki ekstra bonus. Od rezultata našeg rada ovde, zavisi i nekoliko važnih patenata za budućnost. I ne zaboravite da vreme ovde igra vrlo važnu ulogu, jer ni naša konkurencija ne spava!

Hamilton pogleda u zamišljenog Rosa.

- Koliko mislite da će nam trebati vremena i osoblja za dešifrovanje prvog, a koliko za drugi gen?

- Oko sto ljudi u dve smene, najmanje godinu dana.

- To je predugo - pobuni se Gordi.

- Pa probajte vi da "prevedete" hiljadu tomova enciklopedije Britanike na brojčani sistem za kraće vreme - predloži joj Ros.

Gordi ućuta. Nije želela sada da se konfrontira.

- Čime ćete se vi baviti, doktore? - obrati se Ros Hamiltonu.

- Moj izum je "veštačka materica", odnosno specijalno obogaćena tečnost u kojoj će se začinjati i odrastati buduće bebe.

- A zar ne bi bilo jednostavnije da platimo nekoj zdravoj ženi da ih izrodi - upita Sintija, kojoj se sve manje svidala takva budućnost.

- Predlažete li možda sebe? - pogleda je Gordi neprijatno.

- Sintija je u pravu - usudi se Ros. - Čemu ovoliki grdni eksperimenti koji ničemu ne služe? Doktor Hamilton će pripremiti gen i oploditi jaje te žene, ma ko ona bila. Zar našem poslodavcu to nije svedjedno?

- Nije. I molim vas prestanite da kombinujete i pretpostavljate. Učinite ono što se od vas traži. Što se tiče primene vaših otkrića, ostavite da o njima odlučuje onaj koji ih je skupo platio!

Ovim je sve bilo rečeno, pa Ros i Sintija odlučiše da zatvore svoja radoznala usta. Kako bi raskrivala situaciju, Gordi ustade i počeo da im sipa čaj i kafu. Ona ih ponudi i kolačima, pa se vrati platnu za projekcije. Pošto je uklonila

B. D. Benedikš

Milenijum

Silvijinu fotografiju, ona je zameni krupnim planom glave male mumije sa vrha Anda.

- Kako želite da je od sada nazivamo? - pogleda ona u Rosa.

- Pela. Tako ju je već prozvala Kvinta.

- To je lepo ime i lako za pamćenje - složi se Gordi. -

Vidim da se niko više ne usuđuje da me pita kog će nam vraga hiljadugodišnji gen te male. Pa da vam objasnim. Za gen Silvije koja je nedavno umrla, već znamo da će nam uspeti presađivanje. A zamislite senzaciju ako nam uspe da oživimo i ovu malu Indijanku! Imate li mašte? Možete li da zamislite posledice i primenu?

- Jedino u svrhe interplanetarnih putovanja - saopšti Hamilton svoju ideju.

- Ne putujmo tako daleko, - kiselo se nasmeši Gordi. -

Držimo se planete Zemlje. Zamislite desetine oživljenih faraona! Zamislite Kleopatru u staklenom kavezu nekog Las Berača! Dinosauruse iz perioda jure! Zbog toga sam se složila da povedete sa sobom Kvintu. Ona govori jezikom Inka. Želim da ona prva intervjuiše Pelu kada se ponovo probudi iz mrtvih. Gorim od znatiželje da čujem šta će nam reći!

- Ništa! - prekipe Sintiji. - Ko zna gde se već nalazi duh te sirote žrtve! Mogu životom da vam garantujem da će se roditi obično dete koje će morati da nauči da hoda, misli i govori, kao što je to činila mala Pela!

- Možda! - složi se i Gordi. - A šta ako se unutar naših gena nalazi i još jedan, nama nepoznat sistem beleženja naše memorije?

- Bojim se da je to za sada čista špekulacija - tvrdoglavo će Sintija.

- Varate se! - oštro će Gordi. - Dozvolite da vas posetim na eksperiment Norton/Saks, koji je nazvan po prezimenima dvojice naučnika. Oni su naučili prvu generaciju laboratorijskih miševa da se sami posluže hranom kad ogladne, tako što su zapamtili da obave izvesne tehničke radnje. Kada su se okotili, naučnici su odvojili mlade od roditelja da vide šta će se desiti. Bili su zapanjeni kada su videli da se gladni mali miševi motaju oko uređaja za hranu, pokušavajući da ga otvore!

Gordi načini značajnu pauzu, dajući im vremena da shvate poruku.

- Šta su Norton i Saks time dokazali? Potvrdili su svoju teoriju da geni takođe "pamte"! Koliko puta ste čuli za nasledni talenat neke obdarene osobe. Skoro je pravilo da se deca slavnih muzičara ili pevača uspešno bave istom profe-sijom. Zašto bi onda bilo nemoguće da utvrdimo šta sve pamte geni odraslog čoveka.

- Vi znači tvrdite da se naš duh u stvari nalazi u svakom našem genu? - jedva čujno upita Helen.

- Zašto su onda faraoni tražili da ih onako konzerviraju? - insisitrala je Gordi. - Zato što su poznavali neke nama

još nedokučive tajne života i smrti! Znali su da će se nakon smrti opet negde pojaviti sa sačuvanim pamćenjem.

- Tačno, - opet će Sintija. - I ja verujem da ću se posle smrti opet pojaviti u nekom drugom, nadam se mnogo boljem svetu od ovog.

- Ne, Sintija. Tražili su da ih konzerviraju do dolaska svemirskog broda. U tu svrhu su izgradili one nepotrebne ogromne piramide. Bio je to jedini način da ih "oni iz svemira" primete kada se vrate. Jer piramide su geometrijskih oblika i kao takve su znak više civilizacije. Faraoni su znali da će ih oni koji dolaze opet oživeti iz gena, kao što ćemo mi oživeti malu Pelu! To je moja teorija, svidala vam se ili ne.

- Kakve bi vi pare napravili u Holivudu! - našali se Ros.

- Hvala, - uputi mu Gordi kiseo smešak, - moj sadašnji gazda me plaća mnogo više!

Sve vreme dok je govorila, Brus Hamilton je gledao u Rosa i pratio njegove reakcije. On ga sada upita:

- Šta vi, doktore, mislite, hoće li ona plavuša prepoznati svog muža i hoće li ona mala Pela razumeti jezik svoje zemljakinje sa Anda?

- Ne znam - reče ovaj iskreno. - Sve je moguće. Ako se to desi, onda ćemo jednom zauvek saznati da nema ni Boga ni onog sveta, suprotno tvrdnji mis Sintije.

- Ako se ničeg ne sete, - upita Sintija.

92

B. D. Benedikš

Milenijum

93

- Onda nećemo imati dokaz da Boga nema - odgovori joj Poc filozofski.

Gordi vrati natrag platno i isključi TV projektor. Ona pojača svetla kako bi ih bolje videla.

- Sutra odlazim u Vašington - iznenadi ih. - Pozvana sam da lično podnesem izveštaj o prvoj fazi naše operacije. Pre nego što odem, želela bih da čujem koliko će vam trebati vremena da od Silvijinog gena izraste tridesetogodišnja žena. Pošto niko nije razumeo pitanje, svi se zagledaše u Rosa koji je zamišljeno trljao bradu...

- Ako izbacimo genetički kod odgovoran za njen rast i zamenimo ga genom rasta konja, postoji mogućnost da se taj proces obavi za svega tri godine.

- O čemu to govorite, doktore? - zapanji se Sintija.

- Odgovaram mis Livingston na pitanje - reče ovaj lakonski.

- Koliko ste u to sigurni? - insistirala je Gordi.

- Gotovo osamdeset posto. Slični laboratorijski eksperimenti sa zečevima već su potvrdili takvu mogućnost.

Gordi je stajala i o nečemu brzo razmišljala.

- Uvedite treću smenu! - obrati se ona Helen. - Sintija će vam od sada pomagati. Oba gena moraju biti očišćena i spremna za oplodjenje kroz najviše sedam meseci. I molim vas, ne ispitujte me zašto!

Ona im mahnu rukom i izade.

Te godine, pete godine trećeg milenijuma, glavni grad Sjedinjenih Država osvanuo je pod belim prekrivačem već početkom novembra. Bela kuća se jedva videla u iznenadnoj snežnoj mećavi. Pred kućicom obezbeđenja, zaustavi se luk-suzni crni automobil. Dežurni policajac izađe napolje i proviri kroz poluotvoren prozor. Sa zadnjeg sedišta mu se nasmeši jedna njemu nepoznata žena koja mu poturi ispred nosa svoju legitimaciju tajne službe. Policajac je pozdravi kli-manjem glavom i ode da podigne rampu. Automobil odveze Gordi do zadnjeg ulaza u Belu kuću gde je dočeka član predsednikove lične straže i povede prema zapadnom krilu.

Glen Harison, novi republikanski predsednik, stajao je nepomičan pored prozora i piljio u snežnu belinu. O nečemu je duboko razmišljao. Brinulo ga je vrlo čudno ponašanje njego-vog dugogodišnjeg prijatelja Ričarda Blera, kojeg je doveo ovamo sa sobom i dao mu funkciju državnog sekretara. U poslednje vreme Bler mu je pričao neke čudne stvari, postavljao mu nejasna pitanja i kao da ga je pripremao za neku vrlo neprijatnu vest. Eto danas, na primer, umesto da otputuje na konvenciju ratnih veterana, predsednik je zamoljen da ih pozdravi preko TV ekrana i ostane kod kuće. Na pitanje zašto, Bler se samo tajanstveno nasmešio i rekao da će mu biti usko-ro objašnjeno. Harison je mrzeo neizvesnost. Živelu se u vrlo opasnim i uzburkanim vremenima. Iz letargičnog stanja trže ga tiho kucanje na vratima...

- Gospodine predsedniče, - promoli se glava njegove sekretarice, - očekuju vas u sobi za konferencije!

94

B. D. Benedikš

- Dolazim odmah - reče Harison i uze svoj elegantni sako sa naslona fotelje i pođe za njom. U predsoblju mu se pridruži jedan član tajne službe koji ga doprati do vrata sale. Agent mu ih otvori i zatvori za njim.

Harison ostade da stoji ispred zatvorenih vrata. Iznenaden je gledao u tri osobe koje učtivo poustajahu od velikog politiranog stola.

- Šta je ovo? - promuca zbunjeno.

Za stolom su stajali njegov državni sekretar, sekretar odbrane i neka nepoznata mu žena.

- Gospodine predsedniče, - pođe mu Ričard Bler u susret i doprati do stola. - Dozvolite da vam predstavim mis Gordi Livingston, pripadnika naše tajne službe.

Gordi pruži ruku preko stola, koju Harison mlitavo steže

- Molim vas, sedite - zamoli ga Bler da zauzme fotelju na čelu stola.

Prisutni sačekaše da se šef države spusti u sedišta, pa posedaše i sami. Dok su Bler i general Gordon Kuk nešto prebiralu po svojim tašnama, Harison ih je napeto posmatrao. Bezuspešno je pokušavao da se seti o čemu bi moglo da se radi. Prisustvo generala Kuka i ove agentkinje, nije slutilo na dobru vest.

- Šta se desilo? - ne izdrža on predugu pauzu.

- Još ništa, gospodine predsedniče, - umiri ga Bler koji se zagleda u nekakvu crnobelu fotografiju u rukama.

- Budite jasniji, molim - nervozno će Harison. - Ne mrcvarite me!

Ali dvojica članova njegovog kabineta nisu dugo znali kako da počnu. Onda se Bler prvi ohrabri i zagleda u njega.

Kada je maja 2000. došlo do poslednje velike "raskrsnice" nebeskih tela oko našeg Sunca, religiozni fanatici su predviđali i očekivali smak sveta. Kao što znamo, ništa strašno se nije desilo. Zemlja se nije pomerila iz svoje putanje, a nije promenila ni ugao svoje ose obrtanja. Međutim, treće godine novog milenijuma, odnosno 2003. dvoje ruskih astronoma primetili su nepravilnosti u takozvanom

Milenijum

pojasu asteroida koji kruži oko Saturna. Odavno se pret-postavlja da su ti otpaci nekad pripadali jednoj manjoj planeti našeg sistema, razbijenoj u sitne komade od siline sudara sa nepoznatim nebeskim telom. U tom pojasu se nalaze trilionu manjih gromada, od veličine kamena pa do poveću planine...

- Ričarde, - prekinu ga Harison muklim glasom, -poludeću ako nastavite ovim tonom i tempom!

Bler se nasmeši svom starom prijatelju još iz fakultetskih dana.

- Izvinite, gospodine predsedniče, moram sve po redu da vam objasnim kako biste shvatili suštinu opasnosti koja nam pretila.

Harison oseti kako ga podilaze hladni talasi jeze.

- Supruzi Torbakov, astrofizičari, godinama su se bavili isključivo proučavanjem tog pojasa asteroida. Odjednom su primetili da jedna od najvećih gromada znatno kasni u svojoj orbiti oko Saturna. Oko osam minuta u toku tri dana, koliko joj je vremena potrebno da obiđe Saturnov prsten. Šta bi mogao biti razlog tom iznenadnom zakašnjenju, upitali su se. Onda im je u pomoć priskočio jedan naš mladi astronom koji se tamo slučajno našao u gostima. On je predložio da počnu da mere laserom udaljenost tog asteroida od Zemlje. Svaki put kada bi naišao, ne samo da je kasnio, već nam se i približavao za preko sto kilometara. Sledeći put sto pedeset, pa dve stotine i tako sve brže i sve bliže. Troje naučnika su tada c užasom zaključili da se taj asteroid "otrgnuo" od svoje stalne putanje prilikom onog planetarnog ukrštanja 2000. godine! Počeo je u velikoj spirali da se udaljava od Saturna, a što se više udaljavao, postizao je i sve veću brzinu. Od čistog je gvožđa i računa se da je težak oko sto triliona tona. U toku sledećih sedam godina, dostići će brzinu od 45.000 kilometara na sat! Možete li zamisliti silinu njegovog sudara sa Zemljom!

Harison se opasno ohladio, on pomisli da će mu pozliti. - Hoćete da kažete da će se taj asteroid i naša planeta sudariti?!

U bukvalnom smislu reči. Proračuni to stalno potvrđuju. Asteroid će pljusnuti usred Pacifika u zimu 2012.

96

B. D. Beneaikš

godine. Nikakve rakete, nuklearne bojeve glave, hidrogenske bombe, ništa na svetu nas ne može od njega zaštititi. Nema nam spasa!

- Gospode! - prošaputa Harison na ivici očajanja. - Od kad ovo znate?

- Za ovo je znao još vaš prethodnik pre no što je umro.

Još 2002. počeli smo sa odabranom grupom naših i stranih stručnjaka da radimo na spasavanju onog šta se može spasti.

- Ali, rekli ste da nam nema spasa! - podseti ga Harison.

- Pogledajte najpre ove ilustracije budućeg sudara -

pruži mu Bler nekoliko kolor fotografija. - Kažu da će se stvaranjem pljuska Pacifik prepoloviti! Talasi nezamislive visine zapljusnuće obe strane sveta, brišući ispred sebe gradove i naselja kao da su od karata! Neboderi naših priobalnih gradova, rušiće se jedan za drugi poput domina! Uništenje će biti potpuno i apsolutno. Sva bića koja prežive taj prvi udar, pomreće u toku sledećih pola godine! Prema masi i brzini asteroida, kompjuterski podaci potvrđuju da će gromada probiti dno Pacifika na mestu udara a iz tog grotla će šiknuti nezamisliva masa usijane lave čiji će nas dim, para i otrovi pogušiti! Pošto je došao malo sebi, Harison se odsutno nasmeši i citira više za sebe nego za svoje potčinjene službenike:

- I pade c neba velika zvezda goruća i pade na trećinu voda zemaljskih... I dade joj će ključ od bunara bez dna! Na šta bi se ti čuveni stihovi mogli odnositi ako ne na taj vaš asteroid koji će probiti dno Pacifika i osloboditi pakao podzemne lave.

Bler opet baci nekoliko zabrinutih pogleda na generala i Gordi koji su ćutali.

- Glen, - on zaboravi na etikaciju i pređe na intimno oslovljavanje. - Nikom nije bolje od mene poznata vaša vera u Boga. I mada su se svi američki predsednici služili Njegovim imenom u svojim političkim govorima, vrlo malo njih su stvarno verovali u Boga. Ali Glen, ovo nije momenat da pre-pustimo našu moćnu naciju Božjoj volji. Mi moramo nešto da učinimo, nešto drastično, nešto nemoguće, nešto što će

zaštititi i sačuvati ljudsku civilizaciju, kulturu, istoriju i nena dostignuća. Ne zaboravimo da nas je ovaj narod izabrao i u ovu slavnu kuću poslao da se brinemo o njemu i njegovoj boljoj budućnosti. Da ga zaštitimo, a ne mirno prepustimo bib-lijskim proročanstvima!

Osećajući da nerovzni Bler počinje da gubi živce, Gordi se nakašlja:

- Gospodine predsedniče, dozvolite da dodam par reči.

Harison se tupo zagleda u nju.

- I mi i Rusi, - nastavi Gordi tiho, - već smo zaključili da će se desiti tačno ono što je opisano u Jovanovom otkrovenju. Ali ni mi ni oni se ne slažemo da je to Božja volja. Slažemo se, međutim, da je prorok zaista video te užase budućnosti, ali ih je greškom pripisao Božjoj kazni. U njegovom religijskom zanosu, shvatio je da se to Tvorac na nas naljutio i odlučio da nas zatre!

Bler je pogleda sa neizmernom zahvalnošću.

- Tačno! - podrža on njenu teoriju. - A šta ako to nije Božja volja?!

Harison ih mirno sasluša, pa reče:

- Pretpostavljam da ste došli ovamo c nekakvim planom, mada mi nije jasno kakvim, kad već rekoste da nas ništa ne može spasiti!

- Nas ne može! - podvuče značajno Bler. - Ali postoji mogućnost da spasemo buduće generacije.

Harison zatvori oči i umorno nasloni čelo na šaku. On ostade u tom položaju ceo minut pre no što opet progleda.

- Ne razumem - reče izgubljenim glasom.

- Svega trideset i dve osobe znaju za ovo - najpre ga upozori Bler. - Vi ste trideset treća osoba. Bojimo se panike i masovne histerije koja bi nas uništila mnogo pre dolaska tog asteroida. Kada bi običan čovek saznao šta ga čeka, na zemlji bi nastao pravi pakao. Sve vekovima stvarane institucije raspale bi se gotovo preko noći. Nikakva vojska ni policija i nacionalna garda ne bi mogli zaustaviti talas pomahnitale mase!

- Samo dva mlada novinara su znala za aferu Votergejt i

98

B. D. Benerikš

obelodanili su je! - podseti ga suvo Harison. - Ko vam garantuje da i ovo neće postati "javna tajna".

Po sve bleđem i umornijem licu svog šefa države, Bler zaključio da je vreme da mu sve kaže.

- Kada su ruski astronom i njegova supruga otkrili asteroid, kod njih se u poseti nalazio jedan od naših mladih astronoma, inače genije za kompjuterske proračune. On ih je molio da prećute svoje strašno otkriće dok se on ne vrati u Sjedinjene Države i odavde im se ne javi. Doktor Jang, kako se naučnik zove, bio je prvi koji je 2000. kontaktirao mog prethodnika, državnog sekretara Bila Donovana. Sem Donovana, za ovo je još znao i pokojni predsednik. Doktor Jang je odmah pozvan ovamo i u ovoj istoj sali je izneo predsedniku svoj smeli plan. Predložio je da se ruski par odmah dovede u Sjedinjene Države, a ča njima i dvadesetak najvećih svetskih naučnika iz Rusije, Nemačke, Francuske, Britanije i drugih zemalja. Jang je proglašen direktorom projekta koji je iz razumljivih razloga nazvan "Nojeva barka"!

- Aaa... ruska i druge vlade? Kakva je uloga tih admini-

stracija u projektu?

Bleru beše neprijatno?

- Niko sem nas nema pojma o ovome.

- Mi smo tajno namamili njihove najbolje stručnjake ovamo, a oni o svemu ovom nemaju pojma? - ponovi Harison iskreno zapanjen i uznemiren.

- Bil Donovan i pokojni predsednik bili su mišljenja da je to jedini način da se strašna tajna što duže sačuva od javnosti.

- A tih... dvadesetak stručnjaka? Ko vam garantuje da će oni ćutati?

- Oni nisu u mogućnosti ništa da kažu - objasni Bler leganim glasom. - Još 2001. odlučeno je da se Jangu ustupi bivša raketna baza ukopana u jednu planinu u Oregonu. Svi strani stručnjaci koji su otada vrbovani, prebacivani su direktno u tu podzemnu bazu i tamo rade izolovani od ostatka sveta.

- Pored ovih izolovanih, - ubaci se Gordi, - nekoliko stotina drugih stručnjaka takođe rade na ovom projektu, ali

aiv pojma o čemu je R^č. Nedavno nam se priključio i jedan adski doktor biolo^kih Nauka, ni on ne sanja zašto na> trebaju nGegove usluge. Misli da se radi o farmaceutskim patentima budućnosgi.^ ^ ^ ^ ^ ^ informacije , ovom projektu - dodad^ Bler konspirativnim tonom.

- A gospodica? - Išimnu Harison glavom prema Gordi. -Čzp ie niste predstavš% kao agenta tajne službe?

Gospodica Liaingston je za ovaj posao angažovana lično od mene, a na osn^vu preporuke jednog pouzdanog prijat Ga republikanca. Ona j e DIPLOmirana pravница, a za službu ,e oadila kao tajni agent i stručnjak za poslove i ta]Ne novčans .sakcvde i pronever>e. Iz njenog dosijea video sam da je ^vorena za ovaj proje^at. Ona vodi kanadski deo bioloških eksperimenata u labaratoriji pored Vankuvera. Kada budu spremni, i taj doktor E drugi stručnjaci biće dovedeni i izolo-

kani v Toi bazi u Oregs"nu.

Harison se pons^vo zagleda u fotografijiJe pred sobom, tato onu c ilustr^cijom udara asteroida u Pacifik. - Kakve veze im^ vojska c ovim? - pogleda on u genera

- Mi se brineio isključivo o obezbeđenju i ličnoj si-

CTH pojedinaD3-

_ Pretpostavljam da sve ovo neko plaća, zar ne?

Harisonu Blera ^^^ ^ vaš ^^ i taj

Ljond ie pri kraju- Da bi se nastavilo c projektom, potreb novih pet milijardi, , do kraja 2010. biće potrebno naJman,e ,oš peset milijardi!

- Neverovatno . tužno mu se smešio predsednik. -da niste ostali bez sredstava, ni ja o ovom projektu ne

- Nisam želeo da Vas uznemiravam pre vremena - neu- predosećanje da ste se plašili

šta ću reći kad čuj^m za tu vašu fantastičnu ide]U spasa, Geta od potpunog u^štenja! I što je najinteresantniJe, JOŠ

Milenijum

101

uvek mi ništa niste objasnili. Čega se bojite? Zar ste otpočeli nešto toliko kriminalno da se ustručavate čak i da mi kažete?

- Nije ništa kriminalno, ali će uskoro biti van zakona

- reče Bler. - Naročito ako idućeg meseca, kako je planirano,

potpišete taj prokleti zakon o zabrani genetičkog kloni-

ranja. U tom slučaju, projekat "Nojeva barka" morao bi da se na- stavi u podzemlju i ilegalno!

- Aha, - doseti se Harison. - Tu, dakle, leži problem.

Uplašili ste se šta će se desiti sa vašom tajnom operacijom ukoliko onaj religiozni fanatik iz Bele kuće zaista potpiše taj novi zakon!

Prisutni su ćutali. Pre nego što je nasledio pokojnog mnogo mladeg predsednika, Glen Harison je bio njegov pot-predsednik. Na mesto predsednika nije došao izborom, već po službenoj dužnosti, i na tom mestu će ostati do novih izbora za godinu i po dana. Njegovi religiozni pogledi na svet i život, mnogima su smetali i ugrožavali basnoslovne profite američkih korporacija. Zabranom genetičkog kloniranja, najviše bi stradala farmaceutska i medicinska industrija. U pitanju su bili bilionski gubici.

- A sad dosta sranja, Ričarde - poruči Harison svom državnom sekretaru - hoću da čujem o čemu se radi!

- To je vrlo složeno - usudi se Gordi da primeti. -

Mislim da bi najbolje bilo da pođete sa nama do te baze i sami se u sve uverite i vidite kako napredujemo.

- Pa šta onda čekamo! - naglo ustade Harison.

- Po ovom vremenu? - ustade i Bler.

- Pa koliko sam vas razumeo, radi će o vanrednoj situaciji čije rešenje ne bi smelo da se odloži ni za jedan minut! Harison se kod vrata okrete.

- Generale, pozovite bazu "Endrju" i pripremite nam jedan od manjih aviona.

On izade, a prisutni izmenjaše neme poglede prepune pitanja bez odgovora.

Samo dva i po sata kasnije, opet su svi troje sedeli u udobnim foteljama onog istog vojnog džeta, kojim se inače služila i

Gordi. Nasuprot njima, sedeo je zamišljeni Harison i besciljno gledao kroz prozor u belinu snežne oluje. Sa njim su pošla samo dva telohranitelja tajne službe koji su sedeli u prednjem delu aviona. Tek pošto se podigoše iznad suncem obasjanih oblaka, Harison se okrete svojim visokim službenicima. Mnoge stvari mu nisu bile jasne, kao na primer:

- Zašto o ovako važnoj i po svet opasnoj situaciji ne znaju i vlade naših saveznika, a ja lično smatram da bi o tome trebao da zna i ostatak sveta.

Gospodine predsedniče, prvi se javi Bler, razmišljali smo i diskutovali o tome. Rizik je prevelik. Došlo bi do nezapamćenog uznemirenja ljudi. Čovek je još uvek daleko od civilizovanog bića koje razume svoju sudbinu i mirno je čeka i miri se sa njom. Iz naše sopstvene prakse, govorim o crnačkim nemirima u Majamiju i Los Andelesu, znamo otprilike do čega bi došlo. Mnogi građani su nezadovoljni svojim položajem u društvu. Ljudi zavide jedni drugima, mrze jedni druge. Ta samo pogledajte šta se po svetu događa u vreme takozvanog "mira"! Setite se šta se desilo u bivšoj Jugoslaviji, Ruandi, Istočnom Timoru, Čečeniji, Etiopiji i drugim građanskim sukobima. Zamislite šta bi se tek Desilo da čovek pouzdano sazna da mu se približio kraj!

- Setimo se, - uskoči Gordi, - šta se dešavalo u biblijska vremena pred potop i uništenje Sodome i Gomore! Građanstvo je bukvalno podivljalo! Jači su ubijali slabije, žene su ponižavane i divljački mučene, a deca javno silovana!

- Da, - uputi joj Harison čudan smešak, - kad god se odvajao od Boga, čovek je postajao ono što u stvari jeste - životinja! Jer čovek bez Boga je čovek bez duha, i kao takav izgubi nadu i često postaje otelotvorenje čistog zla!

- Vidim da ste razumeli naše mere predostrožnosti - diplomatski će Bler.

- Još uvek ne razumem zašto to držimo u tajnosti od vlada naših tradicionalnih saveznika, poput Engleza, Francuza, Kanadana ili Rusa. Zar vi zaista mislite da niko više neće otkriti taj asteroid i objaviti to?

- Svesni smo toga, čak mislimo da će se to uskoro desiti.

-

B- D. Benedikš

Zato i žurimo, kako bismo preduhitrili građanske nemire i potpun raspad saobraćajnih i drugih veza. Mi smo stalno svesni da će pre ili kasnije neki astronom otkriti šta nam se piše. Molimo se Bogu da nam bar pomogne do tog tragičnog trenutka!

- Kojem Bogu, Ričarde - isceri se Harison u svog prijate-lja. - Vi nikad niste verovali u Boga, a ni vaši prethodnici u Beloj kući. Zar nam istorija ne svedoči da smo oduvek donosili sebične odluke i one protiv Božje volje. Ali ja to ne name-ravam dok mi jasno i detaljno ne objasnite na čemu to tako tajno radite. A vidim da još uvek niste skupili dovoljno hrabrosti da počnete.

Bler umorno pogleda u Gordi i glavom joj daje znak odobravanja.

- Gospodine predsedniče - poče ova, - ja ću vam ukratko ali sažeto izneti naš zajednički plan. Govorim o našim, ruskim, nemačkim i drugim naučnicima koje smo ovde okupili sa istim zadatkom. Asteroid koji se očekuje, po veličini i težini približan je onom koji je potpuno zbrisao sa zemlje carstvo dinosaura. Ne očekujemo da će bilo šta preživeti, sem nešto morskih organizama. Od njih je počela i ova naša civi-lizacija posle prvog asteroida. Naša jedina želja je da ovog puta sačuvamo i zaštitimo "seme" čovekovo, a to možemo samo na jedan jedini način. Pred sam sudar, lansiraćemo u svemir jednu raketu koja će se spojiti sa budućom specijalno izgrađenom stanicom visoko u orbiti Zemlje. U toj stanici već će se nalaziti konzervirani genetički kodovi od preko milion specijalno izabranih muškaraca i žena. Govorim o njihovim od raznih bolesti i mana prethodno očišćenim genima. Kompjuterski proračuni kažu da na zemlji neće moći da se diše najmanje dvadeset godina. Zbog toga će se u toj poslednjoj raketi nalaziti dvoje mladih astronauta, muž i žena, koji će se nastaniti u toj svemirskoj stanici i tamo izroditi decu. Žena će pre tog leta vešački zatrudneti ovde na zemlji. I mada su svi sistemi na toj stanici automatizovani, mi ne želimo da se ljudski rod zatre zbog neke proklete žice koja nije bila dobro zavarena. Zato su nam tih dvoje astronauta poslednja šansa!

Milenijum

Gordi se zavali natrag u sedište, očekujući prvu reakci-ju šefa države. Pre no što će je osloviti, Harison je dugo studirao.

- Znači... koliko sam razumeo, tih dvoje astro-naučnika će produžiti ljudsku rasu na toj stanici dok se atmosfera oko Zemlje ne rasčisti i ne pojavi plavetnilo neba.

Tačno, - potvrdi Bler umesto Gordi. - Nažalost, atmosfera će sadržati vrlo tanak sloj kiseonika, uglavnom iznad same površine. Zbog toga će nova civilizacija otpočeti samo sa milion izabranih osoba oba pola.

- Šta će se desiti sa životinjama? - želeo je Harison da zna.

- Samo one najglavnije i najpitomije biće konzervirane u obliku DNA i kasnije oživljene na zemlji.

Harison htede nešto tome da doda, ali se ugrize za jezik. On odluči da za sada učuti, bojeći se da oni nešto pred njim ne sakriju. Morao je da glumi entuzijazam koji nije osećao. A osećao je veliku opasnost. Jer ako će moći da se vrši selekci-ja samo "pitomih" životinja, to znači da će se vrišiti i selek-cija samo "izvesnih" ljudi!

U Oregon sleteše oko tri popodne. Tamo ih dočeka sunčano i vedro vreme. Do vojne baze B-505 odveze ih vojno vozi-lo sa tamnim prozorima. Bler je želeo da ovaj izlet ostane u potpunoj tajnosti. Pred ulazom u tunel baze, Harison zamoli svoja dva telohranitelja da ga sačekaju napolju. Ovima se to nije svidalo, ali na kraju popustiše jer im general Kuk daje ličnu garanciju da se predsedniku neće ništa desiti. Shvativši da je u pitanju neka vojna supertajna, ovi ostadoše pred ulazom u tunel čija se teška metalna vrata uskoro zatvoriše.

Harison odmah primeti da se u tuelu nalazi samo par vojnika i oficira koji su ih zbunjeni posmatrali i poz-dravljali stojeći ukočeno pored betonskih zidova. Zaustaviše se pred jednim drugim vratima od čelika, pred kojima čak nije bilo ni stražara. Gordi izvadi iz svoje tašne jednu eletronsku karticu i provuče je kroz žleb aparata za dešifrovanje. Masivna vrata počеше lagano da se otvaraju, a Gordi ostade poslednja da ih ponovo istim postupkom zatvori.

_B. D. Benedikš

Milenijum

Podzemna dvorana u koju uskoro udoše, podseti Harisona na one iz filmova o Džemu Bondu. Iz grupe od nekoliko deseti-na muškaraca i žena, odmah se izdvoji doktor Jang koji priđe da im poželi dobrodošlicu.

- Odakle želite da počnemo? - upita on Blera kojeg je očigledno dobro znao.

- Od makete buduće stanice - reče ovaj. - Predsednik želi da vidi njen raspored i dimenzije, kao i proces konzerviranja i budućeg oživljavanja pojedinih DNA.

Jang im se nakloni i pokaza rukom u pravcu velikih zelenih vrata. Usred povećane sale, stajala je velika maketa buduće svemirske stanice. Harison odmah primeti da se ona veoma razlikuje od one međunarodne koja je već kružila orbi-tom oko Zemlje.

- Šta gospodin predsednik zna? - upita Jang.

- Uglavnom sve, sem detalja - odgovori Gordi. - Počnite od lansiranja poslednje šatl rakete i stizanja dvoje astronauta na stanicu.

Jang duboko udahnu, pa zaobiđe maketu c druge strane. - Dvadeset četiri sata pre sudara asteroida sa Zemljom, dvoje izabranih će biti lansirani u kosmos. Buduća stanica će već kružiti na visini od 300 kilometara, dovoljno udaljenoj od opasne zone. Šatl raketa će ostati pričvršćena uz stanicu. Na stanici će se ovo dvoje nastaniti u ovim, za njih specijalno pripremljenim odajama. Tu će živeti, brinuti o uređajima, uzgajati decu i čekati. Na Zemlju će slati sonde i pratiti spori proces čišćenja atmosfere i obnove kiseonika. Izračunato je da će asteroid izbaciti u atmosferu istu količinu lave, pare i gasova, koliko je i sam težak. Dvadeset narednih godina padaće nazad na Zemlju prašina i otrovni otpaci lave. Ono malo kiseonika koji ostane, biće veoma redak i biće potrebni specijalni uređaji za disanje. Tek nakon tog perioda na preporsfenoj Zemlji će moći ponovo da se živi.

- Pričajte mi o tim genima budućnosti - zamoli Harison. - Objasnite mi jezikom laika kako će to izgledati, ko će se ponovo roditi i kakva je selekcija, odnosno po kakvom krite-rijumu.

Jang ovde baci brz pogled na Blera, što Harison primeti.

- Pa... kada sam u Rusiji prvi put saznao od mojih prijatelja astronoma za taj asteroid, još tamo smo dugo diskotovali o našim ograničenim mogućnostima. Prirodno, prva misao nam je bila da se u svemiru montira dovoljno velika stanica za pri-jem nekoliko hiljada ljudi. Međutim, vreme nam nije išlo u prilog. Nikakvim sredstvima i tehnologijom to se za sada ne bi moglo ostvariti. Suočili smo se sa čistom naučnom fan-tastikom. Bio bi to svemirski brod veći od Titanika! Rusi su me tada pitali kako kod nas stoji sa istraživanjem ljudskih gena, odnosno DNA. Nisam odmah razumeo njihov plan, ali mi se kasnije ne samo svideo, već i učinio jedinim mogućim. Predložili su smelu teoriju. Kako bi bilo da konzerviramo gene od milion izabranih osoba oba pola i smestimo u speci-jalne rashladne uređaje na brodu.

Jang im pokaza rukom na odeljenje kriogenih kapsula.

- Svaki gen odabrane osobe biće posebno pripremljen, očišćen od raznih bolesti i smešten u malu ampulu ove veličine. Harison uze od Janga malu staklenu ampulu sa nekakvom roze tečnošću unutra.

- Prostor nam dozvoljava da smestimo samo milion tih ampula nastavi Jang. Kada dođe vreme za njihovo

oživljavanje u ovom delu stanice - pokaza on rukom, - geni će biti začeti u tečnosti veštačke materice. Po dvadeset odjednom. Kada odrastu i dovoljno nauče, u grupama će biti vraćeni natrag na Zemlju.

- Pa koliko će hiljada godina trajati taj proces - upita Harison.

- Prva generacija od dvadeset osoba brinuće o drugoj generaciji od osamdeset osoba, a ova o sto četrdeset i tako dalje. Ono što vas verovatno brine je vreme potrebno za njihov rast. I to smo rešili uz pomoć jednog kanadskog genetičara koji već radi za nas. On je uspeo da modifikuje ljudski gen tako da se rast ubrza i okonča za svega tri godine!

- Izvinite, - smušeno će Harison, - ali sad vas zaista ne razumem.

106

B. D. Benedikš

Milenijum

Hoću da kažem, umesto da raste trideset godina, budući čovek će se potpuno oformiti za samo tri!

- To nije moguće! - pobuni se Harison.

- Na našu sreću jeste - nasmeši se Jang. - Doktor Ros, kako se zove, ubaciće u te gene program kojim se kontroliše rast konja! A to je period od tri godine.

Harison je mislio da sanja. Po iznenadnom bledilu na njegovom licu, Bler zabrinuto zaključio da predsednik nije oduševljen njihovim projektom spasavanja sveta.

- Nastavite - promumla Harison jedva čujno.

- Pa pošto imamo vrlo malo vremena, odnosno svega sedam godina, užurbano radimo na lansiranju buduće stanice i prvom oživljavanju gena u istoriji naše civilizacije. Čim doktor Ros i njegova ekipa obave prvi deo posla, taj istorijski događaj će se odigrati u jednoj od naših laboratorija unutar ovog kompleksa.

- Vi se spremate da oživite gen? - zaprepasti se stari predsednik, a Bler saže glavu i zagleda se u uglačani pod dvorane.

- Pa... tehnologija već postoji, gospodine predsedniče, - reče Jang. - Problem je bio kako ubrzati rast.

- Hvala vam - klimnu mu Harison glavom. - Mislim da sam dovoljno čuo.

On zamoli da pre odlaska vidi sve prisutne naučnike c kojima čak i popriča. Obišao je njihove privatne prostorije, upoznao se sa načinom života u izolaciji i čak dao nekoliko autograma. Kada je došao na red ruski bračni par astronoma, on ih zamoli da sednu c njim za jedan sto kantine u kojoj se ručavalo. Oboje su govorili vrlo dobro angleski.

- Molim vas, recite mi da ste pogrešili! - institirao je glasom očajnika.

- Bojim se da nismo, gospodine - odgovori mu žena inteligentnih crta lica. - I nas dvoje i doktor Jang sve smo proverili nekoliko puta. Nema greške.

- Ali planete našeg sistema već su se ranije redale u sličnom ili istom položaju, zašto bi se tek sada taj asteroid otrgnuo iz svoje orbite?

- Zato što se ovog puta našao u pogrešno vreme na logrešnom mestu. Prevelika gravitaciona sila planeta sa leve strane, povukla ga je iz njegove ustaljene orbite oko Saturna. Sada se u spirali širi i udariće nas iz tako ne-zgodnog ugla, da će se obrtaji zemlje oko ose usporiti za čitavih

pet minuta!

Dok je izgubljeno gledao rusku naučnicu, pride mu Bler i podseti ga:

- Doktor Jang želi da pre odlaska vidite još nešto važno.

U diskretno osvetljenoj bioskopskoj dvorani sa plišanim sedištima, očigledno namenjenoj za razonodu osoblja, pušten im je specijalan dokumentarni film o pred-stojećoj kataklizmi. Harisonu je ponovljeno ono što je već čuo, ali sa mnogo više detalja i ilustracija. A kada se na platnu pojavi snimak planete Zemlje iz svemira, on se sav ukruti u sedištu od napetog iščekivanja. Za ono što usledi, bili su angažovani najbolji majstori specijalnih efekata i kom-pjuterskih animacija. Iz svemira se odjednom pojavi gromada nepravilnog oblika koja je jurila prema našoj atmosferi. Udarac je bio užasan. Oko kratera u vodi Pacifika širili su se visoki talasi brzinom onih posle eksplozija atomskih bombi. Samo što se asteroid zario u dno okeana, iz njega pokulja ogromna količina usijane lave i plazme. Crn neprobo-jan dim od pepela i otrovnih gasova polako prekri celu Zemljinu atmosferu.

Svetla se popališe, ali Harison ostade u sedištu kao ukopan. Bler zaključa da je ovaj dosta video i da će od sada imati c njim manje problema oko ubedivanja. Pred samim izla-zom iz podzemne laboratorije, Harisona sačekaše u redu svi prisutni naučnici. On se rukova sa svima, a kada dođe red na rusku naučnicu, ova ga čak i srdačno zagrla. Harison oseti kako mu je tom prilikom krišom gurnula u mali džep sakoa nekakvu uvijenu ceduljicu. On se saže i pljubi je u lice. Celim putem do vojnog aerodroma, niko ne progovori ni reči. Svako je bio zaokupljen sopstvenim mislima, a Harison se borio sa svojom savešću. Goreo je od znatiželje da zaviri u onu

108

B. D. Benedikš

109

ceduljicu, ali nije smeo da rizikuje život one naučnice. Ko zna šta mu je unutra poručila. Zato se on, čim udoše u džet, izvini i ode do malog toaleta. Nervoznim prstima je izvukao papirić i zagleda se u rukom pisanu poruku:

"Svih milion izabranih osoba biće isključivo pripadnici bele rase!"

Harison se ohladi. On se čak pridrža za zid toaleta. Još tri puta je pročitao poruku, onda je pocepa na komadiće i baci u šolju. Već se uhvatio za kvaku, kad se seti da pusti vodu...

- Nije vam dobro? - odmah primeti Bler bledilo na njegovom umornom licu.

- A šta ste očekivali posle svega što sam upravo čuo i video.

- Da, onaj naučni film je prilično ubedljiv, zar ne?

Harison mu ništa ne odgovori. Još dugo ih ne oslovi, onda iznenada upita:

- Koliko će trajati izgradnja, lansiranje i montaža u orbiti te buduće stanice?

- Ako odmah počnemo, biće u orbiti do kraja 2011. - obavesti ga general.

- Vojska će graditi stanicu? - iznenadi se Harison.

- Vojska je naručilac - reče ovaj neodređeno. - Projekat će biti poveren fabrici "Lokid". NASA u ovome nema nikakvog udela. Oni će učestvovati tek u montaži.

- Pretpostavljam da je smešno u ovakvoj situaciji čak i pominjati pitanje novca, ali moramo taj izdatak nekako da opravdamo pred demokratskim kongresmenima.

- Razmišljali smo o tome - reče general Kuk. - Kongresu treba objasniti da je u pitanju projekat od vitalne važnosti za

odbranu zemlje. Kinezi su nas gotovo u svemi dostigli, Rusi se sporo ali sigurno vraćaju na noge, arapski svet očekuje svoju prvu atomsku bombu, a nekoliko muslimanskih zemalja je već ima! Stanica nam je potrebna isključivo u vojne svrhe za osmatranje budućih neprijatelja iz kosmosa.

Harison duboko uzdanu.

- A šta ćemo reći našim saveznicima? Mnogi su već nerovozni zbog napretka naše vojne tehnologije. Nedavno mi je

prebačeno da smo se naoružali kao da će nas napasti neka svemirska sila! Od koga se to spremate na odbranu, pitaju me? Šta će vam ti grdni vojni sateliti? Zašto stalno snimate i prenosite na mape zemaljsku površinu? Možda nećete verovati, generale, ali neki misle da se spremamo da namet-nemo silom našu demokratiju ostatku sveta!

- Koješta! - odbi Kuk ovu sugestiju.

- A neke članice NATO pakta još uvek nam prigovaraju kako smo ih naivno uvukli u nekoliko naših malih prljavih ratova, samo kako bismo isprobali naša nova oružja! Šta biste im vi odgovorili na pitanje zašto smo napali Irak i Jugoslaviju, a ne Ruandu i Čečeniju? Pitaju zašto je naša ambasadorka dala mig odobrenja gospodinu Sadamu da napadne Kuvajt, a onda smo ga sravnili sa pustinjom! A najgore od svega, pitaju šta smo radili kada su podivljale bande mačetama isekla na komade 800.000 nedužnih građana Ruande!

- Štitili smo naše državne interese - predloži Bler rešenje.

- Koje?

- Branili smo Kuvajt i Saudi Arabiju zbog ugroženog priliva svetske nafte.

- Pa i Čečenija pliva na okeanu nafte, a ništa nismo preduzeli, čak ni sankcije protiv Rusije. Kritičari naše politike tvrde da smo ćutali jer smo se bojali ruskog nuklearnog arsenala! Zato uvek bijemo one slabije. Šta vi kažete, generale?

Kuk je ćutao. Nije želeo konfrontaciju pre no što mu odobre sredstva.

- Da, - zaključio Harison tužno, - politika je kurva, kako je Čerčil tvrdio. - Rekao je, onaj ko c njom samo jednom legne u krevet, nikad je više ne napusti! Ali ja neću leći c njom u krevet, svidalo se to nekima ili ne.

- Gospodine predsedniče - blago će Bler. - Politika je mrtva! Kroz nepunih sedam godina, sve će na ovoj planeti umreti! Ostaće samo ružna istorija naše civilizacije, ispisana brojkama na kompakt diskovima u arhivi buduće stanice!

-

111

B. D. Benedikš

Ovo daje Harisonu ideju da im predloži:

- Kad smo već kod istorije našeg nesrećnog čovečanstva, kako bi bilo da je malo potkratimo i kozmetički doteramo za ta buduća pokoljenja.

- Izvinite, ne razumem vas - pravio se Bler nevešt.

- Pa, kad već rekoste da ćete sačuvati samo gene odabranih i pripitomljenih životinja, zašto ne bismo cenzurisali i našu neslavnu i krvavu istoriju? Zašto bi buduća pokoljenja morala da misle o nama sve najgore? Ostavimo im samo one slavne momente našeg postojanja, poput naučnih dostignuća, muzičkih i književnih dela i tome slično. Ja bih takođe potpuno izbacio bilo kakav pomen o religijama ili Bogu. Šta će im te nepotrebne gluposti i filozofske fantazije u tom novom hrabrom svetu u koji ih šaljemo. Prisutni su ćutali, osećajući žaoku njegovog sarkazma.

- A takođe sam primetio u onoj podzemnoj bazi da nije bilo ni jednog naučnika druge rase sem bele! Zar vam se ne čini da je nastupila idealna prilika da se zauvek rešimo rasnih i sličnih problema? U suprotnom, Hitler nam to nikad ne bi oprostio!

Bler ga je fiksirao gotovo pogledom mržnje. On se nadao da će svog prijatelja mnogo lakše slomiti i nagovoriti na saradnju.

- Pa pravo da vam kažem, - procedi on kroz zube, - to i ne bi bila tako loša ideja. Isključivo bela posada imala bi na uvid isključivo belu istoriju i belu budućnost. Ja lično verujem da bismo im učinili veliku i humanu uslugu!

- Ričarde, Ričarde - opet će Harison, tužno njišući glavom. - Šta se to desilo c vama, prijatelju? Setite li se ikada naših studentskih dana kada smo se divili političarima poput braće Kenedi i sanjarili o čistoj, humanoj i idealnoj politici naše zemlje. Da li je moguće da su propagatori specijalnih interesa potpuno izopačili vaš idealizam?

- Kao što rekoste, - tužno se nasmeši i Bler, - politika je velika zavodnica. Dok je nismo upoznali i podali joj će, bili smo nevini i nedužni.

Milenijum

Harison vrati pogled na mali prozor. Opet su nadletali bele olujne oblake. On dugo ne progovori, onda se obrati Bleru

- Šta mi vi iskreno predlažete da učinim?

- Ono, gospodine predsedniče, što je vaša sveta dužnost.

Pošto ne možete spasiti svoju naciju, pomozite nam bar da sačuvamo seme naše izgubljene civilizacije. Možda će ti budući naraštaji ostvariti naše studentske snove o boljoj i čistijoj Americi.

- Govorite o "čisto beloju" Americi?

- Odakle vam ta bolesna ideja?! - izda Blera strpljenje. - Ko kaže da će se u budućnosti rađati samo bela deca? To što u Oregonu rade samo beli naučnici, čista je slučajnost. Genetičko seme budućnosti, sadržaće gene svih rasa na zemlji. Evo, neka vam mis Livingston to potvrdi. Ona je lično zadužena za biološko odeljenje projekta i izbor budućih generacija.

Harison uputi Gordi jedan krajnje nepoverljiv pogled.

- Ne znam, ali više vam ne verujem. Bojim se da svi ne počinimo strašan greh protiv Božje volje i uzgred ne učinimo veliku nepravdu i zločin prema budućim generacijama.

Sve jasnija neodlučnost njegovog prijatelja i šefa, poče da zabrinjava Blera koji opet prede na intimno oslovljavanje. Glen, ako vam ovaj neprijatan problem pričinjava toliko muke, postoji uvek častan i brz izlaz iz situacije.

- Govorite o mojoj eventualnoj ostavci na položaj predsednika? - preduhitri ga Harison.

- Govorim o vašem povlačenju sa dužnosti koju očigledno niste u stanju pravilno da shvatite i donesete brzu i odlučnu odluku!

- Da, - nasmeši mu se Harison, - to bi bilo najidealnije rešenje za sve nas, ali istovremeno i najgore moguće za ostatak sveta!

- Šta nameravate? - žurilo se sve nervoznijem državnim sekretaru.

- Šta nameravam? Pa reći ću vam šta nameravam... Čim se vratimo u Belu kuću, pripremićete mi nacrt zakona o zabrani kloniranja u našoj zemlji. Zatim ćete pozvati na tajni sastanak

državne sekretare svih članica NATO pakta. Počecemo od njihovog mišljenja.

- Počecete od mišljenja članica pakta čije su sve nacije "bele"?! - cinično ga podseti Bler.

Harisona zabrinu ova jetka primedba. On je i sam već ranije primetio da se u članstvo NATO pakta uglavnom prima-ju nacije arijevske rase.

- Onda pozovite i Ruse, Kineze i Japance. Ako je došao čas da se čovečanstvo spasava, neka to bude kolektivan napor svih najvećih i najbogatijih država.

- Toje vaša konačna odluka? - proveri Bler.

- To je moja konačna odluka - potvrdi Harison i ovim potpisa svoju smrtnu presudu.

U toku sledećih četrdeset minuta, sve do sletanja, niko ne progovori ni reči. Prilikom ulaska u svoj automobil, Harison čak ni ne klimnu glavom generalu Kuku i Gordi. Kako ne bi ispao sumnjiv, Bler uđe u kola sa svojim predsednikom. I tamo su dugo ćutali, onda se Bler ohrabri da primeti:

- Sve ovo je došlo u veliko političko nevreme, gospodine predsedniče. Kroz svega nedelju dana, Izrael će ovde u Vašingtonu potpisati mir sa poslednjom arapskom zemljom. Protivnici tog mira, uglavnom islamski ekstremisti i drugi teroristi, prete da će taj sastanak pretvoriti u "najveći košmar" koji je Amerika ikad doživela! Naše snage sigurnosti otada gotovo ne spavaju. A iz prošlosti znamo da su tim ljudima uspevale terorističke akcije na našem tlu. Oni raspoložu i sredstvima i čitavom vojskom mladih, neobrazovanih i na samoubistvo spremnih mladića i devojaka. Kako bi bilo da odložimo naš svemirski problem do potpisivanja tog ugovora? Umesto direktnog odgovora, Harison ga je nešto duže studirao. Bler je imao utisak da ga nije ni čuo.

- Imam li, dakle, vaš pristanak? - insisitirao je na odgovoru.

- U redu, - složi se Harison. - Posvetimo ove nedelje svu pažnju tom poslednjem mirovnom ugovoru naše nesrećne istorije. Budimo zapamćeni bar po nečem dobrom i konstruktivnom.

Milenijum

- A ja ću odmah narediti mis Kavanah da vam pripremi taj akon o zabrani genetičkog kloniranja. Ja lično se predajem -kao mirio se Bler sa sudbinom. - Vi ste predsednik, a ja, ma koliko se ne slagao c vašom odlukom, slediću je kao što su to činili i svi moji prethodnici. Odmah nakon potpisivanja tog mirovnog ugovora, pozvaću sve moje kolege iz NATO i drugih zemalja ovamo na tajni sastanak. Imate li možda neku sugesti-ju gde bi se to moglo održati?

- Ne vidim bolje mesto od one vojne baze u Oregonu. Tamo će im bar sve biti jasno. I ja ću poći c vama. U međuvremenu vas molim i upozoravam, obustavite sve započete naučne radove i sačekajte odluku ostatka sveta. Mi to dugujemo našim saveznicima i prijateljima koji su u nas verovali. Molim vas, Ričarde, nemojte me razočarati!

- Biće onako kako želite - slaga ovaj ne trepnuvši. Još iste večeri, odmah po povratku u Belu kuću, Bler poče da okreće broj nečijeg telefona. Kada je jutros tvrdio predsedniku da samo 33 osobe znaju za "Nojevu barku", Bler mu nije rekao svu istinu. Prećutao je ime potpredsednika Ronalda Mejsona. Mejson je bio advokat pre naimenovanja i skoro dvade-set godina mlađi od Harisona. Po ubedenju ekstremni repu-blikanac, bio je idealan kandidat za "Plan-B" ukoliko "Plan-A" ne uspe.

- Halo! - javi se Mejson lično iz svoje zvanične rezidencije potpredsednika.

- Gospodine potpredsedniče, ovde je Ričard Bler.

- Gospodine Bler! - uzbudi se onaj. - Gde ste, za ime Boga, i vi i predsednik celog dana?!

- Ne mogu o tome da vam pričam telefonom, - izvini se Bler, - ali sam slobodan da vas podsetim. Radi će o detaljima predstojećeg mirovnog ugovora.

Na liniji potraja kraća pauza...

- Čekam vas - reče Mejson kratko.

Bler spusti sušalicu i ostade za svojim stolom o nečemu duboko razmišljajući. Podigao je slušalicu jednog drugog telefona i zamolio sekretaricu da pozove njegova službena kola i šofera.

*^y tt/VHf

Ugledavši crni automobil pred svojom rezidencijom Mejson lično požuri u foaje da mu otvori vrata. On odmah povede Blera do svog radnog kabineta čiji je ogromni prozor gledao u baštu-dvorište. Mejson navuče debele zavese. Nikad se ne zna ko je mogao da ih posmatra iz daljine i tako im "čita sa usana". Bler se spusti u jednu od četiri fotelje, a Mejson ostade da stoji ispred zavese. Dugo su se posmatrali, obojica nervozni.

- Ceo dan sam proveo c predsednikom - poče Bler prvi. -Odveo sam ga do baze u Oregonu, sve mu usput objasnio i kasnije pokazao, ali mi se čini uzalud. Harison je mnogo tvrdi orah nego što smo se svi nadali. Tek sada insistira na tom prokle-tom zakonu o zabrani genetičkih kloniranja i traži da se ovamo tajno pozovu svi državni sekretari NATO i još nekih zemalja. Kaže da on ne želi "greh" na svojoj duši, neka o sudbi-ni budućeg čovečanstva odluči ovo sadašnje!

- Šta ćemo sada? - jedva izusti Mejson.

- Bojim se da ćemo morati da ga uklonimo sa vlasti - odgovori mu Bler, kao da se radi o premeštanju vaze c jednog stola na drugi.

Mejsona zaprepasti ledeni ton kojim je Bler ovo izgovorio. On se naglo okrete od njega i nađe pred teškom zavesom na prozoru. Od nervoze poče da joj ispravlja rub.

- Strašno! - stenjao je. - Pa to je strašno i zamisliti, a kamo li planirati!

- A šta ste vi do sada mislili o ljudima na vlasti? - isceri se Bler u njegova okrenuta leđa. - Jeste li se ikad setili ko nas je i sa čijim novcem doveo na vlast? Ovde smo isključivo da se brinemo o interesima korporacija Amerike, koje su onako bogato finansirale naše izbore i propagandu. Oni sada očekuju i da ubijemo ako je potreb-no! Ronald Mejson se okrete kao čigra. Sve manje mu se svidao Blerov ledeni ton.

- Vi se ne šalite, zar ne? - proveravao je.

- U našem poslu nema šale - podseti ga ovaj. - I do sada smo ubijali iz mnogo sitnijih razloga! Zar zaista mislite da su

115

Milenijum

aću Kenedi pobili mentalno labilni tipovi poput Osvalda lSirhana?!

Mejson je piljio u svog sagovornika.

- Šta mislite, zašto je poginuo prethodni predsednik čiju smo administraciju mi nasledili?

Mejson se pridrža za ivicu svog radnog stola. On oseti iznenadnu slabost u kolenima i potraži stolicu. Tako ostade da sedi kao okamenjen. Nije mu bilo jasno o čemu to Bler govori.

- Ali... zar nije poginuo u svom automobilu na putu za Kemp Dejvid?

- Naravno da jeste - potvrdi Bler. - A šta mislite kako je došlo do skretanja i prevrtanja kola u tu reku?

- Gospode, o čemu to govorite, gospodine Bler?! - zapanji se Mejson koji o zaveri nije imao pojma.

- Govorim o kolebanju pokojnog predsednika da nam odobri novih pet milijardi dolara za projekat "Nojeva barka"! Po smrtno bledom licu svog sagovornika, Bler zaključio da ovom nisu poznate neke stvari koje mu objasni:

- Ništa na ovom svetu - podvuče on, - nije sada važnije od spasavanja naše civilizacije od totalnog uništenja i zaborava! Predsednik je obična funkcija. Zemljom vlada "sistem"! U našem slučaju kapitalistički, čijim smo novcem došli na ova mesta. Taj sistem sada od nas očekuje da ga konzerviramo za budućnost, jer sadašnjost će uskoro prestati da postoji. Mi imamo listu od milion izabranih ljudi, među kojima se nalaze

i naša cenjena imena i članova naših porodica! - podseti ga suvo.

- Jeste li to rekli i predsedniku?

- Sve sam mu objasnio. On kaže da mi nemamo prava da izaberemo samo "belu" rasu za budućnost, mada mi još nije jasno kako je u to posumnjao. Bunio se što u bazi rade samo beli stručnjaci. On nikad neće shvatiti prednosti našeg plana.

Suviše je opsednut idejom Boga i greha! I kao takav je postao neracionalan, odnosno nepotreban.

- A vi? Šta vi lično mislite, jesmo li u pravu kada planiramo samo "belu" budućnost?

-

- Još uvek niste c tim rasčistili? - pogleda ga Bler čudno se smešeci.

- Pa... pitam se šta će nam reći buduće...

- O čemu to govorite? - prekide ga Bler ljutito. - Ko će nam šta reći? Niko od budućih generacija neće imati pojma šta se na Zemlji desilo! Svi podaci o našoj istoriji biće zauvek izbrisani!

- A naša memorija koja će nam se kad odrastemo povratiti?

- Povratice se samo vama, meni i nekolicini drugih.

Svima ostalima "memori-čip" će biti uskraćen! Oni će samo imati svoja zemaljska tela, ali pojma neće imati o svom poreklu.

- I vi to smatrate moralnim? - uputi mu Mejson usiljen smešak.

- Ja to smatram neophodnim! - branio je Bler svoju filozofiju. - A sa mnom se slažu mnogi naši filozofi i naučnici. Greh bi bio kada bi ta nova generacija nasledila sve naše mane, rasne razlike, verske običaje i kulture. Ovako, neće imati o čega da se tuku, svađaju i ubijaju-" Svi naši vekovima nagomilani problemi, ostaće na ovoj krvlju natopljenoj planeti, duboko zatrpani lavom, pepelom i muljem! Kako je moguće da još ne vidite prednosti koje nam skoro uništenje sa sobom donosi.

Bler je dobro znao da svojim argumentima u stvari pokopava poslednje ostatke Mejsonovog karaktera. Kao i većina oportunističkih političara, i Mejson je bio na sve spreman kako bi zaštitio sebe i svoje sebične interese. Zato mu je i bilo potrebno svega par minuta da umiri svoju uspavanu savest.

- Kako nameravate da se rešite predsednika? - prede on na stvar.

- Na tome već radi general Kuk i dvoje agenata tajne službe, žena i muškarac. Mislim da nam se idućeg ponedeljka pruža idealna prilika. Razni mudžahedini, martiri i njima slični "sveti ratnici", već nam godinu dana prete zbog tog ugovora sa Izraelom!

Ovom rečenicom je sve bilo objašnjeno.

Milenijum

UČUICL

Nakon smrti Mirjam, Ros bi posle predavanja ostajao dugo u univerzitetskoj laboratoriji i u radu tražio utehu. Ali od kako je Kvinta ušla u njegov život, opet mu se žurilo kući. U toj ljupkoj devojci pronašao je idealnu kombinaciju kćerke i žene koja mu je tako silno nedostajala. A Kvinta, kao da je to znala, počela je kod kuće da oblači haljine pokojne Mirjam. Obe su bile sličnog stasa i obe brinete. Obe je bilo milina gledati.

I tog petka uveče Ros se vratio c posla već u šest. Želeo je da predloži Kvinti da odu zajedno na večeru ili u bioskop. Od kako je došla, devojka je stalno bila u kući. Najradije je provodila vreme u njegovoj radnoj sobi, gde je satima

čitala knjige ili nešto prepisivala. I večeras, čim mu je otvorila vrata, Evita ga obavesti:

- Gospodica je u vašoj radnoj sobi. Ceo dan tamo nešto vredno piše!

Ros joj predade zimski kaput i nastavi do svoje radne sobe. Kvintu je našao za radnim stolom, udubljen u neakve požutele papire. Osetivši njegovo prisustvo, devojka podiže krupne oči i uputi mu smešak od kojeg bi se rastopio čelik.

- Haj, - pozdravi ga poluglasno.

Ros se umoran spusti na sofu koja se nalazila uza zid. Odande ju je posmatrao c neskrivenim zadovoljstvom.

- Evita mi reče da si ceo dan ovde zatvorena. Na čemu to tako vredno radiš?

- Pokušavam da prevedem i rastumačim ova stara dokumenta koja sam pronašla zakopana u jednom krčagu u Andima.

- Kakva su to dokumenta?

-

118

B. D. Benedikš

-|Jđ

- Kada su španski osvajači uništili civilizaciju Inka hrišćanski sveštenici su naredili da se odmah unište svi zapisi i ceo jezik "krivoverne kulture". Uništeno je neggro-cenjivo etničko i naučno blago, a oni koji bi pokušali nešto da spasu, na mestu su kažnjavani smrću. Zato danas ima vrlo malo zapisa iz tog davnog vremena. Ove papire je verovatno zakopao neki sveštenik Inka pre pet stotina godina.

- O čemu se radi? - upita Ros željan razgovora.

- Isključivo o zagrobnom životu. O izgledu i drugim karakteristikama paralelnog sveta u koji svi odlazimo nakon fizičke smrti. Mislim da ću biti najbliže istini ako vam prevedem ove zapise kao "Priručnik za umrle".

Ros prestade da se raspituje. Ova tema je za njega pred-stavljala živo blato.

- Vidim da vas moje reči šokiraju - primeti Kvinta. -Zamislite u kakvom se tek šoku nađu oni koji umru a nisu ni u šta verovali. Zamislite njihovo iznenađenje kada se probude na onoj strani, okruženi svojim pomrlim rsfacima! - Priznajem, to mi je teško i da zamislim. Kvinta ga je kratko posmatrala, onda lagano ustade i pođe prema sofi. Ros se zagleda u Kvintu koja je imala na sebi jednu od najkraćih haljina njegove pokojne supruge. On se odmah seti da ju je Mirjam kupila za njihovu poslednju godišnjicu braka. Kvinta sede pored njega.

Primitivši njegov zbunjeni pogled na njenim visoko otkrivenim nogama, ona mu objasni:

- Ova haljina nije moja ideja. Mirjam me noćas posetila i zamolila da se danas ovako obučem, kako bih vas podsetila na nešto.

- A čega to treba da se setim? - upita Ros prepun skepse.

- Danas je godišnjica vašeg braka.

Uvek sumnjičav kada bi Kvinta govorila o svojim kontak-tima c mrtvima, Ros odmah pomisli da je devojka negde pročitala taj datum ili saznala od Evite.

- Mirjam mi je rekla da i ona tuguje za vama, - nastavi devojka - i pitala me da li bih joj noćas ustupila moje telo kako bi sa vama malo popričala.

- Kvinta, - obrati joj se Ros glasom zabrinutog oca, - ovo

Milenijum

t treći put kako me zapanjuješ rečima čiji pravi smisao mi je teško i da zamislim.

_ To je verovatno i glavni razlog zbog kojeg vaša supruga želi c vama da porazgovara.

- Tvoje reči me ozbiljno zabrinjavaju. O čemu to govoriš?

- Govorim o pozajmici mog tela vašoj supruzi Mirjam.

Ona želi da ga ja noćas napustim, kako bi njen duh mogao da me opsedne.

- Zar su takve stvari moguće?

- U mom sučaju to ne bi bio problem. Ja u dubokom snu ili

transu često napuštam svoje telo i lutam po raznim sferama onog sveta. Tako sam se i srela sa malom Pelom koja nas je odvela do svog groba. Ona mi je pokazala i mesto na kojem sam u jednom ćupu pronašla zakopane ove dragocene podatke. Ros baci pogled u pravcu svog radnog stola na kojem su ležali listovi požutelog papirusa. Kratko je razmišljao,

onda se okrete prema njoj.

- U redu - prihvati on njenu igru, - Šta treba da uradim?

- Ništa naročito. Navratite u moju spavaću sobu oko ponoći. U mom telu naći ćete duh vaše pokojne supruge. Ja ću pred spavanje popiti čaj sa jednom retkom drogom koja pomaže duhu da zamre ili se privremeno odvoji od mozga. Ne brinite za mene, nije mi to prvi put.

Sve više uveren da se iza reči mlade devojkice kriju neki njemu još nepoznati razlozi, Ros je upita:

- A zar ne postoji mogućnost da se tamo izgubiš i više ne vratiš?

- Ne postoji - odbi Kvinta ovu mogućnost. - Mala Pela me uvek tamo dočeka i vodi računa o mojoj sigurnosti i povratku u telo.

Ovo je bilo suviše. Šta u stvari hoće od njega ova devojkica u telu žene? Pokušavao je da odgonetne pravi razlog njenog čudnog ponašanja. Njegovim uzemirenim umom prolete grešna pomisao. A šta ako to Kvinta u stvari pokušava da ga zavede i privoli na ljubav? On baci još jedan pogled na njene obnažene noge, pa ustade i pođe prema vratima kod kojih se zaustavi.

120

B. D. Beneaiks

Milenijum

- Zar se ne bojiš... - promuca on, - da se nešto neprijatno ne desi c tvojim telom dok si odsutna duhom?

Kvinta mu uputi jedan neodoljiv smešak. Njegov nespret-ni pokušaj učinio joj će tako prozirnim.

- Mislim... - promucao je Ros, - Mirjam bi mogla noćas pasti u iskušenje da zloupotrebi odsustvo tvog duha i... iskoristi tvoje telo u ko zna kakve svrhe.

- Mirjam dobro zna da kada bi tako nešto i pokušala, unazadila bi svoj tamošnji položaj za hiljadu godina!

Ros se i ne usudi da je upita a šta bi se desilo kada bi on slučajno pao u iskušenje.

- Večera će u sedam - podseti je i izade. Kvinta je dugo gledala u zatvorena vrata. Ona ustade i stavi svoje papire i notes u jednu kartonsku kutiju. Otišla je do kuhinje i pridružila se Eviti u spremanju večere. Evita ju je naučila kako da postavi sto i kojim priborom se jede koja hrana. Uvek su jeli zajedno, jer je Ros smatrao Filipinku članom porodice. A sem njega, Evita nije imala u Kanadi nikog drugog. Došla je još kao mlada devojkica, izbeglica od režima i nemaštine i nikad se nije udala.

Oko deset uveče, Kvinta pogleda na mali sat pored kreveta i odloži knjigu koju je čitala. Ona siđe do kuhinje, upali svetlo i skuva sebi čaj. Ponela ga je sobom u svoju sobu i stavi-la na noćni stočić pored kreveta. Iz svoje indijanske torbe izvadila je malu kesicu sa nekakvim mirišljavim lišćem. Malo je izvadila vrhovima prstiju i spustila u vruć čaj. Još uvek je bila obučena u onu kratku haljinu pokojne Mirjam. Dok je polako pila čaj, čitala je knjigu. Oko jedanaest, droga poče da deluje i devojkica lagano sklopi oči, a teška knjiga joj ispade iz mlitavih ruku...

Kvinta ostade nepomična punih dvadeset minuta, onda naglo otvori oči. Ona se uspravi na krevetu, spusti noge na pod i kratko se zagleda u svoje otkrivene butine. Ustala je, povuk-la kratku haljinu naniže i počela da razgleda sobu.

Tiho je odškrinula vrata da proveriti gde je Ros. Kada se uverila da još radi u prizemlju, ušunjala se u njegovu spavaću sobu i ušla pravo u malu prostoriju sa garderobom pokojne Mirjam. Brzo je

ašla ono šta je htela i smakla sa vešalice. Uzela je i jednu plastičnu kesu sa čarapama.

Devojka se vrati u svoju sobu i uđe u kupatilo. Pošto je skinula haljinu, ona navuče kostim iz jednog dela, kakav nose francuske sobarice. Bila je to jevtina varijanta seksi garde-robe koja se prodaje ženama specijalno za dan Svetog Valentina, zaštitnika zaljubljenih. Mirjam je kupila taj kos-tim pre nekih šest godina i obukla ga za veče njihove dvadeset-togodišnjice braka. Gornji deo kostima od crne svile otkrivao je grudi, a donji deo noge visoko iznad kolena. Malo se gledala u velikom ogledalu, onda navuče tamne najlon čarape koje su pridržavali halteri. Vrlo zadovoljna, devojka se nasmeši svom seksi izgledu i vrati u sobu. Ugasila je glavno svetlo, a ostavila upaljenu samo noćnu lampu. Bacila se na krevet i promenila nekoliko zavodničkih poza. Konačno se umirila leđa okrenutih vratima, desne noge ispružene, a leve, gornje, visoko savijene u krajnje izazivačkom položaju. Tako je čekala. Ros oko ponoći tiho pokuca na vrata ali mu niko ne odgovori. On ih otvori i ukočen ostade u njima. Bio je zaista opijen erotičnim prizorom pred sobom. Dok je tako stajao, temperatura mu je naglo padala. Tačno ovako ga je Mirjam te divne nezaboravne noći dočekala u krevetu. Tu noć neće nikad zaboraviti. Za razliku od Rosa koji je tada imao već četrdeset sedam godina, Mirjam je bila devet godina mlađa i sve do smrti lepa i očuvana. Ros se konačno pomeri i uđe zatvorivši za sobom vrata kod kojih ostade stojeći.

- Sećaš li se, Edvine? - upita Kvintin glas sa kreveta. - U ovom kostimu i u ovoj pozi dočekala sam te one čarobne noći za godišnjicu našeg braka.

Ros je stajao okamenjen prizorom. Kvinta se lagano okrete i zauze još izazovniju pozu. Tako podbočena na jastuk, zavodnički ga je posmatrala.

- Kvinta, - promuca Ros, - zašto mi ovo radiš? Zar ti se ne čini da sam već dovoljno propatio od tuge za svojom voljenom suprugom?

- Znam kako ti je -- odgovori devojka c kreveta. - Ni meni nije bilo lako posle smrti. Još dugo sam ostala pored tebe u

122

B. D. Benedikš

ovoj kući. Dobro mi je poznata tvoja patnja. Nekoliko puta sam vodila c tobom ljubav u snovima, a evo sad ti se ukazuje prilika da još jednom vodiš sa mnom ljubav pre no što te zauvek ostavim!

Ros se znojio. On pride krevetu i spusti se na tepih. Iz tog klečećeg položaja gledao je zanosnu devojku u oči.

- Kvinta, - ječao je, - ne znam otkud znaš sve te detalje iz mog života, ali preklinjem te, evo na kolenima, nemoj ovo više da mi činiš! Da sam osećao pohotu za tvojim mladim telom, ja bih te još u Limi oženio. Ovamo sam te doveo kao svoju kćerku i kao takvu te volim i poštujem!

- Znam, Edvine -- reče Kvinta. - Nikad nisam ni posumnjala u tvoj karakter. Ovde sam da te upozorim i obaveštim o stvarima koje tako uporno odbijaš da shvatiš. Edvine, ja nisam mrtva! Nalazim se sa ostalim pokojnicima u drugoj dimenziji. Da li ti to ulazi u glavu?

Ros je sada bio već čvrsto uveren da je sirota Kvinta poludela od bolesne želje da ga noćas zavede i privoli na ljubav.

- Kvinta...

- Ja nisam Kvinta, Edvine, - prekide ga oštro devojčin glas, - ja sam Mirjam!

Ros pomisli da će mu pući glava.

- I prestani da me žalostiš tim tvojim upornim ateizmom koji te vodi pravo u ruke đavolu! Ovde sam da te spasem, a ovako sam obučena iz čiste nostalgije i ljubavne čežnje.

Ros odluči da pokuša drugi prilaz Kvintinom pomračenom umu.

- Mirjam, - poče on blagim tonom, - kako to govoriš? O kakvoj to ljubavnoj želji pričaš? Zar ti se ne čini da bi me Bog na mestu ubio kada bih pokušao da oskrnavim to nevino devojčino telo!

- Koji Bog, Edvine? - isceri se Kvinta. - Ta Boga nema, zar si zaboravio? A ako Boga nema, onda je sve dozvoljeno. Sem toga, kada se Kvinta probudi, ona svejedno neće imati pojma šta smo nas dvoje radili c njenim telom!

Milenijum

ros se od straha uspravi. On konačno oseti da to ne go-vori Kvinta! Stajao je čvrsto stisnutih vilica i piljio u utvaru pred sobom.

- Ne brini, - poruči mu glas, - samo sam te kušala. Mada moram da ti priznam, suzdržava se teškom mukom. Da mi nije stalo do tela i duše ove mlade devojke, najradije bih te povu- kla na ovaj krevet!

Ros se odjednom seti da upita:

- Pa ako si zaista Mirjam, odnosno njena duša, ti se svakako sećaš te naše nezaboravne noći.

- Naravno da se sećam. Veoma sam te uzбудila ovim seksi kostimom. Bili smo sami u kući, Evita je još stanovala kod Klejtonovih. Najpre smo ovde vodili ljubav, onda dole večerali, pa se opet voleli u dnevnoj sobi i kasnije u kupatilu dok sam se presvlačila i kupala.

Ros poče da odbija glavom. Ovo što je upravo čuo, Kvinta nije nikako mogla da zna. A drugo objašnjenje nije postojalo.

- To je strašno biti slep pored očiju, zar ne - tužno mu se smešila devojka sa kreveta. - I mada te je Kvinta odvela na grob male Pele, ti nisi ni pokušao da joj poveruješ da je zaista govorila c mrtvima.

Ros se vrati krevetu na čiju ivicu sede. Oči mu odjednom naglo zasuziše. Pomisao da se nalazi opet u neposrednoj blizi-ni voljene žene, bila je prejaka za njegovo psihičko stanje. On htede da je dodirne rukom, ali se seti da to ipak nije ona i

povuče ruku natrag.

- Da, - složi se i devojčin glas, - ne bi bilo fer da zloupotrebimo telo ove divne mlade devojke. Ne znam da li si primetio da je ona ovde zbog tebe.

- Kako to misliš?

- Sve je bilo unapred dogovoreno i isplanirano. Kada smo videli na kakav zločin protiv Boga i čovečanstva se spremaš, morali smo da preduzmemo nešto drastično. Kada smo pogledali u tvoju budućnost i videli te u Andima, odmah smo počeli da pripremamo Kvintu za susret c tobom. Nadali smo se da ćeš promeniti mišljenje o Bogu posle susreta sa Kvintom, ali ti si nas razočarao.

-

124

B. D. Benedikš

- Hoću li ispasti smešan ako te zamolim za još koji dokaz o tvom identitetu - upita je Ros.

- Šta želiš da znaš? Da mi se tetka zvala Alberta i da još uvek živi u istoj kući u gradiću zvanom Stoni Krik pored Toronta... Da smo ja i sestra danima plakale kad nam je auto zgazio pudlu Kinkija... Da sam hramala gotovo mesec dana kada su mi garažna vrata pritisla levu nogu... Da si mi je svako veče masirao i ljubio...

- Prestani! - zacvili Ros i pritisnu glavu obema rukama. Devojka sačeka da ga prođe prva kriza i dugo ništa ne reče. Ros obrisa vlažne oči i pogleda je.

U redu... Bio sam slep... Neke stvari mi nisu ulazile u ovu moju naučnu tikvu. Ma koliko mi se to još uvek činilo neprirodnim, pristajem da te prihvatim kao Mirjam. Sad mi objasni o kakvom si to "zločinu protiv čovečanstva" malopre govorila. Šta sam to tako strašno uradio?

- Još ništa, ali si na pravom putu da prodaš svoju dušu đavolu i tako izgubiš pravo na večni život!

- Šta ću da učinim toliko grešno?

- Gvoja Gordi i grupa za koju radi, spremaju se da počine zločin protiv čovečanstva.

- Govoriš o predstojećem kloniranju one plavuše i one male Indijanke?

- Govorim o tvom i petljanju drugih naučnika u stvari koje se tiču života i smrti, a o kojima se do sada vodilo računa samo "s one strane"! Samo Bog, odnosno oni koji rade za Njega, imaju pravo da daju ili oduzimaju ljudima živote. Da se radi o genetičkom čišćenju raznih mana i bolesti, niko ti ne bi prigovorio. Ali ti si se drznuo da "napraviš" jedno potpuno novo ljudsko biće od DNA! To je do sada uspevalo samo prirodi koju je stvorio Bog! Ti i tvoji saradnici uskoro želite to pravo da preuzmete na sebe, potpuno ignorišući prirodne zakone propisane direktno od Boga.

Ros ju je dugo posmatrao. Kvinta se odjednom izmenila. Postala je ljuta, a njen, inače nežni glas, oštar i upozorava-jući. Duh u Kvinti se bunio.

Milenijum

- Razumem... - promuca Ros. - Ti se... vi se bojite da bi uko-ko uspem moglo doći do industrijskog kloniranja lepih plavuša bez duše, koje bi se prodavale na crnoj berzi kao seksi igračke za ogromne pare!

- Ne, - iznenadi ga odgovor. - Za tako nešto nećeš ni imati vremena. U pitanju je nešto mnogo strašnije. Nešto što će se desiti ovom svetu kroz sedam godina. Nažalost, više ti ne smem reći. Moraćeš sam da dođeš do istine i shvatiš šta oni nameravaju i šta tačno od tebe očekuju.

- Znači... - razvlačio je sve zabrinutiji Ros, - ako kloniram te osobe, ići ću kad umrem u pakao?

- Ne, - opet ga iznenadi njen odgovor. - Ako baš toliko želiš, zadovolji svoju radoznalost. U paklu ćeš se mučiti ako tu tajnu života i smrti uručiš u pogrešne ruke!

- Šta mi ti predlažeš?

- Saznaj pod hitno zašto im trebaš i šta c tvojim znanjem nameravaju.

- Pomozi mi c nekim detaljem... Daj mi neki nagoveštaj... Bilo šta.

- Bojim se da ne mogu. Već sam se izložila dovoljno velikoj opasnosti što sam noćas u ovom telu.

Primitivši da ona ustaje, Ros se uspravi i ostade tako. Kvinta krete u pravcu kupatila, istovremeno povlačeći patent na leđima kostima.

- Želiš li da mi pomogneš oko presvlačenja? - zastade ispred vrata i pogleda ga zavodnički. - To si nekad voleo, - podseti ga još jednim detaljem na njihovu romantičnu prošlost.

Izgovorivši ovo, Kvinta uđe u kupatilo i zatvori za sobom vrata. Kada se ubrzo vratila, imala je na sebi istu onu haljinu. U rukama je nosila zgužvani kostim "francuske sobarice" i čarape sa halterima. Ona mu to predade u ruke.

- Pazi da ova devojka nikad ne sazna u šta sam je noćas obula! - reče glas iz Kvinte koja se vrati u krevet i leže ispruživši se, povlačeći pritom kratku haljinu. A kada stavi ruke na grudi i poče sanjivo da zatvara oči, Rosa uhvati panika.

- Mirjam! - uzviknu ona. - Ne ostavljaj me još!

-

126

B. D. Beneoikš

- Kada me sledeći put ugledaš u mom sopstvenom liku, znaćeš da si prešao na našu stranu! - poruči mu ona i učuta.
- Ros primeti da Kvinta spava dubokim snom. On pride lampi koju ugasi i tiho izade iz sobe. Ušao je u svoju i tamo ceo na krevet držeći stvari u ruci. Kratko je gledao u svileni kos-tim i čarape, onda ih prinese svom licu koje zari u njih. Stvari su još uvek odisale svežinom mlade devojkice na kojoj su do ma-loprije bile. Ros se prepusti svojim osećanjima...
- Probudilo ga je nečije tiho kucanje. On otvori oči i zagleda se u plafon. Ležao je opružen po prekrivenom krevetu i još uvek potpuno obučen. On pogleda na sat pored kreveta, bilo je već devet ujutro. Mamuran se uspravio i pošao vratima da ih otvori, kad primeti na krevetu onaj crni kostim i čarape. Brzo se vratio i sakrio to ispod prekrivača.
- Dobro jutro - nasmeši se Kvinta pred vratima.
- Uđi - propusti je Ros u svoju sobu.
- Kvinta je imala na sebi onu haljinu koju je nosila prethodne večeri. Ros se vrati svom krevetu na čiju ivicu sede, trljajući oči koje su ga peklye.
- Došla sam da vidim kako ste i šta se noćas desilo.
- Probudila sam se u istom položaju u kojem sam zaspala.
- Sedi - ponudi je Ros rukom da sedne pored njega.
- Devojka poslušala. Tako ga je iskosa posmatrala čekajući da on dođe sebi.
- Sudeći po vašem umornom izgledu, zaključujem da ste noćas doživeli neki šok - primeti ona.
- Ros najpre potvrdi klimanjem glave.
- Da... Razgovarao sam sa svojom pokojnom suprugom, mada mi to sada više liči na neki košmaran san nego javu.
- Jeste li sigurni da je to bila Mirjam?
- Samo ona je mogla da zna sve te intimne detalje iz našeg života, imena rođaka pa čak i njihovih omiljenih pasa.
- Pričali smo o stvarima koje vi nikako ne biste mogli da znate!
- Znači, sada mi sve verujete?
- Ros potvrdi glavom, posmatrajući šare na malom tepihu ispod kreveta.
- Da... sve ti verujem i ujedno ti se izvinjavam što sam te

jedno vreme čak smatrao duševno nestabilnom osobom! Nije mi palo ni na kraj pameti da sam možda ja budala. Kvinta mu potraži ruku.

- To je u redu. Najvažnije je da sada verujete i dopuštate mogućnost da čovek nije najpametnije biće u kosmosu, da postoji i sila veća od njegove. Govorim o Bogu. O višoj sili koja nas je sve osmislila, oblikovala i pokrenula život u nama.
- Ros je pogleda c očinskom ljubavlju. Baš ovakvu kćerku je uvek zamišljao. Ali u svojim maštanjima nije mogao ni da zamisli da će ona biti ovako lepa, ljupka i inteligentnija od njega, Bože, al je dugo bio slep pored očiju!
- Šta vam je Mirjam rekla? - interesovalo je devojkicu. -
- Ne mislim na detalje, Kakvu poruku je želela da vam prenese?
- Rekla je da radim za grupu vrlo zlih i pokvarenih osoba koje pripremaju zločin protiv čovečanstva! Imaš li možda ti neku ideju o čemu je to govorila?
- Ja znam tačno o čemu je govorila, ali to ne smem da vam otkrijem. Ukoliko bih to učinila, poremetila bih ceo tok događaja koji tek treba da se odigraju. Život je kao drama, znate
- nasmeši se Kvinta. - Ukoliko samo jedan glumac ne stupa na binu, ceo komad se raspadne i ne ostane ništa od zamišljene celine. Zato je ubistvo drugog bića jedan od smrtnih grehova. Ubica gubi pravo na drugi život, jer je trajno poremetio tok i sudbine drugih učesnika u životnoj drami!
- Ros požele da je zagrlji. Pitao se kako je moguće da ovako mlada osoba ima toliko smisla za logiku. Odakle joj to ogromno znanje o životu i smrti.

- Mirjam je takođe rekla da se bliži nekakav kraj našeg vremena. Šta li je pod tim mislila?

- Sve što ima početak, mora imati i kraj - filozofski će Kvinta, - pa i dužina našeg vremena.

- Mnogo si mi objasnila! - primeti Ros kiselo se osmehnuvši.

- Objasnila sam vam koliko sam smela.

Ros ju je zadivljeno gledao. Kako je moguće, pitao se po stoti put, da je ova čarobna devojka rođena u Andima, gotovo na kraju sveta. U jednoj od najsiromašnijih porodica, u kraju koji

Milenijum

129

podseća na pejzaž neke uklete planete. Rosu još dugo neće ići u glavu mnoge stari za koje je donedavno smatrao da ih poznaje.

- Sinoć sam imao nameru da te nekud izvedem, ali si mi poremetila planove. Mislim da nam je oboma potreban odmor. Kako bi bilo da se odvezemo van grada do jedne botaničke bašte pod staklenom kupolom. Tamo po stazama slobodno šetaju mnoge pitome životinje koje jedu ljudima iz ruku. Mislim da će te prizor podsetiti na onaj iz obećanog raja.

- Idem da se presvučem - odmah ustade devojka. - Čekaću vas u kuhinji na doručak.

Ros sačeka da ona izađe, onda ustade i opipa svoju dva dana staru brdu. Pre no što će ući u kupatilo, uzeo je ispod prekri-vača onaj kostim i čarape. On pomisli kako bi Kvinta verovat-no porumenela od stida kada bi se videla onako seksi obučena. Na brzinu se obrijao, istuširao i sportski obukao.

Od smrti Mirjam, Ros nije nikad izašao sa nekom ženom ili prijateljima. Zato je teško i opisati njegova osećanja tog dana. Sve vreme je proveo pored Kvinte, šetao c njom držeći je za ruku, kao što je nekad držao Mirjam. I kao što je njegova najveća mana bio radikalni ateizam, tako je njegova najveća vrlina bila odanost i privrženost voljenoj osobi. U ovom slučaju Kvinti. I kao što tri godine nije mogao ni da zamisli da zameni uspomene na Mirjam sa nekom drugom ženom, tako sada nije mogao da zamisli život bez svoje počerke, koju je imao nameru uskoro i zvanično da usvoji.

Posle ručka u jednom restoranu izletišta, Ros se zamišljen zagleda kroz veliki prozor pored kojeg su sedeli. Dole ispod terase hotela pružao se veličanstven pogled na šume i doline prekrivene snegom.

- Šta vas brine? - prenu ga iz misli Kvintin meki glas.

- Hm? - trže se Ros i zagleda u devojku. - Šta me brine?

Ti me zabrinjavaš. Ti si glavni razlog mojih sumnji i strahova.

I mada od našeg prvog susreta razbijam glavu razmišljajući kakvim trikom se to služiš, na kraju mi ne preostaje ništa drugo nego da zaključim da je sve to o čemu si mi govorila ipak istina. Jer rekla si mi stvari koje su bile poznate samo mojoj pokojnoj supruzi i meni. Pa onda tvoja iznenadna pojava u mom

životu prepunom sumnje i naučne monotonije. Pokušavam sada sve to da povežem i pravilno razumem.

- Zbog vas sam se rodila - zaprepasti ga devojka. - Zbog vas i onog što ovaj grešni svet čeka.

Dobro znajući da Kvinta nikad ne priča gluposti, Ros se ne usudi da je pita kakvo to zlo pretilo svetu. Umesto toga, on je zamoli:

- Pričaj mi o sadržaju onih starih papira koje prevodiš.

- O "Priručniku za umrle"? - proverila ona. - Jeste li sigurni da vam neću pokvariti i ovaj ručak i miran san?

- Što se mojih snova tiče, pokvarila si mi ih još onog dana kada smo se sreli gore u Andima! A posle noćasnog

iskustva i razgovora sa Mirjam, mislim da sam spreman na još jedan šok koji me tek očekuje.

Kvinta se nasloni i opusti u sedištu. Ona otpoče glasom učiteljice antropologije koja odlično poznaje svoj predmet:

- Inke su bili prvi narod na ovoj planeti koji su otkrili da pored ovog, postoji još jedan, paralelni svet. A otkrili su to sasvim slučajno. Sveštenici koji su upotrebljavali razne retke biljke kao opijate ili za ceremonijalna kađenja svojih primitivnih oltara, otkrili su da neke od njih imaju do tada nepoznata i misteriozna dejstva. Izdvojili su one c najvećim efektima i počeli c njima da eksperimentišu. Odmah je primećeno da se mladim osobama u transu prikazuju jasnije vizije nego onim starijim. Pošto se sveštenstvo uglavnom nalazilo na samom dvoru boga Inke, odnosno vladara, kaluderi su počeli među stanovništvom da odabiraju sve mlade i mlade članove i odvođe ih od roditelja na dvor. Uskoro je otkriveno da se vizije najjasnije prikazuju ženskoj deci od deset do tri-naest godina starosti.

- Godište male Pele - zaključi Ros.

- Tačno. Droga koju su im davali, kuvana je ili cedena iz biljke zvane vajara. Deca bi je popila i uskoro padala u dubok trans. Dok su ležala na krevetu, sveštenici bi oko njih sedeli i beležili njihove čudne razgovore ili reakcije. Nakon buđenja, deca bi im detaljno opisivala gde su bili i šta su videli. Ono što je iznenadilo istraživače, bila je

-

Milenijum

podudarnost svedočenja. Sva ta deca pričala su o istom ili sličnom izgledu raznih mesta na kojima je njihov duh bio. Za sveštenike je ovo bio još jedan dokaz da je Inka zaista bog i da je na Zemlju sišao sa nekog od dalekih svetova čiji je bezbroj treperio po vedrom noćnom nebu. Jer po legendama, taj prvi Inka je "doleteo" na Zemlju sa svojom ženom sa kojom je zasnovao civilizaciju naroda Inka. Zato su svi njegovi potom-ci, odnosno vladari Inka, bili smatrani bogovima.

Ros otpi malo hladne vode. Grlo mu se rapidno sušilo.

- Šta su videla ta deca?

- Isto ono što vidim i ja kada se opijem vajarom - nastavi devojka. - Ova tajna je ljubomorno čuvana hiljadama godina. Deca koja su je znala, redovno su žrtvovana na vrhovima Anda. Ovim surovim aktom, sveštenici su istovremeno čuvali tajnu zagrobnog života, a decu nagrađivali najvišom mogućom počasti! Slali su ih direktno bogu Inka na čuvanje i dalju brigu!

- Strašno! - snebivao se Ros.

- Istina o paralelnom svetu ostala bi još dugo tajna, da jedan od sveštenika nije o tome napravio opširan zapis. Kada su Španci okupirali Južnu Ameriku, ti zapisi su došli i u ruke hrišćanskih sveštenika. Pošto se nisu slagali sa već objavljenim spisima iz Biblije, odlučeno je da im se zatre svaki trag. Navodno, "Priručnik za umrle" je pisao lično đavo, kako bi poremetio hrišćanske interese pokršćavanja ostatka sveta. Ali zahvaljujući maloj Peli, ja sam prošle godine uspela da pronađem verovatno jedinu kopiju originala.

- Šta je to "Priručnik za umrle"? - ne izdrža Ros da je upita.

- To je tačno to što ime kaže. Vodič kroz paralelni svet za one koji se spremaju da umru. Za života se upozoravaju na opasnosti na koje će tamo naići.

- Pa zar našim problemima nije tamo kraj?

- Za one dobre ljude jeste, ali za one druge problemi i opasnosti tek tamo počinju!

- Opiši mi nekoliko.

- Na primer, kada pobožan i u svakom pogledu ispravan

ovek umre, njegov duh je pošteđen daljih iskušenja. Ali ako e ovde bili pijanac ili ženskaroš, tamo će vas odmah čekati vama slični i namamiti vas u neku krčmu ili kupleraj.

- Pa zar to nije pravi raj za te ljude c manama ili lošim navikama?

- Samo u početku - upozori ga Kvinta. - Ali kasnije ga njegovi drugari ili ljubavnice vuku sve više naniže, odnosno u donje slojeve, odnosno sve bliže đavolu. Za svaku dušu koju predaju đavolu, ti demoni i nimfe dobijaju poene kojima ih đavo nagrađuje.

- Ne razumem - prekide je Ros. - Kog će im vruga ti poeni? Zašto se bakću oko tih tričarija umesto da se zabavljaju?

- Poeni su im potrebni kako bi sebi produžili egzistenciju na onoj strani! Sve duše u paklu očekuje uništenje. Samo pravednima je obezbeđena večnost, jer su svojim životima stekli poverenje Boga. Oni slabi i bezbožni moraju to da mu dokažu u donjim slojevima, a to je deset puta teže nego ovde. Jer tamo pokajanje više nije dovoljno. Kada bi ubice znale da pakao postoji, nikad ne bi postali ubice. Ali tek tamo oni vide da se život nastavlja i da Boga u stvari ima. Nažalost, za većinu ubica je to prekasno saznanje. Oni odlaze pravo u čeljusti đavola. A ča njima i milioni drugih grešnika.

- Polako, polako, - molio je Ros za pauzu. - Zašto bi ih đavo "jeo"? Zar on nije takođe večan?

Kvinta se nasmeši onim njenim superiornim načinom.

- Konačno ste dotakli tu najstrašnju misteriju - pohvali ga. - Đavo nije večan, jer kada se odvojio od Boga izgubio je večni izvor energije. Prekasno je to shvatio i sada se "hrani" našim jadnim grešnim dušama. Oni koji mu ih obezbeđuju dobijaju poene, i tako sve do kraja kada će konačno proždreti i te svoje demone. Tu će mu biti kraj, a ča njim će nestati i poslednja zla duša sa ovog sveta!

- Ali... to je strašno, Kvinta - zaključio Ros poluglasno.

- ETO o tome priča "Priručnik za umrle". Upozorava žive šta ih čeka na onoj strani ukoliko se ne opredele za Boga u ovom životu. A zamke su bezbrojne i opasne. Ono što sam lično videla, dovodilo me je do očajanja. Mala Pela me je nekoliko

B. D. Benedikš

Milenijum

puta odvodila u niže slojeve, odnosno čistilište. Svega pet procenata svih grešnika uspeva odande da se spase! Uslovi cv užasni. Demon i nimfe vas prosto odvlače u sve dublji greh jer im sopstveni život zavisi od vaše slabe volje. A oni koji su bili slabe volje u ovom životu, gotovo je i nemaju u onom!

- Kako to đavo "jede" duše? - nije bilo jasno Rosu.

- Paralelni, ili kako ga sada nazivaju astralni svet, načinjen je takođe od materije, ali veoma visokih frekvencija. Zato nismo i još dugo nećemo biti u stanju da ih izmerimo. Taj svet je isključivo duhovan. Oni višeg duha odlaze naviše, a oni slabog duha tonu naniže. Pošto se u astralnom svetu egzistira isključivo od sopstvene duhovne energije, ona je i jedino "gorivo" onima koji se tamo nalaze. Kako bi sebe održao u što boljoj formi, đavolu su potrebne obimne "porcije" novih duša. Njegova vojska demona i nimfi mu ih pronalazi i hrani ga. Kako đavo uzima naše duše niko ne zna, ali se radi o ispijanju energije.

- Šta si ti lično videla? - upita Ros prepun strepnje.
- Nisam videla dovoljno, ali sam primetila razliku u oblacima. Na primer, sveža tek umrla duša, ima svoj prvobitni oblik. Oni koji su zagazili u greh, sve lošije izgledaju, jer su im deo duha već ispile nimfe ili demoni sa kojima se druže. A videla sam i samo bezoblične glave raznih jadnika kojima je već ispijeno celo telo! Po tome zaključujem da lagano ali sigurno nestaju u ništavilo. One od kojih više nemaju nikakve koristi, jednostavno bacaju u ključalu reku koja ih odnosi pravo u grotlo đavolu. Bar tako sam zaključila. U toku poseta onom svetu, takođe mi je bilo objašnjeno i zašto sam se rodila. Ros se ne usudi da je dalje ispituje.
- Došla sam na ovaj svet da vas sprečim da pomognete đavolu da porobi sve buduće naraštaje, jer mu se strašno žuri da obezbedi sebi buduću energiju. On dobro zna da se i njemu i čoveku bliži kraj. Zato, dok sam čekala na naš susret u Andima, vredno sam se pripremala i naoružavala znanjem koje će nam uskoro oboma biti potrebno.
Ros se dugo pripremao za sledeće pitanje. - Koliko još imamo vremena?

K.vinta ga je dugo posmatrala bez odgovora.

- Sedam godina.

- Bože moj! - mumlao je Ros zabrinuto. - Šta će se onda desiti?

- Uskoro ćete sve saznati od Gordi.

- Zar Gordi zna o tome? - zaprepasti se on.

- Tridesetak ljudi zna o tome.

- Kvinta, ne muči me ovom neizvesnošću - prosto je cvileo Ros.

- Kao što rekoh, lanac događaja se ne sme nipošto sada prekinuti. Vi nastavite vaš rad, kao da se ništa na svetu neće desiti. Ali kada vaši naučnici završe dešifrovanje DNA, pazite šta ćete uraditi sa tim dragocenim rezultatima! - upozori ga devojka ozbiljnim tonom.

- Kako što ću uraditi? Pa... trebaće mi za kloniranje Silvije i male Pele! Čak mi je i Mirjam poručila da smem to da obavim, ako me baš interesuju naučni rezultati.

- Ne. Nije vam zato potreban taj eksperiment. Potreban vam je da konačno shvatite da je samo Bog mogao da programira DNA i tako stvori čoveka! Zato vam je dozvoljeno to kloniranje.

- Ti veruješ da ćemo uspeti? Mislim, oživeti te dve osobe.

- Do sada je to bilo moguće samo Bogu, a vi ćete biti prvi čovek kojem će to uspeti posle Njega. Zbog vas i vaših radoznalih kolega, čovek mora da nestane!

Ros izgubi dalju želju za razgovorom. Šta je to učinio svojom nerazumnom željom da otkrije istinu? Zar je to tako strašno?

Kod kuće ih je očekivalo malo iznenađenje. Bilo je već osam kada su se vratili. Ros odmah prepoznade Sintijin auto-mobil na svom parkingu pred garažom. Misleći da se nije nešto desilo u laboratoriji, on požuri prema kući...

- Mis Klark vas čeka u dnevnom salonu - obavesti ga Evita još sa vrata. - Sedi tamo već tri sata i vrlo je zabrinuta!

Ros požuri do dnevne sobe u kojoj zateče vidno bledu i ispijenu Sintiju kako sedi u jednoj od fotelja.

Milenijum

135

- Gospodice Klark, šta se desilo? Zašto ste tako blede?

- I vi biste bili da ste saznali ono što sam ja otkrila danas popodne! - odgovori mu ona tajanstveno.

Ros se spusti u fotelju preko puta nje. Znaci napetosti i umora na inače lepom licu mlade žene bili su očigledni.

- Izvinite ako ste nas dugo čekali, - pravdao se, - ceo dan sam skitao sa Kvintom po obližnjim izletištim. Ovaj vikend sam odlučio da posvetim samo njoj.

Sintija ga je malo studirala, onda reče:

- Ono što imam da vam kažem, toliko je opasno i strašno da bi vam moglo čak i život ugroziti!

- Sintija! - uozbilji se Ros. - O čemu to govorite?

- O predstojećem atentatu na predsednika Sjedinjenih Država!

Ros se dugo ne pomeri, onda zaključa blagim glasom:

- Sintija, vi ste umorni. Meni je poznato koliko radite.

Nisam li vas zamolio da se ovog vikenda isključivo odmarate. Stres je vrlo opasan.

- Da, pod stresom sam, ali ne od preteranog rada.

Primitivši da je Sintija u nekog pogledala, Ros se osvrte u sedištu. Na vratima salona stajala je Kvinta.

- Evita želi da zna da li ste za još jednu kafu?

- Još jednu kafu molim - uputi joj Sintija umoran smešak.

Ros sačeka da njegova sekretarica dođe sebi. On primeti kako joj ruke podrhtavaju. Sintija ga ne ostavi dugo u neizvesnosti. Ona duboko uzdahnu i počne da mu priča:

- Još sredinom prošle nedelje, od kako se Gordi vratila iz Vašingtona, primetila sam da je bila vrlo ćutljiva, krajnje zabrinuta i nervozna. Čak se izvikala na mene nekoliko puta, što nikad ranije nije radila. Stalno se zatvarala u svoju kancelariju i c nekim tiho pričala onim satelitskim tele-fonom. Njeno ponašanje mi je postalo krajnje sumnjivo, pa sam pokušala da saznam o čemu se radi. Otišla sam do Vankuvera i tamo u jednoj prodavnici elektronske opreme potražila menadžera. Požalila sam mu se, čak se i rasplakala, da me muž izgleda vara ali nemam čvrstih dokaza za razvod. Molila sam ga

za savet kako da prisluškujem muževljeve tajne telefonske razgovore. Ponudio mi je specijalnu špijunku koja se stavlja u slušalicu, ali sam mu objasnila da on stalno koristi celu-larni telefon. Ovo je komplikovalo situaciju, pa mi je prodao minijturni mikrofonski odašiljač i predložio da ga podmetnem mužu u vazicu c cvećem. Pošto sam svakog dana menjala cveće na Gordinom stolu, ovo mi nije bilo teško. Ja sam dobila malu slušalicu za uvo i džepni prijemnik. Ono što sam jutros čula, okamenilo me je!

Ros i sam proguta knedlu od silnog iščekivanja. U salonu se pojavi Kvinta sa šoljom crne kafe koju stavi pred Sintiju zajedno sa poslužavnikom.

- Ostani c nama - zamoli je Poc, a Sintija mu uputi čudan pogled.

- Jeste li baš sigurni da Kvinta ovo treba da čuje - upita ga iznenađena.

- Ja lično mislim da Kvinta već sve to zna! - zapanji je odgovor.

Kvinta se spusti u treću fotelju i c rukama u krilu zagleda u izmučenu Sintiju.

- Kako to mislite "već sve zna"? - zbunjeno će Sintija.

- Nastavite, molim vas - insistirao je Ros. - Kasnije ću vam sve objasniti.

- Vi.. vas dvoje već znate šta sam htela da vam kažem?

- Doktor ne zna - objasni joj devojka. - Samo ja znam zašto ste ovde.

- Pa što mi onda ne pomognete! - molila je Sintija.

Kvinta je razmišljala kako da joj odgovori a da ništa ne kaže.

- Došli ste da nam kažete šta će se desiti u ponedeljak!

Sintija prigušeno vrisnu i prekri usta sa obe šake. Tako zaprepašćena piljila je u mladu devojkicu nekoliko dugih trenutaka.

- Vi... vi to već znate? - upita drhtavim glasom.

- Kao što vam rekoh - umeša se Ros, - Kvinta zna neke stvari o kojima mi nemamo pojma. Pričaću vam o tome kasnije. Predite sad na stvar. Šta ste čuli?

-

Milenijum_

Sintiji je trebalo vremena da se pribere od prvog šoka.

- Šta sam čula? - ponovi ona. - Pa čula sam da Gordi planira sa još nekima da ubije predsednika Harisona u idući ponedeljak, odnosno prekosutra!

- Kroz njen razgovor c nepoznatom osobom na vrlo visokom položaju. Ujedno sam saznala da je njen takozvani gazda, u stvari Pentagon! Neko iz vojske, ili iz vlade, planira u ponedeljak da ubije predsednika! Nisam shvatila kako ili čime, tek o njemu već govore kao o mrtvom čoveku. Isto popodne naslediće ga potpredsednik Ronald Mejson! Gordi ih je u razgovoru stalno podsećala da "on mora da ode"! Ili bi im često ponavljala da "vreme ističe brzinom svetlosti"! Ros odmah pogleda u Kvintu.

- Vreme? Šta si mi ono rekla u vezi vremena?

Ali Kvinta je fiksirala Sintiju, kao da ga nije čula.

- Da li je Gordi pomenula "Nojevu barku"-upita je devojkica.

- Otkud vi to znate?! - Sintija prekri usta drhtavim rukama.

- Da li je pomenula? - poče i Ros da se nervira.

- Da... - klimala je uplašena Sintija glavom, - rekla je nekome da voda raste a "Nojeva barka" još nije ni mrđnula! Nisam to nikako razumela, mada sam shvatila da se radi o nekakvom tajnom kodu ili šifri!

Ros se sad zagleda c divljenjem u svoju počerku.

- Izvinite, - tužno im se nasmeši ova, - ali to je sve što smem da kažem.

- Doktore, o čemu to Kvinta priča? - uzbudi se Sintija. -

Otkud ona zna za tu tajnu šifru i atentat na predsednika? Ta valjda ne radi za njih!

- Ne, gospsfice, ja radim za drugu stranu.

- Šta vam to znači? - tresla se Sintija od silnog uzbuđenja.

Ros se sažali na svoju sekretaricu i odluči da joj sve

ispriča. Od kako ga je Kvinta odvela na grob male Pele, pa do noćasnijeg događaja i razgovora c Mirjam. Sintija ga je slušala ne pomerivši će c mesta. Ali umesto očekivanog zaprepašćenja, na izmučenom licu mlade žene pojavi se osmeh nade i trijumfa.

- Oduvek sam čvrsto verovala u te stvari i u Boga - reče mu. - A vi i Kvinta ste mi upravo predočili još jedan dokaz da Boga ima. Još pre no što sam pošla ovamo razmišljala sam o tome da sutra otputujem u Vašington i upozorim predsednika, a sada sam shvatila da to moram da učinim!

- Sintija! - upozori je Ros povišenim upozoravajućim tonom. - Ukoliko je sve ovo istina, a izgleda da jeste, oni koji planiraju to zlo neće vam pružiti priliku ni da mu se pri-bližite! Naprotiv, sve će učiniti da vas otkriju i izoluju, pa čak i ubiju!

Sintija duboko uzdahnu pre no što mu ispriča: - Imala sam u koledžu dobru prijateljicu Jevrejku. Za vreme nacističke okupacije, majka joj je studirala muziku u Pragu. Stanovala je iznad jedne pobožne udovice Čehinje, u jevtinoj sobici na tavanu. Kada ju je na muzičkoj akademiji jedan od pro-fesora potkazao, Gestapo je požurio da je uhapsi. Ugledavši njihov kamion i vojnike pred svojom kućom, njena gazdarica je udarila snažno tri puta drškom metle u plafon, šaljući joj ugovoreni signal da joj pretili opasnost. Devojkica je skočila, zgra-bila uvek spreman koferčić sa nužnim stvarima i kroz pomoćna vrata istrčala najpre na

tavan, a zatim preko susednih kuća sišla u sporednu ulicu i izgubila se. Gestapo se vratio praznih šaka, a mlada žena je preživela rat i postala čuvena muzičarka. Došla je u Ameriku, udala se i zasnovala porodicu. Kada je kasnije pitala svoju gazdaricu zašto ju je spasila, ova joj je odgovorila da u suprotnom nikad ne bi videla Boga! Mogla je mirno da nastavi da hekla pored prozora, a mladu Jevrejku bi uskoro ugušili gasom negde u logoru. Moja prijateljica se nikad ne bi rodila, a svet nikad ne bi čuo najbolju interpreta-torku Lista i Šopena na klaviru!

Sintija ga je dugo ćutke gledala, pa dodade: - Vi sada tražite od mene da ćutim, da nastavim da heklam pored prozora i ništa ne učinim, kao što su ravnodušno činili milioni bezbožnih posmatrača genocida nad Jevrejima! Šta mislite da bi mi Bog rekao kad stanem pred njega? Ros joj ništa ne odgovori, pa Sintija lagano ustade u nameri da pođe.

Milenijum_

- Čuvajte se! - ustade i Kvinta. - Ako vas otkriju, sigurno će vas ubiti!

- Ubiti?! - podiže Sintija značajno obrvu. - Pa zar vi niste očigledan dokaz da smrt ne postoji?

- Mislila sam na prekid vaše egzistencije u ovoj dimenziji - ispravi se devojka. - Ako poživate, mogli biste još mnogo korisnih stvari da učinite za Boga.

- Ako On to bude želeo, poživecu.

Ona uputi Rosu prijateljski smešak i pođe vratima.

- Sintija! - požuri ovaj za njom. - Molim vas, razmislite!

Možda je to Božja volja! Možda tako treba da bude!

- Bog nikad nikog nije sprečio da živi! - podseti ga ona.

- Da je istina to o čemu govorite, Hitler, Staljin, Napoleon i njima slične "vojskovođe" i "spaoci naroda" nikad se ne bi rodili! Da ne pominjem Pola Pota i hiljade njemu sličnih ratnih zločinaca. Ne doktore Ros, Bog nam je svima dao podjednaku šansu da se opredelimo u životu. Ja ću se opredeliti u ponedeljak!

Ros je žurio za njom sve do izlaznih vrata pred kojima se ona zaustavi i uputi mu jedan nežan pogled sa nedvosmislenom porukom.

- Ako me ubiju, znajte da sam umrla sa jednom neispunjenom željom!

Ona se tu malo prope na prste i utisnu mu u obraz jedan prijateljski poljubac.

Ros otvori usta da joj još nešto kaže, ali odustade. Dugo je stajao u otvorenim vratima i pratio je pogledom sve dok se nije odvezla niz ulicu. On zatvori vrata i zagleda se u Kvintu koja je stajala iza njegovih leđa.

- Kvinta, - uputi joj brižan pogled prepun neizvesnosti.

- Šta se to dešava sa nama i oko nas?

- Ono što mora - objasni ova mirnim glasom.

- Šta će se desiti sa Sintijom, Kvinta?

- Ono što joj je suđeno.

Tvoje mirenje sa sudbinom deluje obeshrabrujuće -primeti Ros.

- Naša sudbina je visoka cena neizvesnosti koju svi plaćamo od kako smo ga napustili - završi Kvinta filozofski.

Tog fatalnog ponedeljka, u Beloj kući je vladala neuo-bičajena užurbanost. Bilo je deset do devet pre podne, a oba helikoptera već su stajala parkirana na snegom prekrivenom travnjatsu prostrane bašte. Pred ogledalom u ovalnom kabine-tu, stajao je predsednik Harison i doterivao crvenu kravatu.

- Kako izgledam? - pogleda u Ričarda Blera koji mu je prišao c leđa.

- Predsednički! - pohvali ga ovaj.

- Hvala, Ričarde, ali ja vidim pred sobom jednog umornog, neispavanog i neprirodno bledog starca od šezdeset šest godina!

- Tajna služba kaže da je sve spremno - preskoči Bler komentar. - Oba helikoptera su spremna u dvorištu.

Dok je ispravljao kragnu, Harison u ogledalu pogleda svog državnog sekretara.

- Kako napreduju oni papiri o kojima smo se dogovorili - upita ga misleći na zakon o zabrani ljudskog kloniranja. Primetivši predsednikovu sekretaricu kako prolazi sobom, Bler joj doviknu:

- Mis Kavanah! Predsednik se raspituje kada će oni papiri koje sam vam dao biti spremni za njegov potpis?!

- Biće sutra ujutro na vašem stolu, gospodine predsedniče! - obeća ova i nekud odžuri dugim koracima.

Ali Bler prećuta kakve papire joj je naredio da spremi za potpis. Uveren da je on šef države i da ima punu kontrolu, Harison se okrete od ogledala prema Bleru.

- Jesu li sve delegacije već stigle u Kemp Dejvid?

B. D. Benedikš

Milenijum

- Svi su tamo i svi su nestrpljivi da konačno potpišu taj prokleti ugovor o "stogodišnjem miru" sa izraelskom državom!

- Onda ne gubimo vreme, Ričarde - požuri Harison prema vratima koja se pred njim naglo otvoriše.

U vratima je stajala krupna figura crnog šefa predsednikovog obezbeđenja.

- Gospodine predsedniče, - obrati mu se agent, - neka žena želi sa vama lično da razgovara telefonom. Već zove peti put i mada smo je ubeđivali da nama kaže ako ima nešto važno, ona ponavlja da ste u smrtnoj opasnosti i da želi samo sa vama da razgovara!

Ričard Bler oseti kako mu se uspravlja retka kosa na proćelavoj glavi.

- Dozvolite da ja porazgovaram sa njom, - odmah se ponudi. - A vi, gospodine predsedniče, sedite malo i strpite se dok se ne vratim. Nikad se ne zna!

Agent uvede Blera u kancelariju obezbeđenja. Tamo je pored stola stajao jedan agent sa slušalicom u rukama. On je spremno predade Bleru koji poklopi mikrofonom rukom i šapnu mu na uho:

- Smesta uključite elektronski tragač i pronađite odakle nas zove!

Agent klimnu glavom i sede za sto na kojem je stajao specijalni kompjuter. Bler sačeka da ga onaj uključi, pa tek onda reče u slušalicu:

- Ovde Ričard Bler, državni sekretar. Predsednik trenutno nije u mogućnosti da sa vama razgovara, ima važne goste. Molim vas da meni slobodno kažete šta imate.

Potraja nekoliko dugih sekundi pre no što se začu Sintijin zabrinuti glas:

- Gospodine sekretare, ma koliko vam se moja tvrdnja učinila ludom, preklinjem vas da mi verujete!

- O čemu se radi, gospođice? - nervozno će Bler, bojeći se onog najgoreg.

- Gospodine sekretare, - zapanji ga glas iz slušalice, - sprečite predsednika da danas napusti Belu kuću jer će ga ubiti!

_ Gospođice, - jedva prokrklja Bler, - ta o čemu to govorite?! Ko bi želeo da ukloni Glenu Harisona? Taj čovek nije

V životu ni mrava zgazio!

- Ako vam to kažem, bojim se da ćete mi zalupiti slušalicu.

- Ali, gospođice, preklinjem vas, recite mi! - strepeo je Bler od odgovora.

- Ne znam tačno ko su, ali zaverenici su članovi naše vlade!

Potraja duža pauza, jer Bler izgubi moć govora.

- Samo jedno ime mi je poznato, - nastavi Sintija, - ali

vam ga ne smem reći preko telefona. Radi će o ženi koja radi direktno za Pentagon na nekakvom supertajnom projektu koji nazivaju "Nojeva barka"!

Bler je mislio da će ga udariti kap. On se poluotvorenih usta zagleda u agenta za kompjuterom koji je piljio u ekran. Kod vrata je stajao šef obezbeđenja i čekao da Bler završi razgovor. A Ričardu Bleru se oduzeše noge. Mozak prestade da mu radi. Onaj za kompjuterom mu dade znak da nastavi razgovor...

- Gospodice, - jedva promuća Bler, - molim vas, budite jasniji. Ovo što ste mi upravo rekli, veoma me zabrinjava, Ko vam je to rekao? Kako ste za to saznali? Ali Sintija kao da oseti nepoznatu opasnost, naglo spusti slušalicu i prekide vezu. Bler se nemoćno zagleda u agente. Samo onaj za kompjuterom je čuo razgovor kroz malu slušalicu u ušima.

- O čemu se radi, gospodine? upita šef obezbeđenja. - Veoma ste bleđi. Šta hoće ta žena?

- Bingo! - veselo uzviknu agent za kompjuterom. - Za malo da nam umakne! Razgovor je vođen iz javne govornice sa ugla Vašington avenije i Ratnih veterana!

Bler mu pride c leđa i zagleda se u svetlozeleni ekran.

- Smesta pozovite lokalnu policiju da obezbedi tu govornicu - naredi mu šef strogim glasom. - Kako god znate, pronađite mi tu ženu. Nisam siguran da li je duševno bolesna, ali bih želeo kad se vratim iz Kemp Dejvida da c njom lično porazgovaram!

B. D, Benedikš

On prosto izgura napolje šefa obezbeđenja, jer Ni-želeo da ovaj sazna deo razgovora od onog drugog agenta. Dok s žurno koračali hodnikom, Bler ga je čvrsto držao isggoa miške desne ruke.

- Jeste li sigurni da ništa niste prevideli? - kao raspi-tivao se.

- Gospodine, ta vi bar dobro znate da se nikad ne igramo životom predsednika!

- Šta vam je rekla? - insistirao je agnet.

- Da će neki arapski teroristi pokušati atentat na predsednika.

Crni agent stade kao ukopan u mestu. On se zagleda u Blera.

- Gospode! Pa to nam prete već nekoliko meseci!

- Baš o tome se i radi, - umiri ga Bler. - Ovo im je valjda poslednji pokušaj pre potpisivanja tog ugovora o miru.

- Treba upozoriti predsednika - uporno će agent.

- Ni govora! - usprotivi se Bler. - Ako mi vi tvrdite da ste sve proverili, ja ga ne bih ovim uznemiravao. Zar ne vidite da je na ivici nervnog sloma!

Bler se uputi u ovalni kabinet, a agent ostade na sred hodnika. On odluči da se lično pridruži predsednikovoj telesnoj pratnji.

- Šta je bilo? - ustade Harison sa sofe na kojoj je sedeo.

- Ah, neka luda žena - odmahnu Bler rukom i dograbi sa poda svoju prepunu poslovnu tašnu. - Hajdemo, već kasnimo deset minuta!

U hodniku im se pridružiše još dvojica agenata i šef obezbeđenja. Bler mu ništa ne reče, samo mu dade očima znak da se smiri i da je sve u redu. Grupa od pet ljudi uputi se preko snega prema prvom helikopteru čije elise počеше lagano da se okreću. Šef obezbeđenja se prvi pope, za njim Harison, a za njima dvojica drugih agenata. Bler se zadrža pred stepeništem pipajući se po džepovima zimskog kaputa.

- Šta se desilo?! - doviknu mu Harison sa vrata.

- Do đavola! - opsova Bler. - Zaboravio sam na vašem stolu kopije ugovora!

Milenijum On se pope dva stepenika i predade svoju tešku tašnu jednom od agenata.

- Idite vi prvi! - poruči im. - Već suviše kasnimo! Ja em po te proklete papire i dolazim za vama drugim helikopterom!

Agent mu klimnu glavom i zatvori vrata. On spusti Blerovu tašnu pored sedišta i počeo da se vezuje. Kroz okno na vratima video se Bler kako trči prema Beloj kući, Helikopter

počeo polako da se diže...

Ričard Bler uđe zadihan u ovalni kabinet i pride velikom prozoru. Predsednikov helikopter se već nalazio visoko iznad susednog bulevara.

- Zbogom, dragi prijtelju! - poruči Bler svom školskom drugu.

On pride velikom radnom stolu na kojem su stajala tri kožom presvučena mirovna ugovora koje je tamo "zaboravio". Već ih je stavio ispod ruke, kad se otvoriše vrata sa strane.

- Zar ste još ovde?! - iznenadi se mis Kavanah.

- Zaboravio sam ugovore, budala! - opsova Bler i požuri vratima. - Idem za njima drugim helikopterom!

U prvom helikopteru svi su sedeli mirno, ali su bili krajnje napeti. Agenti su razmišljali da li su nešto pro-pustili, a pilotima je bilo naredeno da stalno drže ruku na dugmetu za anti-raketne "mamce" u slučaju da ih radar upozori na opasnost. Šef obezbeđenja je šarao očima po kabini, pa mu tako pogled pade i na Blerovu poslovnu tašnu. Tu mu se nešto učini neobičnim, pa se malo nađe da bolje vidi. Sve tašne vla-din的角度ionera imale su elektronske brojeve na bravama i mogle su da se otvore samo tajnim kodom. Međutim, brojevi na Blerovoj tašni su se menjali! Agent razrogači oči i c užasom zaključio da se brojke rapidno smanjuju... Pet... četiri... tri... dva...

- Bomba!!! - dreknu on iz sveg glasa i zgrabi tašnu sa poda, ali ga bljesak svetlosti zaslepi, a strašna eksplozija raznese u komade i njega i ceo helikopter.

Slučajni vozači sa mosta preko reke Potomak, zapanjeno su gledali u oblačno nebo iz kojeg su oko njih padali komadi gvožđa i ljudskih tela.

144

J>- D. Benedikš

Milenijum

Bler, koji je upravo dotrčao do drugog helikoptera, stade kao ukopan. Iza njega se nalazio agent Majkl Brok, onaj isti koji je pratio Rosa i Sintiju u Peru. Njih dvojica izmenjaše čudne poglede. Jedan od pilota se odveza i pride otvorenim vra-tima. On se zabrinut zagleda u dvojicu ljudi.

- Kakva je to eksplozija?!

Po njihovim bledim licima on zaključio da se desilo nešto strašno. Od bele kuće je trčala Helen Brikman predsednikova sekretarica za štampu. I ona je trebalo da putuje ovim drugim helikopterom. Za njom je trčao neki čovek koji je zaustavi. Nešto joj je kratko rekao, a ona potrča ka helikopteru...

- Gospode! -- vrištala je mlada žena uplašeno. -

Helikopter predsednika je pogođen i srušen! Predsednik je mrtav.

Bler nije morao da glumi. Bledilo na njegovom licu bilo je prirodno. On se mlitavo spusti na drugi stepenik helikoptera i zari glavu u obe šake. Plakao je. Sva ona napetost i nervoza nagomilane u toku nekoliko poslednjih dana, izlazile su mu sad kroz suze. Ne samo što je ubio svog najboljeg prijatelja, sa njim je raskomadao i petoro drugih nedužnih ljudi.

- Gospodine sekretare, - čučnu pored njega Helen Brikman, - šta da radimo? Kakva je procedura? Ko je trenutno šef države?

- Hitno obavestite potpredsednika Mejsona - pogleda je Bler, - on je novi šef države!

Žena se uspravi i otrča natrag preko snežne čistine. Nedaleko od Blera stajao je ukočen agent Majkl Brok, i sam preživljavajući svoje grehe. On lično se pobrinuo

za plastični eksploziv i elektronski upaljač bombe. Bler podiže pogled na n>ega.

Gospodine Brok, idite odmah do kancelarije obezbeđenja i preuzmite u svoje ruke istragu o toj anonimnoj ženi koja je telefonirala. Imate li ikakvu ideju ko bi ona mogla da bude?

Brok samo odmahnu glavom.

- Pronađite mi je živu ili mrtvu! - naredi mu Bler ledenim tonom.

Brok klimnu glavom i požuri prema Beloj kući. U kance-ariji tajne službe već se okupilo pet pozvanih agenata.

- Okej, momci! - počeo on sa vrata. - Ričard Bler me ovog momenta postavio za novog šefa obezbeđenja i naredio mi da smesta pronađem ženu koja ga je malopre upozorila na atentata. Ona očigledno zna mnogo više nego što je rekla. Šta o njoj znamo?

Onaj agent sa kompjutera za otkrivanje telefonskih brojeva ustade i dade mu papir sa ispisanim informacijama. Bler se kratko zagleda u adresu i broj telefona.

- Hajdemo! - naredi on agentima da ga slede i požuri u hodnik.

Dok su se uz zavijanje policijske sirene c mukom probi-jali preko mosta nad rekom, agenti su ćutke posmatrali rad prvih ekipa za spasavanje. Pored ograde mosta tresla se neka žena sva u suzama. Na haubi njenog automobila ležala je nećija ruka sa satom oko zloba. Prepoznavši ruku svog šefa obezbeđenja, Brok okrete glavu na suprotnu stranu. Za trenutak mu se smučilo od sopstvenog zločina. Kažu da i najokorelije ubice imaju svoje slabe trenutke i duševne krize. Nažalost, leće ih opravdanjem svojih kriminalnih dela. Još dok je pravio bombu, Brok je u sebi ponavljao onu poznatu izreku da cilj opravdava sredstva!

Pored govornice na uglu Vašington avenije i Ratnih veterana, već su stajala patrolna kola lokalne .policije koju je agent iz Bele kuće pozvao da je obezbede i zatvore do njihovog dolaska. Dvoje agenata se odmah baciše na traženje otisaka sa slušalica, a Brok i druga dvojica počeoše okolo da se osvrću ne znajući odakle da počnu. Jedan od agenata primeti starijeg čoveka beskućnika kako sedi uz obližnja vrata uvijen u ćebad. On mu odmah pride vadeći svoju legitimaciju...

- Tajna služba, - reče kratko. - Radi će o vrlo važnoj stvari. Molim vas, pokušajte da se setite žene koja je odavde zvala pre otprilike pola sata.

- Kakva je to bila eksplozija? - upita onaj umesto odgovora.

146

_B. D. Benedikš

Milenijum

147

- Srušen je helikopter predsednika. Ta žena nas je telefonom upozorila.

Onaj se lagano uspravi uza zid.

- Predsednik je mrtav! - obavesti ga agent. - Molim vas setite se te žene. Kako je izgledala, njene odeće, njenih godina, bilo čega!

- Pa... razmišljao je uplašeni čovek, - samo nje se i sećam. Ona je jedina od jutros telefonirala... Što se njene odeće tiče, nisam je baš zagledao. Mislim da je imala tamni kaput i nekakvu šubaru na glavi... Bila je to mlada žena, možda

oko trideset i nešto...

- Da li je imala automobil? - žurilo se agentu.

- Ne... ne... došla je pešice i otišla u onom pravcu -
pokaza čovek glavom.

Agent se kratko zagleda niz pusti trotoar avenije. On se zahvali čoveku i požuri natrag Broku kojem ispriča šta je upravo saznano. Brok ga sasluša stisnutih vilica koje su mu se od straha lagano kočile. Nije mu trebalo mnogo mašte da vidi sebe kako stoji vezanih očiju ispred streljačkog voda. Jer ako se ta žena uskoro ne uhvati i eliminiše, sve zaverenike je očekivala slična sudbina.

- U redu, - promumla on konačno. - Smesta obidite sve okolne radnje i zgrade i konfiskujte njihove video trake! Govorim o sigurnosnim kamerama kakve imaju skoro sve radnje. Počnite od onog restorana preko puta avenije. Možda je neka od tih kamera zabeležila tu ženu kako prolazi ili je čak snimila kako govori!
Brzo!!

Agenti se rastrčase po okolini. Uletali su u razne pro-davnice, nasumce vadili svoje legitimacije i tražili da im se predaju video trake od tog jutra. Zbunjeni prodavci su im bez pitanja predavali traženi materijal, dovodeći ovo u vezu sa nedavnim eksplozijom. U ćoškovima njihovih radnji ili restorana, već su prve TV vesti obaveštavale slušaoce o strašnoj tragediji koja je zadesila naciju, već drugi put u toku nepune tri godine! Agenti uspeše da pakuje sedam video traka i odjure natrag prema Beloj kući da ih pre-gledaju.

Tor istog momenta, ali četiri hiljade kilometara udalje-na od Vašingtona, Gordi je sedela za svojim radnim stolom i igrala se nervozno olovkom u desnoj ruci. U krajnjoj napetosti je čekala da američka televizija prenese tragičnu vest iz njene domovine. Redovne vesti sa CNN kanala zameni tamna podloga na ekranu i naslov: specijalni bilten! Gordi prestade da diše. Naslov ostade na ekranu prilično dugo, oni u studiju su očigledno gazili jedni preko drugih od silnog uzbuđenja. Konačno se na ekranu pojavi spiker tužnog lica i saopšti joj radosnu vest. Gordi ispade iz ruke olovka koja se otkotrlja ispod stola. Ona prosto sa olakšanjem zaklopi oči umorne od nespavanja i nasloni se u fotelji. U tom položaju je zateče uzbuđeni Ros koji ude bez kucanja...

- Gordi! - glumio je iznenađenje, ali ne i osećanja, -
Helen mi kaže da su teroristi jutros oborili helikopter
predsednika Harisona!

Gordi otvori oči i zagleda se u njega.

- Da... Upravo sma čula na televiziji... To je strašno, dok-
tore, zar ne?

Ros je ćutao. On nije očima mogao da veruje da pred njim sedi žena-demon. Žena spremna na sve, kako bi spasla svoju kožu i nekoliko svojih saradnika. Ona ga odjednom neodoljivo podseti na samog davola, koji se služi istim principima.

- Gde je Sintija? - Gordi obrisa suzu iz kraja oka.

- Nemam pojma. I sam je tražim celog jutra. Da nije
bolesna?

Gordi dohvati telefonsku slušalicu i pozva recepciju hotela da proveru. Dok je slušala, naglo joj će menjala boja na licu koje uskoro postade pepeljasto. Ona se kratko nekome za-hvali i zagleda u Rosa koji je stajao pred stolom.

- U hotelu mi kažu da je Sintija nekud sinoć otputovala!

Ros oseti kako ga podilaze žmarci. Sintija je, dakle,
održala reč datu Bogu da će pokušati da spase Harisona od planirane smrti.

- Gde bi to ona mogla tako iznenada da ode a da nas ne
obavesti - pitala se Gordi glasno, na šta Ros sleže ramenima.
Tog trenutka zazvoni iz njene tašne onaj satelitski telefon...

148

B. D. Benedikš

Biću u svojoj kancelariji - izvini se Ros, znajući ko b to mogao da zove Gordi.

- Halo! - jedva izusti Gordi u slušalicu.

- Mis Livingston, - začu se poznat joj glas agenta Broka

- imam vrlo lošu vest za vas! Gospodin Bler je van sebe od besa

i on će vam lično zbog ovoga natrljati nos! Došlo je do neoprostivog incidenta u našem sistemu sigurnosti!

- Brok, o čemu to pričate, čoveče? Ta upravo sam čula vesti na televiziji!

Majkl Brok načini dugu, neprijatnu pauzu...

- Pred sam polazak, neka žena je pozvala obezbeđenje Bele kuće i ispričala gospodinu Bleru šta će se desiti predsedniku ukoliko napusti rezidenciju!

- Nemoguće! - odbi Gordi. - Ja sam jedina žena koja je o tome znala!

- Odmah sam pojurio do te govornice i pokupio sve raspoložive video snimke iz okolnih radnji i restorana. Bilo nam je potrebno samo deset minuta da je vidimo na snimku kako napušta govornicu. Nećete verovati koga sam prepoznao!

- Sintiju? - usudi se Gordi da pogodi.

- Kako je došlo do toga da ta kurva sazna za naše planove?

- Ne znam, Brok, ali ako se slučajno vrati ovamo, svojim rukama ću je zadaviti! Pokušaću u međuvremenu više da saznam o izvoru njenih informacija i gde bi mogla da se nađe. A vi proverite aerodrome, železničke i autobuske stanice i tome slično.

- Preko tri stotine lokalnih policajaca je već traže po Vašingtonu. Pozovite čim nešto saznate.

Gordi vrati telefon u tašnu i zamisli se. Kako je Sintija uspela da sazna za njihove planove? Koža joj će ježila od mogućih posledica. Prokleta bogomoljka, psovala ju je u sebi dok je šarala nervoznim očima po svojoj kancelariji. Ona počne da pretura po raznim fiokama, zagleda ispod stola i nameštaja, ali ne nađe ništa sumnjivo. Otišla je do Sintijinog radne sobe i počela da pretura po njenim fiokama. U najdonjoj je pronašla mali prijemnik sa minijaturnom slušalicom na

Milenijum

raju poduže žice. Stavila ju je sebi u uvo i uključila uređaj. JZ slušalice se jasno začu prenos vesti sa CNN-a iz njene kancelarije. Gordi se okameni od užasa. Sa slušalicom u uvu, ona se užurbano vrati u svoju kancelariju. Po jačini prenosa ubrzo je pronašla i njegov izvor, odnosno minijaturni mikro-fon prikačen iglom za stabljiku jednog cveta u vazi. Na Gordinom licu zaigra pakostan osmeh. Izvadila je slušalicu i sve ljutito ubacila u jednu fioku stola. Tako ostade dugo

stojeći i razmišljajući.

Na ekranu su se smenjivale sve groznije vesti. Bela kuća je tvrdila da su Harisona skinuli c neba mudžahedini, a mnogi vozači sa mosta preko reke Potomak, zaklinjali su se da su videli raketu koja je pogodila predsednikov helikopter. Gordi im uputi pogled prepun zahvalnosti. Ona se vrati u Sintijinu kancelariju i počne vrlo pažljivo da pretresa njene papire. Ništa nije propustila, bila je pravi agent tajne službe. U jednom džepu Sintijinog zimskog kaputa, ona pronađe mali beli koverat sa adresom. Pažljivo ga je otvorila i zagledala se u sadržinu kratkog pisma:

"Dragi doktore Ros. Spremam se da u ponedeljak učinim nešto vrlo hrabro, jer će me u suprotnom biti sramota da živim. Ma šta se desilo, ma šta vam o meni rekli, molim vas ne verujte. Učinila sam to jer sam morala. Takođe želim da znate da ste mi postali vrlo dragi i da su se moje simpatije počele pretvarati u želju za vama. Dok ovo čitate, ja ću verovatno biti mrtva. Ne ljutite se na mene. Sintija Klark."

Gordi se pažljivije zagleda u otvoreni koverat sa markom

i Rosovom adresom. Radilo će o pismu koje je Sintija želela da pošalje Rosu, ali se u poslednjem trenutku predomisli i otišla lično kod njega. Gordi odjednom zgužva koverat, a zadrži samo pismo. Učinilo joj će da će uskoro zatrebati kao "razlog" Sintijinog smrti. Vratila se u svoju kancelariju i pozvala Broka...

- Brok? Sve mi je jasno! Ona kurvica me je prisluškiivala i planirala da nas izda tamo u Vašingtonu. Na sreću, poverila se Ričardu Bleru! Pronađite je kako god znate!

B. D. Benedikš

- Pokušavamo - reče Brok. - Do sada nije napustila gra ni jednim javnim prevoznim sredstvom. Proveravamo sada agencije za izdavanje automobila. Imate li bilo kakvu ideju gde bi ona mogla da ode?

Gordi je kratko ali intenzivno razmišljala...

- Njen otac je bivši republikanski funkcioner i vrlo bogat čovek. Ne znam koliko imaju pored vile u Vašingtonu ali me je jednom vodila u njihovu vilu u Santa Barbari u Kaliforniji. Nalazi se na samoj obali mora i ima čak malo privatno pristanište sa uvek spremnom jahtom. U vili živi jedan bračni par latinoameričkog porekla. Muž brine i o jahti. Sintija me vozila po moru. Predeo je prekrasan, ali adresu vam ne mogu dati. Pronađite vilu čiji je vlasnik Rober Klark. I, Brok - podseti ga ledenim tonom, - da je niste dirnuli pre no što ja dođem!

Broku se toliko žurilo da prekide vezu bez pozdrava. Gordi ostade za stolom, čudno se cereći:

- Kurvo mala, gde god se nalazila, znaj da se približava tvoj usrani kraj!

A Sintija se tog istog trenutka mirno vozila iznajmlje-nim kolima u pravcu Kalifornije. Izračunala je da će tamo stići trećeg dana ujutro. Tajna služba je već znala registarski broj njenog automobila i maršrutu njenog verovatnog kretanja. U koloni iza nje, već su se vozila dva agenta tajne službe koji su stalno bili u vezi sa novim šefom Makl Brokom u Beloj kući.

Potpredsednik Ronald Mejson stigao je u ovalni kabinet tačno u jedan popodne. Još u njegovoj rezidenciji predsednik Vrhovnog suda ga je zakleo na novu dužnost. Po zakonu Sjedinjenih Država, novi predsednik mora položiti zakletvu odmah nakon smrti svog prethodnika. Mejson uđe sam u svoju novu kancelariju. I mada se tamo nalazio više puta po službenoj dužnosti, nije ni sanjao da će jednog dana on lično sedeti za tim istim masivnim stolom, i to kao "poslednji" predsednik republike! Malo je oklevao pre no što se sputio u ogromnu kožnu fotelju šefa države. Učini mu se još uvek toplom od čoveka za čije ubistvo je unapred znao i prečutao ga

z griže savesti. Dok je rukom lagano prelazio preko glatke itirane POVRŠINE stola, otvoriše se glavna ulazna vrata kojima se pojavi snuždena figura sekretara Ričarda Blera. On pride stolu i nakloni se novom predsedniku.

- Dobro došli u Belu kuću, gospodine predsedniče.

- Gospodine sekretare, molim vas ne rugajte mi se - zamoli Mejson. - Da li vi shvatate da po Potomku još love delove tela Glena Harisona?!

- Sam je za sve kriv - sede Bler u fotelju pored stola. -Molio sam ga skoro na kolenima da saraduje c nama, ali on je tvrdoglavo odbijao. Kada sam konačno shvatio da imam samo dva izbora, opredelio sam se za onaj drugi, za očuvanje i produžetak civilizacije!

Ove reči kao da malo umiriše Mejsona. One ga ujedno podsetiše na realnost njegove nezavidne situacije.

- Celo jutro primam saučešća arapskih i izraelskih članova delegacija. Oni insistiraju da ostanu ovde i potpišu taj ugovor o miru istog dana nakon sahrane predsednika.

- Što se mene tiče, - naruga im se Bler, - mogu c tim papirom obrisati... znate šta! Uskoro će nas sve zauvek "umiriti" gvozdena planina koja juri na nas!

- Kakav je plan? - interesovao se Mejson. - Kako da obra- zložimo Kongresu tih novih pet milijardi dolara? Oni će tražiti neka objašnjenja, zar ne?

- Ceo plan je već prekucan i nalazi se u fioci vašeg

stola. Proučite ga i spremite se za sednicu iduće nedelje. Priberimo se sada i ispratimo našeg nesrećnog predsednika Bogu u čije je postojanje tako čvrsto verovao!

- A ako je bio u pravu - upita on slabim glasom.

- Molim vas, nemojte se uznemiriti ako vas podsetim da ste Vi jedini bog u kojeg ja verujem i od čije brze akcije zavise sva buduća pokoljenja!

ma.
Ali ove reči ne umiriše sve nervoznijeg Mejsona. Pošto nije više bio u stanju da gleda Blera u oči, on spusti pogled na fioku stola koju otvori. Unutra se nalazila fascikla od tamnoplave kože sa pozlaćenim grbom predsednika na korica-

152

B. D. Benes/ikš

Sintija se zaustavila u jednom malom gradu i odlučila tamo da ruča i da se odmori u lokalnom hotelu. Za stolom je duboko razmišljala o svojoj nezavidnoj situaciji. A šta ako je i državni sekretar upleten u zaveru, prolete joj uznemirenim mozgom. Otkud zna da li je Gordi sve vreme baš c njim razgo-varala? U tom slučaju, oni će je tražiti po celoj zemlji. A najpre kod njenih roditelja ili u vili u Santa Barbari, u koju je svojevremeno vodila Gordi na nedelju dana odmora. A možda je već i prate. Sintija prede pogledom po sali restorana, ali ne primeti ništa sumnjivo. Pa da, seti se, agenti tajne službe joj će nikad ne bi otkrili na tako naivan način. Možda su to baš onaj čovek i žena koji onako srdačno ćaskaju za stolom u uglu. Bože, pomoz mi i savetuj me šta da radim, pogleda ona u oblačno nebo kroz veliki prozor restorana.

Sintija ode do recepcije i uplati unapred sobu za jednu noć. Iz parkirano g automobila ponela je sa sobom putnu torbu sa sitnicama i popela se na drugi sprat. U sobi je odmah raz-makla zavese kako bi je oni koji je prate jasno videli. Odlučila je da se posluži trikom. Oko jedanaest je ugasila svetlo i iskrala se iz sobe u polumračan hodnik. Stepeništem je sišla do pomoćnog izlaza i izgubila se u tami zimske noći. Uspela je da prepešači svega stotinak metara, kad joj put preprečiše dve tamne figure. Naglo se okrenula u pokušaju da im pobegne, ali se okliznula i pala. Jedan od muškaraca joj pomože da ustane.

- Mis Sintija Klark? - proveri on. - Bojim se, gospodice, da ste uhapšeni. Molim vas, podite sa nama bez otpora.

- Kako ste znali da sam se iskrala iz sobe? - upita ona dok su je vodili.

- Zaboravili ste da isključite televizor. Niko normalan se ne sprema za spavanje, a onda ostavi televizor uključen da mu remeti san!

Sintija se gorko nasmeši sama sebi. Sada je znala da je c njom gotovo.

- Gde me vodite? - upita nešto kasnije u njihovom automobilu.

- Tačno tamo gde ste pošli - reče jedan od agenata. - U vašu vilu u Santa Barbari. Gordi Livingston želi tamo da vam postavi par neprijatnih pitanja.

Milenijum

Pa zašto se onda vraćamo u pravcu Vašingtona? - Na aerodrmou vas čeka privatan avion. Gordi se veoma žuri da vas što pre vidi!

I putem do glavnog grada i u toku celog leta, Sintija je bezuspešno pokušavala da sazna zašto je vode baš u Santa Barbaru. Cele te noći nije oka sklopila. Osećala je da joj će kraj približava i kao da je želela što duže da poživi. Jedino nije smela da razmišlja kakvom smrću će uskoro napustiti ovaj bedni svet u koji nikad nije ni verovala.

U Santa Barbaru sleteše nešto posle devet časova sledećeg jutra. Sintiji beše čudno što svi i dalje sede u džetu. Odbila je da jede, samo je zamolila za kafu koju joj prinese jedan od agenata. Osećala je da čekaju Gordi. Ova se pojavi oko jedanaest. Čim je ušla u avion, Gordi predade neke savijene papire jednom od agenata.

- Njena avionska karta iz Vankuvera do Santa Barbare -

objasni mu.

Tek tada Gordi skide zimski kaput, jer napolju je bilo prilično vruće. U to doba zime, u Santa Barbari je prosečna temperatura iznad 15 stepeni. Ona se spusti u sedište preko puta Sintije, ali ništa ne reče. Po izrazu na licu nije se moglo zaključiti da li je ljuta.

- Molim vas, ostavite nas nasamo par minuta - obrati se ona agentima koji bez reči napustiše letelicu.

Sintija ih je gledala kroz mali prozor kako pale cigarete i nešto pričaju.

- Zašto?! - prenu je oštar Gordin glas. - Zašto ste me onako bedno izdali? Kad ste me već prisluškivali, zašto me niste pitali zbog čega planiramo ubistvo Glena Harisona! Ja bih vam objasnila i verujem da biste razumeli naše razloge!

- Nikad neću razumeti ničije razloge za ubistvo! - prkos-no će Sintija. - A vidim da već vrlo pažljivo pripremate i moje!

- Sami ste sebe u ovo uvalili! - oštro će Gordi. - I varate se ako možda mislite da mi je prijatno sve ovo. Vremenom sam vas čak zavolela. Vi ste jedna retko fina i obra-zovana mlada žena. Srce mi se cepa od pomisli da ćete uskors

154

B. D. Benedikš

biti komad mrtvog mesa! A iskreno sam se nadala da ćete c spandati sa doktorom Rosom, jer sam primetila vaše uzajamne simpatije. Umesto svega toga, vi ste se upetljali u stvari koje su vas se najmanje ticale. Veoma ste me razočarali, Sintija!

- I vi mene! I ja sam vas u početku obožavala. Nisam ni slutila koliko ste vešt prevarant. A vidim da ću uskoro umreti, a neću saznati istinu o vama!

Gordi je o nečemu kratko razmišljala, onda joj će obrati blagim sestrijskim glasom:

- Sintija, uskoro ćemo svi pomreti! Kroz nepunih sedam godina, niko živ neće ostati na ovoj planeti! Zbog toga smo morali da ubijemo Harisona.

Sintija oseti iznenadnu potrebu za mokrenjem. Nju obuze neki čudan strah.

- O čemu to govorite? - procedi ona.

- O onom što ste mogli da saznate da ste me otvoreno pitali. Sada je prekasno a i bolje da nikad ne saznate!

Gordi naglo ustade i pokupi sa naslona svoj kaput. Više se nije okrenula. Kroz prozor kabine Sintija je gledala kako ona izdaje naredjenja onoj dvojici i bpet im predade neki komad papira. Bilo je to Sintijino pismo doktoru Rosu. Dok im je go-vorila, agenti su samo klimali glavama. Jedan od njih se uskoro pojavi na vratima džeta i pogleda u Sintiju očima državnog krvnika.

- Vreme je, gospodice!

Sintija ponovo oseti silnu potrebu da mokri.

- Mogu li do toaleta? - upita slabim glasom.

Agent joj lično otvori mala vrata i sačeka da uđe. Uskoro se iznutra začu ženino prigušeno jecanje, ali taj zvuk ne pomeri ni najmanju crtu na njegovom preozbiljnom licu. Strpljivo je čekao nekoliko minuta, onda tiho pokuca na vrata. Sintija uskoro izade crvenih očiju. Dole ispred stepeništa čekao je onaj drugi agent pored nekakvog velikog crnog džipa sa tamnim staklima. On joj otvori vrata da uđe. U toku vožnje prema čuvenom letovalištu bogatih i slavni, jedan od agenata izvadi svoj celularni telefon i poče da bira nečiji broj...

_ Gospodin Lopez? proveri on ime Sintijinog omaćina. - Ovde službenik Er Kanade. Mis Sintija Klark nas je zamolila da vas pozovemo. Upravo je doputovala iz Vankuvera čeka vas na aerodromu Santa Barbare. Zamolila je da dodete po n>u sa vašom suprugom. U vrlo lošem je stanju!

Agent sačeka da onaj kaže šta ima, pa ga umiri: - Ne, ne, nije ništa tako strašno, gospodica je samo veoma bleđa i nekako deluje bolesno. Kaže da joj će stalno povraća... Mnogo vam hvala! - završi on razgovor i vrati tele-

fon natrag u džep.

Znači, razmišljala je Sintija, smetaju im svedoci budućeg zločina. Žele da ih odstrane iz kuće na dva sata. Ostatak vožnje ne potraja duže od dvadeset minuta. Gvozdena kapija je bila širom otvorena pa se oni uvezoše pravo u dvorište. Sintija izađe i zagleda se u vedro plavo nebo. Ona punim plućima udahnu mirisrascvetalog grmlja i drveća oko kuće. - Ključ molim! - pruži jedan od agenata otvorenu šaku. Sintija izvali mali svežanj ključeva i bez otpora mu izd-voji onaj glavni. Agent pođe masivnim drvenim vratima vile sazidane u španskom stilu. On ih otključa i uđe u predvorje. Sintija pođe za njim, a drugi agent za njom. On je rukom zaustavi da sačeka u malom foajeu. Sa sprata se uskoro vrati prvi agent noseći u ruci jedan njen bikini kostim.

- Presvucite se u ovaj kostim, molim - naredi joj strogim glaosm gospodara.

Sintija uze beli kostim iz dva dela u koji se zagleda.

- Tu pred vama?

- Trudićemo se da vas ne gledamo - nije onaj želeo da rizikuje.

Sintija poče da se raskopčava, a agenti se zagledaše u drvetom obložene zidove i velike slike. Nije joj će žurilo. Ona zakopča grudnjak bikinija i pokupi svoje stvari sa ciglanog poda, koje stavi na mali sto.

- Sprema sam - reče tiho agentima koji su je posmatrali c očiglednom požudom,

- Zaista vas je šteta... - ne izdrža jedan od njih da ne primeti. - Veoma ste atraktivna i lepa žena. Pojma nemam šta

Ste to tako kš

- ""...," ..

Ue da * 4vatolbrod""^"č"a ss s=(tm)SG; lj?a "

Kakav gl *a*a, a s , M°

15^

preko ograde na čiju ivicu sede. Jedan od agenata podiže teški betonski teg ali ga kratko zadrža na ogradi broda. On je pogle-da pravo u oči.

- Šta mislite da će reći policija kada me ovde pronađu sa tim lisicama na nozi?

- pokuša ona da ih pokoleba posled-njim naporom.

- Otkriće da ste ih juče kupili u ovoj radnji u Vašing-tonu! - izvadi on iz džepa priznanicu koju joj pokaza. Sintiji se zaledi smešak na modrim usnama.

- Oprostite, - reče agent kratko i gurnu je preko ograde u more.

Sintija potonu brzinom gvozdene statute. Oni sa broda pratili su je pogledima sve dok je tamna voda mora potpuno ne proguta. Onda jedan od njih dade drugom znak da se vrate na dok. Tamo su se natraške parkirali, okrenuvši pramac prema pučini. Onaj za komandama ubaci menjač u prvu brzinu i iskoči na daščani dok. Jahta se uputi u pravoj liniji, a krvnici tajne službe podoše prema kući.

Prolazeći kroz vilu, jedan od njih pokupi sa stola iz predsoblja Sintijin veš i haljinu i ponese ih sa sobom na sprat. Po privatnim fotografijama je prepo-znao njenu spavaću sobu. On ležerno baci po krevetu njenu robu pored koje ostavi "oproštajno pismo"! Vrativši se u prizemlje, on izvadi račun od lisica i gurnu ga u njenu tašnu koja je stajala na malom stolu. Još jednom su se osvrnuli po prostranom predvorju i izašli napolje. Sintijin svežanj sa ključevima ostavili su u spoljnoj bravi masivnih ulaznih vrata. Kada se uskoro njeni domaćini zabrinuti vrate doći će brzo do ispravnog zaključka i smesta pozvati policiju.

Još kao mlada, Sintija je sa braćom plivala i ronila i često se takmičila ko će najduže izdržati pod vodom bez di-san>a. Njen lični rekord je bio dva i po minuta. Ali vazduh koji je punim plućima udahnula prilikom skakanja u vodu, isticao je mnogo brže nego što se nadala. Osetivši da je dodirnula dno, ona pogleda naviše i zaključa da se nalazi na dubini od naj-manje desetak metara. Shvativši u kakvoj se bezizlaznoj situaciji nalazi, Sintija se pomiri sa

sudbinom i zatvori oči. Ona uskoro ispusti poslednju zalihu vazduha, spremna da umre.

v. n^j/t*/VW4

Poslednjim atomima snage se trudila da ne otvori usta pre no što izgubi svest, kad odjednom oseti da joj neko gura gumeno crevo u usta koja je ona grčevito stiskala. Mlada žena razro-gači oči i zagleda se u tamnu siluetu nekog gnjurca pred sobom. Dok je halapljivo udisala sveži kiseonik, grozničavo je razmišljala o neverovatnom obrtu situacije. Ona ne uspe da prepozna lice čoveka koje je bilo potpuno pokriveno gumenom maskom za ronjenje. Dok se onaj petljao oko njenih lisica, Sintija čak pomisli da je možda i on agent tajne službe, koja je samo želela da je dobro uplaši i upozori. Ali čovek nije imao ključ od lisica. Izvadio je iz torbice oko struka nekakvu sa-vijenu kukicu i pokušao sa njom da otključa bravu na lisicama. Morao je nekoliko puta da pravi pauzu i od nje pozajmi uređaj za disanje. Lisice konačno popustiše i on joj oslobodi levu nogu. Sintija ga zgrabi obema rukama za desnu ruku kojom je on povuče u stranu i ponovo zaključa lisice. Sintija potvrdi glavom i poslušna. Izronili su na oko dve stotine metara južno od njene kuće. Nakon kratkog plivanja, osetiše pod nogama pesak plaže. Sintija se sva tresla od prohladne vode i jakog stresa koji je upravo preživela. Njen spasilac konačno smače sa lica gnjuračku masu, a žena prekri šakom modre usne...

- Gospode! - drhtala je. - Bože moj! Otkud vi, doktore, ovde? Kako ste, za ime Boga, znali da će mi se ovo ovde desiti?!

Ros joj nežno uhvati ruku i povede prema peščanoj čisti-ni.

- A ko bi drugi mogao da zna nešto ovako, sem Kvinte - podseti je usput. - Požurimo! Moramo se vratiti u Vankuver pre Gordi koja je skoknula do Vašingtona.

- Kako? - cvokotala je Sintija zubima. - Čime? Sva moja dokumenta su ostala u vili u mojoj tašni!

- Poneo sam vam pasoš koji je pripadao Mirjam. Obe ste plavuše i prilično slične - umiri je.

Zaustaviše se pored jednog iznajmljenog automobila. Sintija yf>e i obema rukama obgrli mladu devojkicu.

- Kvinta! - plakala je od uzbuđenja, stežući je. - Kako ste, za ime Boga, znali šta mi spremaju oni zlikovci?!

- Dragi Bog sve zna, - odgovori devojkica mirno.

159

Milenijum

Za to vreme Ros je stavljao gnjuračku opremu u prtljažnik automobila. Na prednjem sedištu se nalazila kutija sa stvarima-pokoje Mirjam, koje su Ros i Kvinta na brzinu pokupili sa vešalica. On joj sve to dodade pozadi sa parom kratkih čizmica.

- Kvinta, osuši malo peškirom gospodici kosu i pomozite joj da se presvuče - zamoli Ros devojkicu. - I požurite, imamo svega sat do polaska aviona!

Sintija počne da otkopčava grudnjak svog bikini kostima, a Kvinta je svu pokri velikim peškirom za kupanje i počne da joj trlja mokru plavu kosu. I kasnije, dok je navlačila haljinu i čarape, Sintija se još uvek tresla. U toku vožnje, Ros je često bacao na nju zabrinute poglede u retrovizoru.

- Upiškiću se! - reče Sintija stiskajući drhtava kolena.

- Molim vas, izvinite me, ali od kako me je brat strašno uplašio kao malu, uvek kada sam uplašena ili pod stresom, bešika mi otkazuje poslušnost!

- I ja bih se upiškić, Sintija, da su mi učinili ono što su vama! - reče Ros i okrete volan u pravcu obližnjeg Burger Kinga. -- Kvinta, - zaustavi on automobil, -- molim vas, otpratite gospodicu do toaleta restorana i donesite nam dve crne kafe.

Čekajući ih na parking, Ros je zamišljen prebirao u mislima šta još sve treba da uradi. Na putu do aerodroma nalazi-la se radnja u kojoj je iznajmio gnjuračku opremu koju je morao da vrati. Na samom aerodromu trebalo je vratiti automobil i

još kupiti Sintiji kartu za Vankuver, gde su svi nameravali da se vrata. Primitivši kako njih dve izlaze iz restorana, Ros im pode u susret. Stalno se plašio da bi Sintiji moglo svakog časa pozliti od prevelike nervne napetosti. On čak izađe da im otvori zadnja vrata. Primitivši zabrinutost na njegovom licu, Sintija mu uputi smešak ohrabrenja.

- Sve je u redu, doktore. Neću se srušiti! Polako se smirujem.

U kolima su svi ćutali, dok se u daljini ne pojavije kon-ture aerodromskih zgrada i tornjeva.

- Šta nameravate sa mnom? - brižno ih upita. - Kakva je moja situacija?

160

B. D. Beneaikš

- Ništa se ne menja - reče Ros. - Vi ste mrtvi! Ja i Kvinta smo se dogovorili da vas privremeno sakrijemo u našoj vikendici u brdima. Kuća je kompletno opremljena i tamo se nalazi sve što bi vam moglo ustrebati.

- A moji neprijatelji? - brižno će Sintija. - Šta će pomisliti ako me lokalna policija uskoro ne pronade udavljenu na dnu mora?

- Sve zavisi na kojem mestu će vas tražiti - nagađao je Ros. - Kada sam na dnu ostavio zaključane lisice, razmišljao sam o tome. Ukoliko policija ikad naiđe na taj betonski teg, imaće pred sobom jedno logično objašnjenje. Vi ste nekako uspjeli da se oslobodite i izvučete nogu, ali ste potom izgubili svest i voda nas je ko zna u kojem pravce odnela.

- Bože dragi, - poče Sintija opet da plače, - moja braća će biti očajna. Oni siroti Meksikanci koji nam već više od deset godina čuvaju i održavaju tu vilu, do kraja života će sebe kriviti što su pošli na aerodrom... Prokleta Gordi!

Ros samo baci nemi pogled u pravcu retrovizora.

U toku leta za Vankuver, koji potraja oko dva i po sata, Sintija je sedela između Kvinte i Rosa. Gotovo sve vreme ih je oboje čvrsto držala za ruke, kao da se bojala da će ovi odjednom nestati iz njenog života. U sebi se molila Bogu, čvrsto uvere-na da ju je danas On spasao sigurne smrti.

- Smirite se, - reče Ros primitivši kako joj niz blede lice opet teku suze.

- Ne mogu, - stisnu mu ona još jače ruku. - Kako ne shvatate da sam danas trebala da umrem, ali sam srećom još živa! Zahvaljujući vama i ovoj slatkoj devojčici - pogleda ona u pracu Kvinte koja je sedela do prozora.

- Zahvaljujući Bogu! - ispravi je devojka. - Bez Njegove volje i pomoći ja bih bila potpuno bespomoćna.

- Doktore, - okrete Sintija glavu, - šta će se desiti kada se Gordi vrati?

- Ne razmišljajte o njoj. Ona je uverena da ste mrtvi i vi za nju više ne postojite. Mi ćemo vas pravo sa aerodroma odvesti do vikendice i tamo vam pomoći oko smeštaja. Ne želim da bilo ko zna o vašem boravku tamo, uključujući Evitu.

Milenijum

^ipošto se ne služite telefonom iz kuće! - upozori je. - Ja pično mislim da Gordi već prati sve moje telefonske razgovore. Dobro je što me niste nikad pozvali kući. Time ste je razuverili da smo bili u nekakvoj tajnoj vezi. Neka tako i ostane. Mi ćemo vas posećivati svakog vikenda, kupiti vam namirnice i ostale potrepštine, a vi uglavnom budite unutra. - Onda vas molim, - seti se Sintija, - da čim se ujutro

vratite na posao, odete do moje kancelarije i potražite u jednom od džepova u mom zimskom kaputu koverat sa vašom adresom.

Napisala sam vam pismo pre no što sam odlučila da vas lično posetim, ali sam ga tamo u brzini zaboravila.

- Šta piše u tom pismu? - upita Ros zabrinuto.

- Ništa strašno. Ukratko vas obavještavam da ću u ponedjeljak učiniti ono što moram. Nisam precizirala šta je to. Može se svakako tumačiti.

- Može li se razumeti kao oprostajno pismo? - želeo je Ros da zna.

Sintija se malo zamisli pa potvrdi glavom.

- Onda se bojim da ga je Gordi već pronašla i vešto iskoristila!

- Ail vi ga svakako potražite i ukoliko je još tamo, uništite ga.

U sredu ujutro, čim se dovezao na posao, Edwin Ros proveri sve džepove Sintijinog kaputa, ali u njima ne pronade pismo. Samo se značajno nasmešio i pošao da potraži Gordi. Sedela je za radnim stolom svoje kancelarije, nenašminkana i umornog izgleda, koji je svedočio o još jednoj neprospavanoj noći.

- Gordi, - spusti se Ros u fotelju, - veoma sam zabrinut za Sintiju. već je sredi, a o njoj ni traga ni glasa! Sa recepcije hotela mi kažu da je nekud otputovala još u nedelju uveče! Imate li vi neke informacije? Gordi ga je dugo gledala pre no što mu saopšti strašnu vest.

- Doktore Ros, Sintija Klark je mrtva!

Ros "zaleđi" izraz na svom licu i lagano ustade iz sedišta.

Milenijum

163

- I ja sam zvala hotel u ponedjeljak ujutro i saznala da je odletela za Vašington. Odmah sam odjurila za njom, misleći da ću je naći u našim tamošnjim kancelarijama. Ali od nje nije bilo ni traga. Ostala sam tamo na važnom sastanku, a jutros sam pozvala jednog od njene braće. On mi je saopštio tužnu vest da je Sintija izvršila samoubistvo!

- Gordi! - uzviknu Ros. - Ta o čemu mi to pričate? Zašto bi se jedna tako lepa, mlada i pametna žena iz čista mira ubila?!

- Njen brat mi reče da se u utorak ujutro pojavila u njihovoj vili u Santa Barbari i tamo se ubila. Navodno, bar tako tvrdi policija, presvukla se u kupaći kostim, njihovom jahtom se izvezla na more i tamo skočila u vodu.

- Koješta! - tobože se bunio Ros. - Sintija je odrasla pored mora i još kao mala naučila da pliva i roni. Plivači se retko utapaju!

- Lokalna policija kaže da je ponela sa sobom jedan od teških kamenih blokova za vezivanje čamaca i vezala se liscama za gvozdenu kariku.

Ros nastavi da glumi zaprepašćenog čoveka. On se opet lagano spusti u sedište.

- Gordi, - snizi on ton, - to nije moguće.

- Žao mi je, doktore. Mogu da zamislim kao se osećate. I ja sam je vremenom veoma zavolela. U stvari, bar tako se čini, ljubav ju je usmrtila.

- Izvinite? - zbuni se Ros.

- Njen brat mi je rekao da je ostavila jedno kratko pismo nekom doktoru Rosu!

Gordi tu načini kratku pauzu, proučavajući utisak koji je ostavila na njegovom "zapanjenom" licu.

- U vrlo kratkoj poruci, ona vas moli da joj oprostite što ovo čini, ali je primorana jer ne može više sa tim da živi. Njen brat me je pitao da li poznajem tog čoveka i ja sam mu

to potvrdila. Ujedno sam mu objasnila Sintijino neuravnoteženo ponašanje. Ponudila sam mu jedinu moguću teoriju. Sintija se u vas zaljubila na prvi pogled, ali kada ste nedavno usvojili malu Kvintu, shvatila je da vas je tim činom

zauvek izgubila. Objasnila sam mu da niste čak ni imali ljubavni aferu. On se složio sa mnom da bi to zaista mogao biti razlog, poznavajući Sintijinu preostetljivu prirodu.

- Ali... Pa to je strašno, Gordi - snebivao se Ros. - Zašto mi nikad nije bar nečim stavila to do znanja?

- Usamljene žene se vrlo čudno ponašaju. Naročito po prirodi sramežljive, kakva je bila Sintija. Doktore, uveravam vas da žalim za njom više od vas, ali mi sad moramo da nastavimo naš projekat. Već jutros sam zamolila Kim da pređe da radi kod nas kao sekretarica, a Helen je zaposlila novu devojkicu na recepciji.

Biznis se, dakle, normalno nastavlja, razmišljao je Ros.

- Jesu li pronašli Sintijino telo - upita.

- Još nisu, a njen brat mi reče da ga verovatno nikad neće ni pronaći.

- Kako to?

- Jahta je pronađena prazna na tri kilometra od obale.

Policija ne zna tačno mesto na kojem je skočila, a i voda je tamo veoma duboka. Istraga i specijalni gnjurački uređaji koštali bi tu malu opštinu nekoliko miliona.

- Otkud policija zna da se prethodno vezala tim lisicama, ako je već nisu pronašli? - kao nije bilo jasno Rosu.

- Kada su otkrili da nešto nije u redu, domaćin vile i njegova žena su odmah pozvali policiju. Detektivi su u Sintijinoj tašni pronašli priznanicu o kupovini tih lisica. Sve je, dakle, planski i precizno pripremala. Domaćini su takođe otkrili da nedostaje i taj betonski blok sa doka. Sve se uklapalo.

Da, smešio se Ros u sebi, sve ste to vešto izveli, ali vam je Bog na kraju pomrsio račune.

- Pa gde su bili ti njeni domaćini dok je sve to pripremala?

- Sintija ih je na prevaru pozvala da je dovezu sa aerodroma.

- Razumem... - konačno će Ros.

- A sad se časkom vratimo na naš projekat - predloži

Gordi umornim glasom. - Koliko procenata smo napredovali u

-

B. D. Beneuiš

dešifrovanju gena? Moj i vaš gazdakaeli da zna kada ćete spremni za prvo začeće?

Ros je kratko razmišljao. /-N.-

Milenijum

165

sedam doomese . e mi još bar

m juna iduće GODine)

?: izngdi se Ros- -Gle g se se-?

injene Države. Ne brinkpge Kk

stalno će biti pored vas Tamo nam se D S3 Nama i

jalne laboratorijske prostorTe. " "Ripremaju speci-

Ovo je za Rosa bilo nepRijatnoi5znenaće,

pođe ka vratima... "nje- On UstaDe i

- Uvedite Kim u vaš sistem posl, OVL

očekujete od nje - doviknu za NjIM Gorr. ^ (tm) 6 J°J Šta

Leto 2000. godine bilo je jedno od najtoplijih. Noćna temperatura nije silazila ispod dvadeset stepeni, a dnevna se penjala do trideset i šest. Ros je već početkom juna otkrio bazen za kupanje, pored kojeg je Kvinta provodila najveći deo vremena. Uglavnom je šetala po bašti ili čitala u udobnoj ležaljci. Izbegavala je sunce, a kada bi osetila da joj će temperatura tela opasno penje, skakala bi u vodu. Vrlo brzo je naučila da pliva i da roni. Osvežavala se sladoledom i hladnom limunadom i učila. Za Kvnitu, koja je do tada živela izolovano od sveta kao u logoru, blagodeti civilizacije su bile ravne onima iz raja. Noću bi je često posećivala mala Pela i upozoravala je na ono što će se dogoditi. Kvinta bi nešto prenela Rosu, ali bi najružnije zadržavala za sebe. Ona nije želela da poremeti tok predstojećih događaja. Komšijska deca bi je često zvala da izađe sa njima u grad ili bioskop, a Kvinta bi ih redovno odbijala pravdajući se njima ne-shvatljivim razlozima. Volela je naučno fantastične filmove ali ih je gledala isključivo u Rosovom društvu, koji se ponosio i fizičkim i duhovnim kvalitetima svoje poćerke. I mada su se njegova molba i papiri o usvajanju još uvek kiselili u fioci nekog birokrate u Vankuveru, on ju je smatrao svojom.

Početkom meseca avgusta, Ros postade vidno nervozan. Primetio je da se Gordi odjednom veoma žuri. Stalno ga je ispitivala koliko mu je još potrebno vremena za dešifrovanje preostalih gena. Ali i pored 340 laboratorijskih tehničara koji su radili u tri smene, Rosu je trebalo još bar mesec dana. Gordi će c negodovanjem mirila c tom činjenicom. Radilo će o

S. D. Benes/ikš

•-^;

ogromnom poslu bez čijih preciznih rezultata se nije mog preći na drugu fazu. Satima bi nervozna šetala po svo" kancelariji, ili zamišljena sedela za radnim stolom, igrajuć se olovkom. Upravo u ovoj pozi našao ju je Ros tog petka popodne...

- Šta se dešava? - spusti se on u fotelju nedaleko od stola. - Nešto ste bleđi.

- Nije mi dobro! - objasni mu ona kratko. - Moj poslodavac me gotovo svakodnevno zove telefonom i raspituje će o našim rezultatima. Jutros mi je rekao da je u Oregonu sve spremno za naš dolazak.

Ros se polako uspravi u sedištu.

- Odlazimo u Oregon?

- Tamo nas u jednoj staroj vojnoj bazi očekuje nova laboratorija. U njoj će se uskoro ponovo roditi mala Pela i Silvija. A pravo da vam kažem, od tog njihovog rodendana me pomalo hvatajeza!

- Ne verujete u naše naučne sposobnosti? - kušao ju je Ros.

- Bojim se rezultata - priznade Gordi, - Ovo što se mi spremamo da uradimo, još nikom do danas nije pošlo za rukom.

- Sem Bogu, kažu.

Primedba natera Gordi da se nešto duže zagleda u njega.

- Izvinite?! - kao začudi se ona. - Otkad Vi pričate o Bogu? - podvuče ona.

- Pa... - otezao je Ros, - otkad sam ušao u sve tajne DNA i njihove komplikovane strukture, počinjem ozbiljno da se pitam kako je moguće da mrtva i nerazumna priroda dođe na jednu tako genijalnu ideju.

- Pa vi najbolje znate da se do čoveka došlo od jednoće-lijskih bića, sporim procesom učenja i nasleđivanja o kojem nam tako jasno govori Darwinova teorija. Sve je počelo u toploj "pra-ćorbi" naših okeana, podgrejavanoj trilionima gromova.

- Da, da, - češkao se Ros iza uva, - to je sve u redu, mene samo zabrinjava ko je "zakuvao" tu ćorbu! Ko ju je prethodno "zaćinio" svim potrebnim supstancama! Gordi ućuta. Rosova primedba nije slutila na dobro. Ona

167

Milenijum

mah pomisli na Kvintu i devojčin verovatni uticaj na "aučnika.

- Šta radi Kvinta? - upita.

- Po ceo dan se kupava i odmara u hladovini, prevodeći sa ajmare na engleski.

- Vredna devojčica, - pohvali je Gordi. - To će nam uskoro trebati.

Gordi se tu zagleda u površinu stola, a Poc oseti da mu ona još nije saopštila ono glavno.

- Juče me je pozvao Sintijin brat iz Santa Barbare - počeo nesigurnim glasom. - Kaže da ga je posetila policija i obavestila da su deca njegovih komšija pronašla nedaleko od kuće onaj betonski teg sa zaključanim lisicama! Kako vi to objašnjavate?

Ros se lagano uspravi u sedištu od silnog uzbuđenja, što Gordi protumači potpuno prirodnom reakcijom.

- A telo? - Rosu kao nije bilo jasno.

- Od Sintije ni traga. Šta vi mislite da joj će desilo?

Ros se kao zamisli...

- Za vreme studija patologije, kao student sam imao prilike da se suočim sa više vrsta leševa, a među njima i jednim utopljenikom u stanju raspadanja. Postoje, dakle, samo dve mogućnosti. Prva, da se Sintija kad se našla na dnu predomislila i nekako oslobodila nogu, ali je pri tom izgubila snagu i vazduh i utopila se. Struja bi je u tom slučaju odvušla prema pučini gde su je kasnije pojele ribe.

- A druga mogućnost? - žurilo se Gordi.

- Druga mogućnost je potpuno prirodna. Sudeći po lešu koji sam ja video, njena se noga u toku raspadanja sama oslobodila iz lisica i voda je odnela leš... Ili...

- Ili?! - nestrpljivo će Gordi.

- Ili nas je Sintija sve nasamarila.

Sad se Gordi počeo upravljati u fotelji.

- Kako to mislite?

- Mislim... Možda je želela da jednostavno nestane iz naših života ili nas na neki način "kazni", jer smo bili uzrok njenog nezadovoljstva. Naročito ja!

168

B. D. Benedikš

Ali Gordi je znala da se nešto slično nije desilo. On uzdahnu sa olakšanjem.

- Sirota Sintija, - zaključila tužnim glasom. - Ma gde se nalazila, nadam se da je srećija nego što je bila sa nama.

Ros ustade i sam u "tužnom" raspoloženju.

- U stvari sam došao da vas obavestim da ćete imati sve rezultate našeg naučnog rada kroz dve nedelje! Kad sada pomislim da će sve te grdne informacije stati na dva kompakt diska, prosto mi je smešno sve ovo što smo radili skoro devet meseci!

- Ali... to je divna novost! - uzbudi se Gordi. - Bravo, doktore Ros! Odmah ću preneti radosnu vest našem finansijeru!

Ros je ostavi sa usiljenim smeškom na usnama.

Sledećeg vikenda Ros i Kvinta posetiše Sintiju poslednji put pred odlazak. Bila je vidno zabrinuta. Čuvši neprijatnu vest, dugo je nervozno hodala po dnevnoj sobi vikendice. Ona se na kraju spusti na sofu pored Kvinte, kojoj pomeri pramen duge tamne kose na licu.

- Kvinta... Zahvaljujući vama i vašim vezama "odozgo", danas sam živa. Samo vi me možete utešiti i ohrabriti. Znam

da mi ne smete puno reći, ali mi bar pomozite sa nekoliko nagoveštaja. Hoću li ovde biti sigurna, a ako neću, gde da odem, šta da uradim?

- Sigurni ste - umiri je devojka. - I ne morate se stalno kriti od ljudi. Slobodno idite do seoske prodavnice ili se sunčajte i kupajte u jezeru. Komšijama recite da ste doktorova rođaka ovde na oporavku. Vaši neprijatelji su vas pokopali. Oni vas zaista smatraju mrtvom, jer da to niste, vi biste opet pokušali da kontaktirate nekog iz vlade i otkrijete ih. Dok god čuvate njihovu groznu tajnu, sigurni ste!

- Žao mi je moje braće, - rastuži se Sintija. - Mogu li se bar jednom od njih javiti?

- Ne možete! - odmah je upozori Kvinta. - Oni stalno prisluškuju i naš telefon i telefone vaše braće. Još uvek se boje da niste nekom drugom izbrbljali vašu tajnu pre smrti. Zato su sve više uvereni da je tajna umrla sa vama.

- Bože, Kvinta, vi govorite o meni kao da sam zaista mrtva.

Milenijum g Svi smo mi budući mrtvaci - podseti je devojka. - Samo kod Boga se živi večno!

Sintija se okrete Rosu koji ih je ćutke posmatrao iz svoje fotelje.

- Doktore, šta vi kažete?

- Nemam šta da dodam.

- U avionu na aerodromu Santa Barbare, Gordi mi je nejasno nabacila da ćemo uskoro "svi biti mrtvi"! Šta je time htela da kaže? Šta to ona i drugi oko nje znaju što mi ostali ne smemo da znamo?

Pošto joj niko ne odgovori, Sintija se okrete Kvinti.

- Ali vi sigurno znate o čemu je Gordi govorila, zar ne?

- Znam, - potvrdi ova mirnim glasom.

- Pa zašto nas onda mučite ovom strašnom neizvesnošću?!

- Božje tajne se moraju strogo čuvati od zlih duhova koji su svuda prisutni.

Sintija će c nelagodnošću poče osvrutati po sobi.

- Ne, - nasmeši se Kvinta, - oni nisu ovde, ali poseduju sredstva informacija i špijunaže savršenija od CIE. Za njih je takođe prava šala da prisluškuju tuđe telefonske razgovore. I mogu vam reći da su vrlo nervozni, jer dobro znaju da kada se čoveku približi kraj, gotovo je isan njihovim carsgvomzla!

- Znači... - zaključila Sintija tiho, - približava nam se nekakav kraj. Toliko sam zaključila i iz razgovora sa Gordi. Jedino me brine kakvu to pakost spremaju. Ta valjda nisu poludeli pa pripremaju neki tajni nuklearni "blic krig" na Kinu, Rusiju i ostatak sveta! Bože moj, ova kuća nema čak ni podruma! - zabrinu se ona.

- Kad smo kod nuklearnog rata, - podseti se Ros, - mislim da je vreme da vas na nešto upozorim. Kada smo Mirjam i ja kupovali ovu vilu, bivši vlasnik nam je prilikom prodaje otkrio i jednu njenu tajnu. Pošto je zidana 1962. godine, dakle usred takozvanog hladnog rata i masovne histerije očekivanja nuklearnog rata sa Sovjetima, prvi vlasnik je najpre iskopao betonsko nuklearno sklonište, pa tek onda dozidao odozgo ovu kuću!

- Gde?! - poče Sintija da se osvrće.

- Kada ste primetili da kuća nema ni podrum, samo ste potvrdili obazrivost bivših vlasnika. Spolja se zaista ima utisak da je kuća prizemna. Ali dva metra ispod nas nalazi se solidno sklonište sa sobama i krevetima za šestočlanu porodicu.

Ros ustade i povede ih do male ostave iza kuhinje. On pronade u daščanom podu tajno dugme koje pritisnu. Ispred njih se ukaza uzan prolaz čije su gvozdene stepenice vodile nekud na dole. Ros upali svetlo i prvi poče da silazi.

Zapljusnu ih talas ustajalog vazduha. Lica iskrivljenog u grimasu, Sintija je šarala očima po hladnim prašnjavim prostorijama i skromnom drvenom nameštaju.

- Kada vam bude dosadno, - predloži joj Poc, - sidite ovamo i malo uredite i očistite ove sobe. Zaista se nikad ne zna šta oni u Vašingtonu smeraju! A ima u svetu i drugih država sa nuklearnim oružjem i nestabilnim režimima.

- Do nuklearnog rata neće doći, - umiri ih Kvinta, - ali pripremite ovo sklonište jer bi nam moglo zatrebati u budućnosti.

I Ros i Sintija se zagledaše u n>u, ali se ni jedno ne usudi da upita kakva to kataklizma dolazi na ovaj svet.

Ostadoše sa Sintijom puna dva dana. Poc joj je pred polazak predao 20.000 dolara u gotovini, kako ne bi morala da koristi "vizu" ili druge kartice za kupovinu. Znao je da Gordi može c lakoćom da uđe u bilo čiji kompjuter.

- Čuvajte se! - upozori je Poc na rastanku. - Nisam siguran kada ćemo se opet videti. I nipošto se ne služite ovim telefonom! Ponekad će možda pozvoniti jer je neko okrenuo pogrešan broj. Ukoliko vas mi budemo hitno trebali, pozvonićemo tri puta c malim pauzama. Kad zazvoni četvrti put, slobodno podignite slušalicu. Nipošto pre!

Sintija samo potvrdi glavom. Po stisnutim usnama i svetlim očima videlo se da će uskoro rasplakati.

- Bojim se, - reče dok je grlila Kvintu. - Molim vas, mislite na mene i vratite mi se živi!

- Trudićemo se - obeća devojka.

- Kad da vas očekujem?

- Čuvajte se - reče Kvinta umesto odgovora. - Ne zaboravite da i Bog čuva one koji se sami čuvaju!

Sintija je još dugo gledala za njihovim automobilom, onda se spusti na prvi stepenik i gorko rasplaka. Osećala se tako jadnom, usamljenom i izgubljenom, kao da je upravo sletela na neku pustu neživotnu planetu bez goriva za povratak. Iduće nedelje Gordi je pozvala Helenu Braun i naredila joj da obavesti sve zaposlene da se laboratorija zatvara. Imajući na umu njihov veliki trud i nesebično zalaganje u sve tri smene, Gordi je naredila da se svima isplate dodatne četiri plate. Na pitanje šta da radi sa tolikim uređajima i kompjuterima, Helen joj predloži da se sve pokloni biološkom odeljenju bivšeg Rosovog fakulteta. Novi šef je nagradio Helen time što joj je predložio da ostane asistent novom profesoru biologije i genetike. A kada je od Gordi primila ček na sto hiljada dolara za "izvanredne zasluge", mlada crkinja se od sreće rasplakala. Do tada samo san da kupi sebi i majci kuću, odjednom je postao stvarnost. Na rastanku je sva u suzama za-hvaljivala Rosu što joj je omogućio da dobije posao njenih snova. Od celog prtljaga, na aerodrom su poneli samo dva kofera sa garderobom i nešto ličnih stvari. Poslednjeg dana meseca avgusta, Gordi je pozvala Vašington i naručila onaj poslovni džet. Čim ga je ugledao, Ros se čudno nasmešio. Imao je isti re-gistarski broj Pentagona na repu. Kod njega više nije bilo ni najmanje sumnje, oni su radili za Pentagon na nečem toliko važnom da je to morao platiti glavom i pokojni predsednik Harison.

Najverovatnije jer se protiv toga pobunio, zaključi Ros. Kvinta je sedela pored prozora, a Poc pored nje. Njegovo prvobitno osećanje simpatije vremenom se, kako je i očekivao, pretvorilo u ljubav. I to baš u onu kakvu je želeo. Očinsku. Svežina i lepota mlade devojke, uopšte ga nisu fizički uzbuđivale, čega se u početku pribojavao. Uzbuđivala ga je i dalje svaka pomisao na Mirjam, na ženu

koju je jedinu celog života znao i duboko zavoleo. Uspomene na Mirjam još uvek su popunjavale svaku poru njegovog srca u kojem nije bilo mesta za drugu. Istina, sve češće je razmišao o Sintiji, ali od kako ga

172

B. D. Benedikš

je Kvinta uverila da smrt ne postoji da će "na onoj strani" ponovo sresti Mirjam, Ros se opredelio za ovu drugu.

On se zagleda u Kvintu koja je ukočeno piljila u oblake ispod njih.

Šta vidiš? upita je. Šta kažu "knjige jevandelske"?

- Bolje da ne znate.

- Imaš vrlo interesantan način da utešiš čoveka! -

prekora je on.

- Ali svejedno ćete saznati - nastavi ona. - Strpite se još par časova. Sve će vam uskoro biti objašnjeno. A onda ćete morati sami - podvuče ona poslednju reč -- da donesete najvažniju odluku svog života!

- Kvinta, molim te, ne plaši me - prokrklja Ros. - Zar ne vidiš da se sav preznojavam od neizvesnosti i pomalo straha!

- Ljudi koji rade za Boga ne boje se ničega!

- Šta sad to treba da znači? - smrači se Ros.

- To znači da još uvek niste potpuno na Božjoj strani - filozofski će devojka.

U vojnu bazu sleteše u dva popodne. Na kišnom terminalu dočeka ih vojni autobus koji ih odveze do masivnih blindiranih vrata ulaza u podzemne prostorije. Dva vojna policajca propustiše ih u dugi tunel koji prepešačiše. Iza njih je traktor vukao na maloj prikolici njihove stvari i nekoliko teških kutija c instrumentima. Pred drugim čeličnim vratima svi stadoše, a Gordi ubaci svoju karticu u elektronski skener koji im otvori teška vrata. Udoše u malo predsoblje i sačekashe da vojnici istovare njihov prtljag. Gordi mi zahvali osmehom i ponovo zatvori masivna vrata.

- Lift! - pokaza im ona na jedina vrata koja se tog trenutka otvoriše i na kojima se pojavi vedro lice uvek nasmejanog doktora Janga.

- Gospodo, - pogleda ih Gordi, - dozvolite da vam predstavim doktora Janga, direktora našeg projekta!

Dok se Jang rukovao sa svima pojedinačno, Gordi nastavi da ih upoznaje:

- Doktor Edvin Ros, genije genetičkih nauka i "otac buduće dece iz epruveta!

- Čuo sam bajke o vama, - stiskao mu je Jang srdačno ruku.

- Netačne su, - skromno će Ros. - Ja samo vešto kopiram tajne prirode.

- Doktorova poćerka, Kvinta Ros - predstavi Gordi devojku koja se samo nasmeši. - Doktor Brus Hamilton, - pride Gordi naučniku, -- profesor bioloških nauka i tvorac veštačke materice.

- Čitao sam o vama u "Ameriken Sajentistu", - stavi mu Jang do znanja. - Vaša ideja o veštačkoj falopian tubi u uterusu, prosto je van čovečije mašte!

- Hvala vam, doktore, - nasmeši Brus, - ali i ja kao doktor Ros, samo kopiram ono što je priroda tako savršeno stvorila.

- To je tačno, - složi se i Jang, - a šta je kolor televizija nego veštačko čovečje oko! Sve što je čovek "izmislio", priroda je još davno usavršila!

Kvinta uputi Rosu jedan od onih njenih pogleda sažaljenja, kad god bi čula kako se čovek hvali Božjim izumi-ma. Ros se nasmeši i obgrli je oko ramena. Gosti

udoše sa Jangom u lift koji poče lagano da se spušta. Zaustavio se na najnižem spratu, četvrtom. Vrata se razmakoše i oni udoše u veliku podzemnu salu, prepunu monitora i velikih TV ekrana, koji su podsećali na kontrolnu salu za lansiranje raketa i satelita. A tačno to je i bila. Malo otvorenih usta, Ros je šarao očima po desetinama svetlećih ekrana.

Pogađajte, - pride mu Gordi. - To je centar za kontrolu lansiranja i montaže buduće svemirske laboratorije.

Ros se zagleda u nju. Sve je očekivao sem ovog. Odjednom mu se "klikeri" pokrenuše velikom brzinom i on poče da povezuje stvari. I što ih je brže shvatao, kosa na glavi mu se sve više dizala. Znači, to je projekat "Nojeva barka", seti se on.

- Ali istovremeno primećujem da imate problem sa povezivanjem vašeg rada i te buduće svemirske stanice - dodade Gordi i uhvati ga ispod ruke.- Strpite se, doktore, uskoro će vam sve biti objašnjeno!

174

B. D. Beneuiš

Milenijum

175

Gordi ga povede za ostalima koje je Jang vodio u pravcu jednih sporednih vrata. Udoše u polumračnu dvoranu za projekcije. Pošto ih je rukom ponudio da sednu, Jang ih upozori stojeći sa strane zida:

- Ono što ćete sada videti, neke od vas će verovatno šokirati, pa i uplašiti. Ja vam neću sada o tome više go-voriti, objasniću vam neke stvari posle projekcije. Ono što ćete uskoro videti, tačno je i po sto puta potvrđeno od najsavršenijih kompjutera za analize matematičkih proračuna. Ma koliko vam se ovo ne svidalo, to je istina! On dade nekom znak rukom i svetla u sali se pogasiše. Na velikom platnu koje posvetle, pojavi se naša planeta Zemlja u svom punom sjaju. Bila je očigledno snimljena iz svemira. Slika se promeni, a na ekranu se pojavi Saturn sa svojim poznatim poja-som aseroida. Začu se potišten glas komentatora:

"U nedelju, 23. decembra 2021. godine, tačno u četiri sata popodne, asteroid Omega 720, udariće posred Pacifika snagom svemirske nuklearne bombe ravne sto triliona megatona!"

Ros naglo preblede i pogleda u Kvintu koja je sedela do njega. Devojka se malo naže i šapnu mu u desno uvo:

- Tačan datum i čas koji su pre nekoliko hiljada godina proračunali astronomi drevnih Maja!

Ros proguta pljuvačku i vrati pogled na zloslutno platno po kojem se valjala nekakva gromada.

"U toku sledećih osam do deset časova, - nastavi spiker, -na planeti neće ostati više od četvrtine stanovnika, a svega šest meseci kasnije, umreće i poslednji preživeli!"

Kao što vam je već poznato, film je bio informativna studija buduće kataklizme i njenih pogubnih posledica po čovečanstvo. Tvorci filma su se obimno koristili isečcima iz drugih filmova koji su slikovito prikazivali padove aste-roida i paniku koja bi u tom slučaju zahvatila zemaljsko stanovništvo. Komentator je navodio redosled posledica, od trovanja otrovnim gasovima, do erupcija novih vulkana, masovnih požara, katastrofalnih rušenja gradova i nevidenih poplava biblijskih razmera. U toku projekcije, Ros nesvesno spusti desnu ruku na Kvintu i steže je. A kada se sat kasnije

svetla u dvorani popališe a veliko platno ponovo prekri brokatna zavesa, zapanjeni gosti ostadoše dugo da sede i ukočeno gledaju u pravcu zaklonjenog platna. Jang strpljivo sačeka da ih prode prvi šok. Dugo ih je posmatrao okrenut iz svog sedišta, onda lagano ustade.

- Kako bi bilo da sada predemo u salu za ručavanje i malo se opustimo - predloži on prebledelim naučnicima.

Kvinta ustade prva, jer na nju film nije ostavio baš nikakav utisak. Ovo ne promače veštom oku Gordi Livingston.

- Kvinta, srce, imam čudan utisak da ste vi već videli ovaj film nekoliko puta.

- U pravu ste - potvrdi devojka. - Još u Andima sam čula i pročitala o drevnom astrološkom kalendaru Maja. Upravo sam saznala da se i vaš kompjuter slaže sa njihovim datumom i časom kraja sveta.

- O čemu se radi? - upita doktor Hamilton koji je čuo razgovor.

- O vrlo čudnoj podudarnosti - reče Gordi i ustade iz svog reda.

U salonu za ručavanje, očekivala ih je na stolu zakuska c pićem. Jang sačeka da se oni posluže, ali primetivši da se nikom od prisutnih ne jede, on im se obrati smirenim glasom:

- Znam kako se osećate. Bio sam u Rusiji kada su mi moji tamošnji prijatelji ispričali o svom strašnom otkriću. I ja sam izgubio san i apetit nekoliko dana. Sve ovo je vrlo neprijatno, ali se svakodnevno dešava negde u svemiru. Kao što znate, na Zemlji se već jednom desilo, pre nekih 55 miliona godina. Udar je uništio sav površinski život na Zemlji. Spaslo se nešto gmizavaca i riba u vodi, a ovima je trebalo 55 miliona godina da evoluiraju u današnjeg čoveka. Ostalo vam je poznato. On strpljivo sačeka da oni postave prvo pitanje.

- Po imenu vašeg projekta, - prvi primeti Hamilton, - može se zaključiti da se radi o nekakvoj velikoj operaciji masovnog spasavanja naše civilizacije. Jesam li u pravu?

- Samo delimično - objasni mu Jang. -- O nekakvom masovnom transportu stanovništva nismo smeli ni da razmišljamo. Naša civilizacija ne bi imala te mogućnosti i

sredstva još najmanje za pedeset do šezdeset godina! Da ne govorim o kratkoći vremena!

- Pa, koliko je onda velika ta vaša "Nojeva barka" upita Hamilton

- Dovoljno prostrana da se u nju smesti milion ljudi.

- Ali... - zinu Hamilton, - zar niste rekli...

- Pošto vidim da još niste gladni, - naglo ustade Jang, - kako bi bilo da vam je pokažem?

On povede prisutne do jedne druge podzemne hale u kojoj je radilo dvadesetak raznih naučnika. Jang ih sve strpljivo upozna sa novopridošlima, uključujući ruskog astronoma i njegovu ženu. Zatim ih uvede u dvoranu sa maketom svemirske stanice u prirodnoj veličini. Bila je napravljena od materijala kakav se uglavnom upotrebljava za pravljenje filmskih setova, ali sa vrlo precizno izrađenim detaljima.

- Ovu veliku maketu izradiil smo posle prve, mnogo manje

- objašnjavao im je. - Bila nam je potrebna kako bismo bolje shvatili probleme kretanja i života onih koji se tu budu prvi radali, rasli i pripremali za Novi svet!

- Zvuči prilično biblijski, - primeti Ros.

- Pa, pored "Nojeve barke", smatrali smo da naziv Novi svet najviše odgovara ono što će te buduće naraštaje očekivati na obnovljenoj Zemlji.

Jang ih tu obavesti o posledicama potpunog uništenja životnih uslova na Zemlji i periodu njenog preporoda. Pošto ih je proveo kroz sve prostorije buduće svemirske stanice-laboratorije, Jang ih vrati u salon za odmor i ručavanje.

- Želeo bih sada da čujem vaše cenjeno mišljenje i pitanja - zamoli ih.

Prvi se nelagodno promeškolji doktor Hamilton.

- Koliko sam do sada razumeo, a molim vas da me ispravite ukoliko grešim, vi od nas očekujete ne samo da usavršimo taj novi biološki proces ubrzanog rađanja, nego i rast budućih generacija. Jeste li pri tom svesni da će gen ubrzanog

rasta istovremeno i skratiti životni vek tih ljudi iz epruvete?

- To je tačno, - odmah da podrža Ros. - Kopija konjskog

gena ne samo što će deset puta ubrzati njihov rast, već će i deset puta skratiti njihov život!

- Razmišljali smo o tome, - nasmeši se Jang. - Mi ne želimo da vi ubrzate rast budućih generacija, već da im ga produžite! Od vas se sada samo očekuje da ubrzate rast kao kod kloniranja ovih dveju devojaka, jer nam vreme ne dozvoljava da to uradimo prirodnim putem.

- A kako to očekujete da im produžimo vek? - upita ga Ros.

- Istim procesom, ali obrnutim tempom. Usporite im gen rasta tri puta, a time ćete im produžiti život na preko 150 godina! A ja sam uveren da će oni kasnije sami sebi produžiti i taj vek za još stotine godina. Ne zaboravite da im ostavljamo u nasleđe sva naša biološka i genetička otkrića i formule.

- Da je Bog želeo da čovek živi večno, - ne izdrža Kvinta, - On ga ne bi ograničio smrću! Gordi je pogleda c nežnošću sestre i prebaci ruku preko devojčinog ramena.

- Mlada dama je vrlo religiozna - objasni ona Jangu. - Ona smatra da to Bog lično šalje asteroid kako bi nam zauvek uništio šansu za obnavljanjem drugog, još grešnijeg sveta! Sveta budućnosti, u kojem bi čovek konačno postao Bog, a Bog ostao ono što je oduvek i bio, proizvod čovekove mašte! Jang se prijateljski zagleda u Kvintu.

- Želim da znate da sam i sam odrastao u hrišćanskoj porodici i od malena bio vaspitavan u tom duhu. I znajte da sam čvrsto verovao u Boga sve dok nisam počeo da se bavim naukom. Ona mi je otkrila da u svetu uopšte ne postoje misterije koje se ne mogu naučno objasniti. Ja, na primer, još uvek verujem da su biblijski proroci zaista imali vizije budućih događaja, od kojih se većina obistinila, ali smatram da je njihov "pogled u budućnost" jedan potpuno prirodan proces. Naši ruski prijatelji već trideset godina proučavaju taj fenomen i ja sam uveren da će rešiti tu misteriju čovečijeg uma koji putuje kroz vreme! Gospođice draga, prošla su vremena kada su talentovani vračevi i proroci plašili neuki svet "neprirodnim" fenomenima.

178

B. D. Benedikš

Kvinta odluči da se ne upušta u diskusiju. Ona se seti da je okružena naučnicima okorelim ateistima.

- Može li se znati nešto više o poreklu tih milion gena budućnosti koje ćemo smestiti u epruvete i kompjutere svemirske stanice - upita Hamilton.

- U pitanju su milion odabranih najtalentovanijih ljudi iz celog sveta. Ovde će uskoro doputovati i pridružiti nam se kineski genije doktor Čang Li, koji tvrdi da je otkrio gen memorije. On kaže da će se svi ti budući naraštaji "setiti" ne samo ko su bili, već i svojih prirodnih talenata. Zbog svega ovog vaš skori eksperiment je toliko važan. On će nam ili potvrditi da smo na pravom putu, ili nas razuveriti u čovekovu genijalnost za sva vremena. Jer ukoliko naš eksperiment ne uspe u potpunosti, onda će to biti konačan dokaz da Boga u stvari ima i da je gospođica u pravu!

Kvinta mu uputi jedan od onih njenih misterioznih osmeha, od kojeg se Rosu podiže kosa na glavi.

- Kad počinjemo? - upita Hamilton.

- Čim se odmorite. Ovde moram da vas upozorim da je

smeštaj prilično skučen i da nećete živeti kao u hotelu. Sve sobe imaju samo po dva kreveta i moraćete da ih koristite u parovima. Na primer, ako se slažete, doktor Ros i doktor Hamilton mogu stanovati u jednoj sobi, a gospođica će se u tom slučaju pridružiti nekoj naučnici.

- Hvala, ali ja bi želela da ostanem sa mojim ocem -
odmah se ogradi devojka.

- Kako želite, - ljubazno joj se nakloni Jang, a na usnama Gordi Livingston zaigra čudan smešak koji primeti samo Ros. Dok se u podzemlju vojne baze odvijala ova mala ljudska drama, četiri i po hiljade kilometara dalje, pripremala se jedna mnogo veća i ozbiljnija. Zbog vremenske razlike od tri sata, satovi u Beloj kući su tog trenutka pokazivali sedam uveče. Na vratima privatnog apartmana predsednika, začu se tiho kucanje. Vrata otvori predsednikova najstarija kćerka Koni i nasmeši se Majklu Broku, sada šefu obezbeđenja.

- Tata gleda prenos bejzbol utakmice iz Sietla - objasni mu ona.

Milenijum

- Recite mu da mi je žao što ga uznemiravam, ali ga hitno traže iz ovalnog kabineta!

- Sada? - iznenadi se devojka.

- Sada - potvrdi Brok povišenim tonom izvršitelja naredbe.

- Šta se dešava? - začu se glas Ronalda Mejsona koji pride vratima i zagleda se u svog agenta tajne službe.

- Gospodine predsedniče, - objasni Majkl Brok, - u vašoj kancelariji sede ruski ambasador Dobrinjski i njegov kineski kolega gospodin Vong. Državni sekretar, gospodin Bler, ih zabavlja u vašem odsustvu. Oni žele hitno da vas vide.

Mejson ništa ne reče, on samo klimnu zabrinuto glavom da je razumeo. Brok ga sačeka pred vratima dok obuče kaput i lično ga doprati do vrata ovalnog kabineta. Trojica muškaraca ustadoše sa svojih sedišta da se pozdrave. Mejson primeti po izrazima njihovih lica da su vrlo uzbuđeni, gotovo uplašeni. On odmah pomisli da su njihovi astronomi otkrili asteroid Omegu i da su došli da ga konsultuju šta da se radi. - Gospodo, - ponudi ih Mejson rukom, - molim vas sedite. Predsednik, međutim, ne ode za svoj sto, već im se pridruži i sede u jednu od praznih fotelja. Smataro je da će ovim gestom domaćina malo otkraviti prenapetu atmosferu. On pogleda jednog, pa drugog ambasadora, onda ih upita: - Šta mogu učiniti za vas, gospodo? Kineski ambasador pogleda u svog ruskog kolegu, pa malo pročisti grlo.

- Gospodine predsedniče, - otpoče on smrtno ozbiljnim tonom, - ovde smo zbog jedne vrlo zabrinjavajuće i opasne situacije.

Kao i svaki dobar diplomata, Mejson strpljivo sačeka da mu se objasni.

- Naše vlade su nas pre dva sata alarmirale i zamolile da vas odmah vidimo u vezi ovog trećeg lansiranja vaše nove svemirske stanice. Ovo je već treće lansiranje u toku devet meseci, krajnje zabrinjavajući porast vaše tajne delatnosti u orbiti Zemlje, što nas zabrinjava i navodi na razna nagađanja, od kojih neka vrlo opasna.

- Kao na primer? - uskoči sekretar Bler koji je do tada ćutao.

- Mi bismo pre svega želeli da znamo zašto je vama potrebna još jedna svemirska stanica pored ove koja već kruži orbitom i u kojoj radi ekipa međunarodnih stručnjaka. Molim vas, objasnite nam vaše naučne potrebe i oprostite nam naše sumnje. Vi dobro znate u kakvom nestabilnom političkom svetu koegzistiramo, uglavnom zahvaljujući međusobnom strahu. Jer dok god u svetu vlada kakav-takav vojni i nuklearni balans, do

katastrofe neće doći. Ali kad jedna strana oseti da joj ona druga nešto kuva iza leđa, ljudi postaju nervozni, sumnjičavi i vrlo nepoverljivi. Nemojte, molim vas, pogrešno da nas razumete, ali naše vlade su od pre dva sata spremne za ono najgore! Ronald Mejson ih je ćutke posmatrao, grickajući kraj svo-jih tankih usana.

- Vi, znači, smatrate da mi kao nezavisna nacija nemamo prava na sopstvene naučne eksperimente u svemiru.

- Daleko od toga, - ogradi se kineski ambasador. - Mi bismo samo želeli da i vi nas redovno obaveštavate o vašim projektima, kao što mi vas na vreme informišemo o našim vojnim vežbama ili raketnim eksperimentima i lansiranju satelita. Objašnjenje gospodina Blera, - on mu se nakloni, - koje nam je dao pre tri meseca, nažalost, više nije uverljivo.

- A šta vam je to gospodin Bler rekao?

- Da vi planirate da nastanite u toj stanici ekipu američkih astronoma koji će odande osmatrati svemir.

- Zvuči razumno.

- Gospodine predsedniče, - umorno se nasmeši ruski ambasador, -- ne želim da vam protivurečim, ali vaše objašnjenje nije tačno.

- Može li se znati šta vas navodi na suprotan zaključak?

- umeša se Bler.

Dobrinjski načini podužu pauzu...

- U toku poslednjih godinu i po dana, vaša vlada je od Kongresa tražila tri puta po pet milijardi dolara za tu stanicu. Jutros ste lansirali njen treći dodatak, po kojem se može zaključiti da će ceo projekat koštati još bar dvadeset

Milenijum

milijardi! Mi, nacije koje nemaju tolika sredstva, sve to pra-timo c velikom nervozom. Od kako su nas gospodin Gorbačov i Jeljcin politički i vojno unakazili, mi Rusi gledamo u vašem pravcu sa još više straha i neizvesnosti. Razmišljamo, a šta ako Amerikanci smeraju nešto novo. Dobro nam je poznato da vi već godinama radite na tajnom projektu otkrivanja i elim-inisanja naših balističkih raketa. Molim vas da mi oprostite moju sledeću primedbu, ali ako ikad u tome uspete pre nas, zna-jte da nećemo čekati ni jedan minut pre nego što pritisnemo svu nuklearnu dugmad koju još imamo! Istočna hemisfera neće nikad dopustiti da je Zapadna hemisfera drži taocem do kraja sveta! Radije ćemo pomreti zajedno sa milionima vas Amerikanaca!

Mejson ga je posmatrao bled. Ovi ljudi su govorili tačno ono čega se on tajno pribojavao. Ali njemu odjednom situacija postade prilično smešna. Oni su mu pretili nuklearnim uništenjem, ne sluteći da im se svima baš to približava.

- Znae šta, gospodo, - okrete se on svom stolu sa kojeg dograbi jedan crveni telefon, ako smatrate da vam pripremamo gadno iznenađenje, zašto domah ne pozovete vaše nervozne vlade i zamolite ih da pritisnu svu tu vašu nuklearnu dugmad!

I sami vrlo bleđi, Rus i Kinez se zagledaše u telefon koji im je nudio.

- I ako to zaista učinite, ja vam se kunem da neću naredi-ti da se na vas lansira ni jedna nuklearna raketa! U stvari, učinili biste nam jednu veliku uslugu!

Dobrinjski i Vong se zapanjeni pogledaše. Zar je Mejson odjednom poludeo? Plta im to trabunja? I zašto se onaj Bler onako ćudno ceri u njih? Situacija zaista postade krajnje nape-ta i neprijatna.

- Gospodine predsedniče, - oseti Vong potrebu da nešto kaže, - mi vam ne pretimo. Mi vas samo molimo da nam objas-nite pravi razlog lansiranja te skupe stanice. Nama ne pada ni na kraj pameti da pritiskamo nuklearnu dugmad, ta nismo gomi-la ludaka. Mi vas samo molimo da održite status kvo, što se tiče nuklearne superiornosti.

B. D. Benedikš

Milenijum

- Gospodo, - ne izdrža Mejson da se ne nasmeje, - vaša zabrinutost da vam spremamo nešto tajno i iza leđa, zaista me tera u smeh!

Ali ambasadorima Rusije i Kine nije bilo do smeha.

- Izvinite, molim vas, - smeja se Mejson, - vaš strah od nas dolazi zaista u vrlo pogrešnom trenutku.

Tu se Mejson polako uozbilji i pogleda u svog državnog sekretara.

- Gospodine Bler, mislim da treba da objasnimo našim gostima i saveznicima o čemu se radi.

On ustade, ode do svog radnog stola i izvadi iz jedne fioke video traku. On je stavi u televizor koji je stajao sa strane i uključi ga. Dok je čekao da se ekran osvetli, Mejson se c tugom zaleda u svoje uznemirene goste.

- Gospodine Dobrinjski, gospodine Vong, znamo se već više od tri godine, sretali smo se i ćaskali na mnogim državnim prijemima i diskutovali o mnogim zajedničkim problemima, ali ovo što ću vam uskoro otkriti, zaista nemam hrabrosti da vam saopštim. Potajno sam se nadao da ćete do tog strašnog otkrića nekako doći sami.

On gurnu traku a na ekranu se pojavi naslov: Projekat Nojeva barka. Niko ne progovori ni reči punih pedeset minuta, onda se traka zaustavi, a Mejson isključi televizor. Napolju se mračilo. On priđe prozoru i navuče teške plišane zavese, a Bler se okrete u sedištu i upali lampu koja je nedaleko sta-jala.

- Šta kažete, gospodo? - vrati se Mejson u fotelju.

- To nije moguće - prokrklja Rus prvi. - Kako to da mi nemamo pojma o tome?

- A u stvari su dvoje vaših astronoma, muž i žena, prvi otkrili taj asteroid.

- Naši ljudi su ga otkrili? - zapanji se ambasador.

- Tačno. Na sreću, kod njih se u gostima nalazio jedan naš astronom koji ih je zamolio da prećute svoje strašno otkriće dok im se on ne javi. Mesec dana kasnije, oboje su doputovali ovamo i sada su dbo tog projekta. I kako ne biste mislili da vam pričam priče za malu decu, odvešćemo vas do te tajne baze da se

i u sve ovo uverite i obavestite vaše

" Gospodo, - sažali se Bler na goste, - jeste li sada sprem-

usTade i napus(tm) kancelariju

ašto ste sve ovo vreme ćutali o tome? - javi se Vong. -

ste nas m^čili neizvesnošću i vašim tacšm planovi

i *i nismo pozvani da učestvU]emo u projektu? ^ ^ ^ ^

Keleli da dođe do ianike. Nameravali smo sve sami da komple

STaN° Ka""Tsu z"al" "a je ovo laž, oba ambasadora se čudno

""ete Da nam kažete da he se " tom "o,om svetu opet r""iti "ajveći broj

Kineza?! - "roveravao ,e Vong, či,a "aciJa

lsvr " fl ašom sa

od

čaše On ih sve lično "osluži, ne želeNi "a bilo

Do6r"NjsK" mogao "oh" sebi. -

io mu se Vler. - ,o

tivno spasemo!

Milenijum

- Ali to mora da je neka velika greška! - odbijao je Rus da shvati.

- Nije greška, gospodine Dobrinjski - ustade Mejson i opet ode do svog stola iz kojeg izvadi jednu fasciklu.

- Izvolite i sami se uverite, a pripremićemo vam i kopije filmova da ih pošaljete vašim vladama. Nema nam spasa!

- Nemoguće! - kukao je Rus razgledajući filmove pod svetlom lampe. - Jeste li razmišljali o nekom pokušaju prestretanja? Evo, ujedinićemo se i poslati u susret tom asteroidu naše kompletno nuklearno oružje! Bar ćemo ga se zauvek ratosiljati.

- Sve naše atomske bombe - objasni mu Bler, - imale bi isti efekat na tu gromadu, kao poj komaraca na šlem motokliste!

- Strašno! - kršio je Dobrinjski ruke. - Pa koliko je to čudo?

- Oko osam kilometara dužine i oko pet kilometara širine. Mnogo je veće i teže od onog asteroida koji je uništio carstvo dinosaurus. To vam je čitava planina od čistog gvožđa!

Rus spusti filmove na krilo. Ruke su mu vidno drhtale. Ovo nije ni u snu očekivao. Bio je te večeri spreman na svako neprijatno iznenađenje, ali ne na ovo što je upravo čuo. Osećao se veoma nemoćnim.

- U kojoj ste fazi? - upita Vong. - Možemo li vam pomoći?

Mejson tu pogleda u Blera koji preuze konverzaciju: - Možete. U prvoj smo fazi, ali stanica se sastoji od ukupno trideset elemenata. Ukoliko nam se pridružite, možda ćemo uspeti sve da lansiramo pre masovne panike koja će nemi-novno uskoro zahvatiti celo čovečanstvo.

- O kakvoj to panici govorite? - upita Dobrinjski.

- Gospodo, - pogleda ih Bler gotovo sa sažaljenjem, - ta u pitanju su dani pre nego što neki drugi astronom otkrije šta nam se ešava.

- Gospodin Bler je u pravu - odmah se složi Vong.

Nemamo mnogo vremena. Šta vi planirate u slučaju panike?

- Mi smo već pripremili izjave i razne lažne proračune kojima ćemo dok god budemo mogli razuveravati stanovništvo. Jer dobro znamo da nema te vojne sile na svetu koja može kontrolisati ili zaustaviti masu stanovništva poludelog od straha i očajanja! Biće pucanja, biće ubijanja, biće pljačkanja, biće silovanja - biće strašno!

Prebledeli predstavnici Kine i Rusije slušali su ga u šoku.

- Kad možemo da posetimo tu tajnu bazu? - raspitivao se Dobrinjski, još uvek malo sumnjičav.

- Ako želite, iz ovih stopa - spremno mu ponudi Bler. -

A ja bih vam predložio da ostanete ovde noćas, pa da svi skoknemo sutra ujutro do Oregona. Tamo će vam sve biti detaljno objašnjeno. Tamo ćete se sresti sa vašim naučnicima i konačno se uveriti.

- To je, znači, istina! - zaključio Rus.

- Nažalost, gospodine Dobrinjski.

- A u celoj ovoj tragediji, - javi se Mejson, - ima i neke nade. Možda će to društvo budućnosti odrasti u jednom zdravijem i srećnijem svetu. Čistijem u svakom pogledu. Neće morati da udiše smog i razne gasove kao mi, a biće i oslobođeni mnogih drugih gluposti kojima smo mi trovali svoje kratke živote.

- O čemu to govorite? - upita Vong.

- Postoji predlog da se iz arhiva budućnosti izbace sve one gadne informacije iz čovekove istorije i prošlosti koje bi mogle ponovo da zatruju buduću civilizaciju.
- Budite precizniji, molim vas.
- Govorim o raznim religijama, sektama, političkim sistemima i njima sličnim društvenim razlikama koje su nas tako uspešno razdvajale vekovima. Neki naučnici smatraju da to buduće ljudsko telo mora biti oslobođeno naših društvenih bacila i bolesti. A neki od futurista koje smo konsultovali idu još dalje. Pošto će Zemlja biti potpuno prekrivena lavom, vodom i raznim otrovnim padavinama, oni predlažu da buduće pokoljenje nikad ne sazna o svom pravom poreklu!
- Izvinite, ne razumem - zatrepta Dobrinjski.

186

B. D. Benedikš

- Pao je predlog da se "izmisli" posebna istorija i lažni podaci o nekoj udaljenoj planeti sa koje su ti naraštaji iz epruvete navodno doputovali na obnovljenu planetu Zemlju. Specijalno programirani kompjuteri bi o tome vodili računa. Esperanto bi im bio jedini zajednički jezik, a svi bi bili iste nacionalnosti.
 - Zvuči zaista fantastično, - javi se Vong, - a šta ako se c tim ne slože i druge vlade i narodi?
 - Svi oni koji se ne slože sa nama, - predloži Bler, - neka sami sebi izgrade svemirske stanice i lansiraju svoje nacije prema sopstvenoj volji!
- Ovom primedbom su svi problemi bili rešeni. Gosti podigoše svoje čaše...

problema. Konačan broj naučnika i tehničkog osoblja popeo se na četrdeset dvoje. Pored osam bračnih parova i Rosa i Kvinte, svi ostali su bili samci, mada se prilikom odabi-ranja dvokrevetnih soba primetilo da se neki od prisutnih veoma simpatišu. Gordi nije imala ništa protiv toga, njoj je pre svega odgovarao mir i harmonija u budućem radu. Prilikom adaptiranja prostorija za buduću laboratoriju, Gordi i Jang su vodili računa da sobe ne podsećaju na zatvorske ili vojničke. Bile su male, ali vrlo ukusno obojene ili oplepljene tapetama. Svaka je imala po dva udobna kreveta uz zid kao i komforno kupatilo odvojeno od toaleta. Nasuprot ulaznim vratima, u zid su bili ugrađeni lažni prozori kroz koje je unutra dopirala svetlost. U pozadini se video predeo prepun zelenila, a na plavom nebu se nije nalazio ni jedan oblačić. Oko osam uveče, svi prozori bi počeli da se mrače i kroz pola sata kroz njih je u sobe prodirala jasna "mesečina". Prizor je bio prilično uverljiv, a onima unutra pomagao da se lakše psihički ako-modiraju na ove lažne promene vremena. Radilo se normalno, od devet ujutro do pet popodne. Ostatak dana je svako provodio prema svom ličnom izboru, dosta ograničenom. Posle večere u hotelski uređenoj kantini-restoranu, mogao se gledati neki od najnovijih filmova, ili se povući u svoju sobu i gledati TV. Gordi se pobrinula da se uključe svi raspoloživi kanali. Na vratima Rosove sobe začu se tiho kucanje...

Dobro veče! proviri bradata glava doktora Hamiltona. - Šta radite? Kakvi su vam planovi za večeras?
Ros koji je sedeo na krevetu, pogleda ga preko okvira naočara za čitanje.

188

B. D. Benedikš

- Ne rugajte mi se - prekori on kolegu sarkastičnim tonom u glasu.
- Hamilton uđe u sobu i zatvori vrata. Malo je stajao, onda pride Kvintinom krevetu i sede pored mlade devojkice koja je prelistavala neke planove. On je pomilova prstom po licu, pa vrati pogled na Rosa.

- Onaj ruski braćni par me pitao da li imate nešto protiv da svrate večeras kod vas na partiju bridža.

- Torbakovi? - proveri Ros. - Ja ne igram bridž, ali ako žele da svrate na trač ili čašicu konjaka, dobro su došli.

- Mogu li vam se i ja pridružiti? - upita ga Hamilton.

- Ali, prirodno, doktore. Zašto uopšte pitate?

Hamilton pogleda u Kvintu koja ga je ćutke posmatrala.

- Daje se dobar triler večeras - obavesti je.

- Hvala, više volim trač - zahvali mu ova.

Hamilton se osećao neprijatno. On pogleda u Rosa koji nemoćno sleže ramenima.

- Ja... - otezao je Hamilton, - imam neki čudan predosećaj da Rusi žele nešto važno da nam saopšte.

- Između mene i Kvinte nema tajni - objasni mu Ros.

- Onda u redu - ustade Hamilton i pođe vratima.

On se uhvati rukom za kvaku, ali ostade u tom položaju. Primetio je da Kvinta želi nešto da mu kaže.

- Ne dovodite ih ovamo pre devet! - upozori ga.

- Izvinite - raširi Hamilton svoje plave oči.

- U devet se isključuju video kamere po hodnicima. I upozorite Ruse da ostave svoje radne mantile. Svi znakovi NASE koje smo nedavno dobili, u stvari su mikrofoni. Svi naši razgovori dok smo u tim mantilima snimaju se i kasnije analiziraju. Hamilton zinu.

- Okej... - promuca konačno, - u devet i petnaest onda.

On izađe a Poc se zapanjen zagleda u svoju počerku koja mu objasni:

- U svakoj znački NASE koje smo u sredu dobili sa novim mantilima, nalazi se minijaturni mikrofonski odašiljač.

Ros oseti kako mu se steže grlo. U mislima je brzo prebira po svojim razgovorima od poslednja tri dana. Na

Milenijum

sreću, pošto još nikog nije dovoljno dobro poznao, klonio se suviše privatnih diskusija.

- A naše sobe? - upita Ros jedva čujno.

- Sobe su čiste. Gordi interesuje šta se govori na poslu.

- Kvinta, zašto me nisi na to odmah upozorila?

- Nisam znala sve do prošle noći. Mala Pela mi je noćas to pokazala.

Ros ju je posmatrao krajnje zabrinut.

U devet i petnaest, na vratima se začu tiho kucanje. U sobu udoše Igor i Sonja Torbakov, a za njima Hamilton koji zatvori vrata. Svi troje su stajali zbunjeni pored vrata, ne znajući šta da kažu.

- Slobodno govorite, sobe su čiste! - nasmeši se na njih Ros i ustade da ih pozdravi. - Za svaki slučaj, poredajte karte po stolu.

Gosti posedaše po ivicama oba kreveta, a Poc privuče mali sto između njih. Dok je Igor redao karte, njegova supruga se zagleda u mladu devojkicu.

- Hvala na upozorenju. Kako ste to saznali?

- Kvinta poznaje neke stvari od kojih bi vam se zavrtelo u glavi! - odgovori joj Poc umesto devojkice.

- Pokušavamo da vam se približimo već nekoliko nedelja - objasni Igor redajući špil novih karata po stolu. - Ali pošto radimo na dva različita projekta, bojali smo se da "oni gore" nešto ne posumnjaju!

"Oni gore" bili su Gordi i njena klapa koja je budno motrila na rad ekipa iza zatamnjenih prozora kabina na gornjem spratu hale.

- Naročito od kako je nastradao predsednik Harison! - dodade Sonja.

- Kakve vas dvoje imate veze sa ubistvom Glena Harisona?
- gotovo se ohladi Hamilton.
- Kada je bio ovde u poseti, - nastavi ona, - ja sam ga na rastanku poljubila i gurnula mu poruku u mali džep sakoa!
- Ali... - raširi Hamilton ruke, - zar Harisona nisu ubili islamski ekstremisti, protivnici stogodišnjeg mira sa Izraelom?

190

B. D. Beneaiks

Koješta, doktore, - uputi mu Sonja jedan krajn>e sažaljiv pogled. Vašeg predsednika su ubili Gordi Livingston i njena banda iz Pentagona! Hamilton je sedeo kao okamenjen.

- Gospodo, jeste li pri pameti! Zašto bi američka vojska ubila svog predsednika? Taživimou najvećoj demokratiji sveta!

- Ne više! - upozori ga Igor Torbakov. - Ja i Sonja smo potpuno uvereni da je predsednik ubijen zbog naše poruke.

- Čiju tajnu sada želimo da podelimo sa vama - dodade njegova supruga.

- Ja odoh odavde! - ustade Hamilton sa kreveta, ali ga Ros povuče za rukav i primora da ponovo sedne.

- Gde ćete, doktore? Vi znate neki drugi izlaz odavde sem onog čiju tajnu šifru poznaje jedino Gordi?!

Hamilton ga je gledao приметно блед. Ros pogleda u Torbakove c druge strane stola i uze u ruke svoj deo karata.

- Pričajte, - zamoli ih tihim glasom.

Nastupi kratka napeta pauza, jedna mlada doktorica koja je zadužena za pripremu tih milion odabranih gena za buduće ge-neracije, slučajno je otkrila da svi uzorci pripadaju isključivo beloj rasi! I da su prikupljeni iz svega sedam "belih" nacija: Sjedinjenih Država, Engleske, Francuske, Italije, Švedske, Rusije i Nemačke! Radi će o uzorcima naj-sposobnijih osoba oba pola. U pitanju su sportisti, naučnici, muzičari, pisci i njima slični taletni. Najviše ih je iz Sjedinjenih Država, oko 600.000, a najmanje iz Švedske, oko 12.000. Ni jedan Afrikanac, Kinez, Japanac, Indus ili Arapin!

- Šta to znači? - upita Ros.

- To znači, - objasni mu Torbakov, - da će sve buduće ge-neracije biti arijevskog, odnosno belog porekla! Ono o čemu se Hitler nije usudio ni da sanja, Gordi će zauvek ostvariti jed-nim pritiskom na dugme!

Neprijatnu tišinu prekinu Hamilton:

- Šta ste se tako zabrinuli, gospodo? Kad malo bolje razmislite, to i nije tako loša ideja. Potpuno bela civi-lizacija bila bi oslobođena svih rasnih problema od kojih pati ova naša, mešovita.

Milenijum

- Bojim se da niste u pravu - ispravi ga Sonja. - Građanski ratovi u Ruandi, Jugoslaviji ili Čečeniji, dakle u državama u kojima je stanovništvo bilo ili isključivo crno ili potpuno belo, dokazuju nam suprotno! Čovek će uvek biti u sukobu sa drugim čovekom, jer je pogane i bezbožne prirode. Zato će kad god mu se ukaže prilika, naći neki neverovatn razlog za kavgu, bezakonje i greh.

- Ovo što činimo nije moralno - podrža Igor svoju suprugu.

- Ne mučite se, gospodo, - reče Kvinta ne dižući pogled sa svojih planova, - Ako Boga nema, onda nema ni morala. Hamilton se nasmeši na devojkju.

- Vaš sarkazam je na mestu, mada ja lično ne vidim šta mi tu možemo da učinimo.

- Upozorili smo na ovo pokojnog predsednika Harisona - iznenadi ih Sonja. - A danas nam se čini da smo time samo ubrza-li njegovu nasilnu smrt!

- Polako, polako! - uozbilji se Hamilton koji podiže

ruku. - O čemu to govorite? Valjda ne tvrdite da je Harisona ubila njegova sopstvena vlada?

Ros mu uputi jedan zaista sažaljiv smešak.

- Strašno! - zaprepasti se Hamilton. - To nije moguće. To onda znači...

Ali on se ne usudi da završi neprijatnu misao.

- To znači, - pomože mu Sonja, - da će i sve nas ovde jedne noći zauvek uspavati neki gas sladunjavog ukusa!

Primitivši bledilo na licu svog kolege, Ros ga umiri:

- Ne verujem da će se ikom od nas bilo šta desiti. Čim obavimo naš deo posla, Gordi će nas verovatno otpustiti sa bogatim novčanim nagradama. Ta gore na površini očekuje nas mnogo gori kraj od raca!

Sonja Torbakov se tu zagleda u Kvintu koja je prelistavala neke planove.

- Šta vi mislite, gospođice?

- Ja? - pogleda je Kvinta. - Samo Bog zna šta nas čeka. On jedini vidi našu budućnost i samo Njemu se moramo predati.

Milenijum

193

- Bojim se, gospođice, da ne delim vaše cenjeno mišljenje - reče Hamilton. - Oduvek sam smatrao da je Boga stvorio bespomoćni čovek koji nije mogao da se pomiri sa svojom sudbi-nom smrtnika koji mora na kraju zauvek da nestane. Vi pojma nemate šta je čovek u očajanju u stanju da učini. Žednima i gladnima prikazuju se razne fatamorgane, a duboko religioz-nima anđeli i Gospe! Vera je kao droga. A drogirani svašta vide.

- Ali, doktore, - prekide ga Kvinta, - ja ne verujem u Boga! Ja ZNAM da Boga ima! A TO je velika razlika.

- Vi znate da ga ima? - podiže Hamilton obrvu. - Pa zašto ne podelite to znanje sa nama ovde?

- Ne mogu to.

- Zašto? - insistirao je Hamilton.

- Čak i da vam ga pokažem, vi ga ne biste videli.

- Budite jasniji, molim.

- Kao što se slepom čoveku ne može opisati Rembrantova slika, tako ni duhovno slep čovek ne može da vidi Boga. Govorim o našoj duhovnoj inteligenciji, onoj koju smo potpuno zaboravili i zapostavili. Međutim, onima koji se potrude da ga vide, Bog se svakodnevno pokazuje. Ja ga, na primer, vidim od jutra do mraka, a vi niste u stanju ni da ga zamislite!

A šta ako Boga ipak ima? predloži Sonja sramežljivo. - Šta mislite da bi se desilo nama bednicima koji smo pomogli Gordi da na silu izmeni Njegovu volju?

- Gospodo, - prevrte Hamilton oči u pravcu plafona, - molim vas, bar me vi ne zabrinjavajte! Ta valjda ne želite da kažete kako je tamo neko svemoguće super biće dograbilo taj asteroid i zavitlalo ga na nas, kako bi nas kaznilo?!

Sonja baci kratak pogled na Kvintu koja se pravila da razgleda planove. Ona oseti da joj od devojke neće doći pomoć, pa sama predloži smelu teoriju:

- Hoću da kažem... Ja lično verujem da se taj asteroid zaista odvojio od Saturnovog pojasa. Takođe mi je, kao iskusnom astronomu, poznato da po svemiru jure milioni asteroida koji na svom putu uništavaju druge svetove. I našoj planeti se to već jednom desilo, kojom prilikom je bio uništen sav

površinski životinjski svet. Ja verujem i da u svemiru postoje naprednije civilizacije od naše. Neke od njih poseduju sredstva i tehnička znanja kojima su u stanju da izmene smrtonosne putanje raznih asteroida koji srljaju na njih. One druge, manje napredne ili primitivne, naprosto odlaze u zaborav...

- Neki čudan taj vaš Bog - morate Hamilton da je prekinete. - On mirno sedi na svom nebeskom prestolu i ravnodušno posmatra kako se oni pametniji spasavaju, a oni siromašnijeg duha umiru u agoniji svemirskih katalizmi!

- Dozvolite mi da završim, - blago mu se nasmeši Ruskinja. - Ni ja, kao sada vi, nisam ranije verovala u postojanje "više sile". Za deo mog ateizma podjednako krivim moje komunističko vaspitanje, kao i ličnu uobraženost sveznajućeg naučnika. Ali u poslednje vreme sam nekoliko puta pročitala Novi zavet i u njemu otkrila neverovatne podudarnosti između njihovog proročanstva i stvari koje nam se dešavaju gotovo svakog dana. Zato razmišljam... a šta ako Bog zaista postoji i sve unapred vidi. On u tom slučaju ne bi morao lično da dograbiti i zavrtla taj asteroid, kako vi kažete. Umesto toga, On nas je kroz svoje biblijske proroke upozorio na opasnost koja pretila našoj civilizaciji. U Jovanovom otkrovenju, jasno nam stavlja do znanja da će naša civilizacija nestati nakon užasnog sudara sa asteroidom, čiji će udarac "otvoriti bezdan studenčev"! Ta zar niste videli na onom filmu baš to? Zar ne vidite da se i kompjuterski proračuni slažu sa onim što je taj prorok video u svojim vizijama ili transu? Asteroid će udariti posred Pacifika takvom silinom da će mu probiti dno iz kojeg će napolje pokuljati trilioni tona usijane magme!

- Vi se, znači, slažete sa religioznim fanaticima koji tvrde da je naše neminovno uništenje u stvari Božja kazna! - zapanji se Hamilton. - Pa kad već tako strašno kažnjava nas ateiste i druge grešnike, zašto bar ne spasi pojedince poput vas i ove pobožne mlade devojke! - pokaza on u pravcu Kvinte. - Nema potrebe, doktore - blago mu se nasmeši ova. - Vama ateistima to ne ide u glavu, ali Bog je stvorio dva paralelna sveta. Ovaj naš, od čiste materije i onaj drugi, od čiste energije Njegove svesti. U taj drugi automatski prelazimo

Milenijum

nakon naše fizičke smrti. Ali varate se ako mislite da he Bo zaboraviti obećanje dato onima koji u Njega veruju. Tačno kako im je preko vidovitih proroka poručio, On će ih sve "u tren oka" prebaciti iz ovog jadnog sveta u onaj drugi, Novi Svet Tako će sudar c asteroidom i njegove užasne posledice doživeti i osetiti samo oni grešni!

- Ne mogu da verujem svojim ušima! - pogleda Hamilton razočarano u Rosa.

Tog momenta iz hodnika se začu signal za uzbunu. Slušajući isprekidane zvuke alarmnog uređaja, prisutni u sobi izmenjaše zabrinute poglede. Uskoro se iz zvučnika začuše uzbuđeni pozivi Torbakovu i njegovoj supruzi, koje je dispečer molio da se odmah jave u odeljenje svemirske stanice. Sonja i Igor Torbakov bez reči poustajaše i požuriše u hodnik. Iza ugla se gotovo sudariše sa jednim usplahirenim asi-stentom.

- Gospodine Torbakov, svud vas tražim, u kontrolnoj kabini buduće stanice naglo opada unutarnji pritisak. Ukoliko spadne ispod 80 stepeni, sve će eksplodirati!

Svi troje otrčase u pravcu hangara u kojem se nalazila improvizovana stanica u kojoj su već vladali svemirski život-ni uslovi.

- Šta se dešava?! - utrča u kabinu dispečera uznemirena

Gordi, još uvek zakopčavajući gornju dugmad na svom kućnom ogrtaču.

Dežurni za kontrolama bio je pukovnik Tejlor. On se okrete u stolici i zagleda u svoju pretpostavljenu. Bio je vidno uzbuđen.

- Izvinite, ali morao sam pod hitno da izolujem gospodu Torbakove.

Gordi se spusti u praznu stolicu do njega i zagleda u TV monitore koji su svedočili o velikoj užurbanosti na donjim nivoima.

- Nešto se desilo? - pogleda ga Gordi.
- Apsolutno ništa - iznenadi je njegov odgovor. - Naprosto sam bio primoran da prekinem njihovu posetu kolegama i smesta ih izolujem do vaše odluke!
- Pukovniče, o čemu se, za ime Boga, radi?

Ovaj odluči da više ništa ne kaže. On se okrete jednom magnetofonu čiju veliku traku pusti u pogon. Iz zvučnika se začu slab ali jasan glas Sonje Torbakov. Sa nekim je govorila o svojim pokušajima da se sa njim sretne, o njenoj tajnoj poruci predsedniku Harisonu, o njegovom verovatnom ubistvu od strane vlade, pa sve do njenih sumnji u ispravnost onoga što sada čine i mogućoj Božjoj kazni. Što je duže slušala, Gordi se sve više dizala kosa na glavi. A kada se traka konačno zau-stavi, ona se zapanjena obrati Tejloru:

- Pa ovo je prosto strašno! - reče kroz stisnute zube koji samo što joj nisu cvokotali od jeze. - O čemu to trabunja gospođa Torbakov i sa kim razgovara?
- Pojma nemam, gospođice, ali radi će o nekom zatvorenom prostoru kroz čije debele betonske zidove signal nije mogao jače da se probije. Zbog toga se mogu čuti samo slabi talasi njenog glasa.

Gordi nije znala šta bi c rukama. Ona se na kraju obema uhvati za glavu.

- Strašno, - ponovi ona. - Do ovog nije smelo da dođe! Molim vas, pronadite mi hitno sa kim je to razgovarala. Proverite snimke svih TV monitora koji kontrolišu hodnike i druge prostorije.
- Bojim se da to neće biti moguće. Svake noću u devet isključujemo sve mašine za snimanje kako bi se preko noći odmorile.

Gordi je piljila u njega na ivici nervnog sloma.

- Nisam je čula da pominje ni jedno ime - glasno je razmišljala. - Samo je nekog oslovila sa "doktore", a ovih ima nekoliko desetina! Takođe se obratila nekoj "gospođici", kojih takođe ima oko desetak. Pukovniče, šta da radim? - upita na kraju glasom očajnice.

- Gospođice, ta odluka je isključivo vaša. Ja nisam znao kako drukčije da ih prekinem, pa sam inscenirao lažnu uzbunu i rekao da u kabini stanice opada pritisak. Oni se oboje sada tamo nalaze. Šta želite da uradim?

Gordi se zaleda u TV monitor koji je snimao unutrašnjost svemirske stanice. Pošto ih je propustio unutra, onaj mladi

196

B. D. Benedikš

asistent zaključa za njim teška hermetička vrata. Pre no št će učiniti bilo šta, supružnici Torbakov počese da navlač svoje plave radne kombinezone iz jednog dela. Ali kada cv prišli ormaru opremljeni svemirskim odelima i kacigama, jep se u stanici nije moglo drukčije disati, Igor Torbakov se zagleda u radnu odeću svoje supruge.

- Gde ti je onaj znak NASE što su nam ga dali u sredu? Sonja se iznenađena zagleda i gornji deo radnog kombinezona.

- Nisam ga još prikačila - seti se.

- Pa gde ga, dođavola, držiš? - uhvati Torbakova prva panika.

Sonja pretraži najpre džepove radnog odela, onda ga otkopča i poče da pretura po džepovima svog sportskog žaketa u kojem je bila kod Rosa. Sa užasom u očima, ona pronade znak NASE u malom gornjem džepu. Smrtno bleđa, Sonja se zagleda u svog muža. Tog istog momenta oni oboje osetiše kako se soba puni nekakvim mirišljivim gasom...

- Budala! - naruga se Sonja samoj sebi i gorko nasmeši.

Sa tim neprirodnim osmehom srušila se na pod, a njen suprug preko nje.

Gordi, koja je potresena stajala iza širokih leda pukovnika Tejlora, poče glasno da plače. Ovo četvrto ubistvo u kojem je direktno učesvovala, bilo je previše za njene živce. Kada je pristupila tajnoj službi, nije ni slutila da će vre-menom moratidapostane plaćeni ubica, jer to je u stvari sada bila.

- Žao mi je Torbakovih, - reče pukovnik tiho, - ali mislim da niste imali drugog izbora. Svojim neverovatnim ponašanjem, ugrozili su ceo ovaj projekat. Ukoliko vas to uopšte može utešiti, setite se da sam ja pritisnuo dugme. Ali Gordi mu samo uputi drugarski smešak i poče da briše suzne oči.

- Objasnićemo ostalima da ih je ugušio prenizak pritisak koji su pokušavali da podignu i vrata na normalan nivo. Pomrli su hrabro, do kraja odani svom naučnom pozivu i našem zajedničkom projektu!

Milenijum

Pukovnik klimu glavom da je razumeo, a Gordi izade napo-1,e i poče da silazi u donje prostorije. Ugledavši je kako im prilazi hodnikom i briše oči, Ros koji je sa Hamiltonom stajao ispred otvorenih vrata, poslao ovom drugom značajan pogled. Bojao se onog najgoreg. Gordi se zaustavi pored njih i ponovo rasplaka. Nije morala da glumi.

- Gordi, šta se dešava? - promuca Ros.

- Torbakovi su mrtvi, - jecala je ova kroz suze.

Ros oseti kako ga podilaze žmarci. Ovo nije slutilo na dobro. On odmah poče da se pita kako je, dodavola Gordi mogla da čuje njihovu konverzaciju.

- Torbakovi mrtvi?! - razrogači Hamilton oči.

- Pomrli su pokušavajući da vrata pritisak u kabini stanice. Ušli su unutra brzo i nepromišljeno - plakala je Gordi. - Umesto da najpre navuku kacige, oni su prožurili bez zaštite kiseonika. Desilo im se isto ono što se dešava i putnicima aviona koji iznenada izgube pritisak na velikim visinama... Nadam se da su sada kod Boga u kojeg su tako čvrsto verovali - šmrkala je Gordi.

Ovo je bio vrlo jasan znak upozorenja. Gordi se tu malo naže da vidi šta se dešava u sobi. Tamo je na krevetu mirno sedela Kvinta sa planovima koja joj mahnu rukom. Gordi primeti i razbacane karte po stolu.

- Doktor Hamilton i ja smo igrali malo bridža - brzo objasni Ros.

Ona im tužno klimnu glavom i ode niz hodnik. Iza ugla se pojaviše bolnička nosila na točkićima. Gurala su ih dvoji-ca mladih asistenata. Hodnik je sad bio pun radoznalih koje je ili probudila ili uznemirila sirena opasnosti. Kada pridoše Rosovim vratima, ovaj zamoli rukom bolničare da stanu. Prišao je prvim kolicima i podigao beli čaršav. Ispod njega se nalazila Sonja Torbakov sa još uvek "zaleđenim" smeškom na modrim usnama. Rosu beše dovoljan samo jedan pogled na njenu plavu radnu uniformu pa da shvati kako je došlo do tragedije. Na njenom reveru se nije video znak NASE. Verovatno ga je držala negde u džepu sakoa, odmah se on doseti. On pomilova vrhovima prstiju Sonjino blede lice iponovojepokri.

Milenijum

199

- Šta se desilo? - upita Hamilton pošto su se vratili v sobu i zatvorili vrata.

- Zar niste ništa primetili kada sam je otkrio?

Hamilton smušeno odmahnu glavom.

- Na njenoj radnoj uniformi nedostaje znak NASE!

- Pa?! - nije Hamiltonu bilo jasno.

- Gospođa Torbakov ga je verovatno sve vreme imala negde u džepu dok je razgovarala sa nama!

- Isuse! - otvori Hamilton usta.
- Ne zloupotrebļavajte ime onoga u kojeg ne verujete! -
odmah je reagovala Kvinta.
Hamilton se zagleda u devojkę. On pride njenom krevetu i sede pored nje. A
Kvinta, kao da se ništa nije desilo, vrati svoju pažnju na planove u krilu.
- Kako možete tako mirno i bez ikakvih osećanja da
piljite u te planove, a vaš gospodin otac smatra da su
supružnici Torbakov upravo ubijeni!
- Ne, doktore, - pogleda ga Kvinta pravo u oči. - Samo
Bog može da nas ubije! Čovek to nije u stanju. Torbakovi su samo
sprečeni da egzistiraju u ovoj dimenziji. Tek u onoj drugoj
dimenziji, u kojoj se sada nalaze, Bog može ili da ih ovekoveči,
ili im zatre svaki trag!

- Mada ova vaša počerka govori engleski, ja je svejedno ne
razumem? - uputi Hamilton Rosu jedan očajan pogled. - I kakve
su to tajne koje ona navodno poznaje? Šta ste time hteli da
kažete Sonji i Ivanu?
- Bolje da ne znate - pokuša Ros da izvrda direktan
odgovor.
- Ali ja insistiram da to saznam! - nije se predavao
Hamilton. - Zar ne vidite da se svi zajedno nalazimo u jednoj
ogromnoj porodici na dnu mora sa kojom ćemo verovatno svi
uskoro potonuti! Od Gordine dobre ili loše volje zavisi naše
snabdevanje svežim kiseonikom, ili otrovnim gasom! Hoću da
znam kakve to tajne Kvinta poznaje!
Ros se mučio šta i kako da mu kaže... - Kvinta noću u toku dubokog sna ili
transa često govori sa dušama umrlih!

Hamilton odluči da je sad vreme da ih ostavi. On ustade i
pođe ka vratima.

- Sami ste pitali, - podseti ga Ros, a na usnama mu zaigra
pakostan osmeh.

Nekoliko sledećih dana ne doneše nikakva naročita uzbuđenja. Hamilton je sa
Rosom uspešno oplodio veštačku matericu u kojoj je počeo da izrasta prvi fetus,
onaj od male žrtvovane Indijanke. Nedelju dana kasnije, oplodena je i nova
Silvija, odnosno seksi plavuša sa fotografije. Ako sve bude išlo prema planu i
Rosovim proračunima, oba fetusa će se razviti u devetomesečne bebe u roku od 30
dana, zahvaljujući genu koji kontroliše i ubrzava rast konja, odnosno deset puta
brže od normalnih beba. Kroz otprilike godinu dana, obe devojkice će biti stare
oko deset godina, a ako požive pune tri godine, odrašće u mlade zrele žene od po
trideset godina! Bila je to naučna fantastika u svom pravom sjaju. Čovek ne samo
da je ovim dostigao znanje svog Tvorca, već ga je i prekoračio svojim
neutoljivim apetitom. Ono što Bog nikad ne bi sam sebi dozvolio, čovek je bio na
putu da zloupotrebi.

Dok su tako stajali i posmatrali kako dva fetusa rastu gotovo pred očima
posmatrača, Hamilton pogleda u Rosa.

- Da li vama, doktore, ide u glavu šta smo nas dvojica
ovde uradili?

- Kako da ne, - nasmeši se ovaj gorko. - Oplodili smo
vašu veštačku matericu sa dve mlade kobile koje bi se nakon
tri godine prodavale na crnoj berzi po milion dolara svaka!
- O čemu to pričate? - namršti se Hamilton.

- Govorim o nezamislivim mogućnostima koje nam ova
nova bio-tehnologija pruža. Muškarci vekovima zamišļaju i
priželjkuju da im se naprave "mrtve lepotice" bez svesti i
volje, a koje bi im uvek stajale na raspolaganju za seks.

- A otkud znate da će ove dve biti mrtve, odnosno bez
svesti?

- Moja počerka, kojaje, kao što znate, pomalo religiozno
zatucana, tvrdi da Bog nikada neće dozvoliti da u ova dva tela
uđu duše, što, dakle, znači da će se one ponašati kao i ostale

životinje!

201

200

B. D. Benedikš

A ako progovore i normalno odrastu?

- Onda ćemo zauvek znati da Boga nema.

Ros ga ostavi sa ovim rečima samog pored staklene vit-rine u kojoj je rastao fetus male Pele. Namerno mu se obratio ovim rečima, dobro znajući da ih "oni gore" stalno prislušuju. Ovo je osetio i Hamilton koji se ne usudi da pogleda u kontrolnu kabinu na spratu. Njega, međutim, zabrinuše Rosove reči. I on poče da se pita šta će biti ako te dve devojčice zaista ne budu ništa drugo nego male kobile?

- Ne! - odmah odbi Kvinta ovu teoriju kada joj je Poc prepričavao razgovor. - I mala Pela i mala Silvija imaće duše i progovoriti kao i ostala deca.

Ros se zamišljen zagleda u svoju ljupku poćerku. Šta joj sad ovo znači.

- Ali... zar to neće biti jasan dokaz da Boga nema?

- Već sam o svemu obaveštena - reče devojka. - Mala Pela je već ovde spremna da "uskoči" u svoje bivše telo, a tu se nalazi i jedna druga žena koja će ući u telo male Silvije.

- Zašto druga žena? Zašto ne duh te prave Silvije?

- Zato što Silvija nije nikad ni umrla! Gordi to nije smela da vam kaže. Silvija je jedna njena bivša drugarica čiji je gen Gordi na prevaru ukrala. Kako ne shvatate? U pitanju je vrlo vešt trik. Oni sada očekuju da će se mala Pela u desetoj setiti svoje prošlosti, što ova i hoće, ali ona druga će samo normalno rasti i progovoriti, ali se neće setiti prošlosti jer je nema!

Ros poče da trlja svoje visoko čelo. On oseti kako će ga noćas opet boleti glava. Ovo što mu Kvinta sad govori, ne uklapa se u njenu teoriju o postojanju Boga.

- Kvinta, ako Boga zaista ima, zašto bi On dozvolio jednu ovakvu operaciju?

- Zato što On želi da Gordi i njeni šefovi ostanu uvereni da će na toj budućoj svemirskoj stanici zaista odrastati deca poput Pele i Silvije.

- Zar neće?!

- Ako im vi dozvolite, nažalost, hoće - iznenadi ga odgovor. - Zato što će ugovor između Boga i đavola u to vreme

Milenijum

još trajati. A đavo će sve učiniti kako bi što više svojih zlih duša ponovo vratio u materijalni život kroz tu decu budućnosti.

- Pa šta ja tu mogu?

- Od vas, i samo do vas zavisi da li će se to desiti.

- A kako ja to mogu da sprečim zle duhove da se useljavaju u tu decu? - poče da se nervira Ros.

- Pritiskom jednog dugmeta na vašem bio-kompjuteru.

- Kao na primer?

- Ukoliko uklonite gen koji će kontrolisati razvoj mozga u te dece, duše se ne bi mogle useljavati, a deca bi umirala odmah nakon "rađanja"!

Ros ju je posmatrao zaprepašćen.

- Ti... ti, Kvinta, predlažeš da ja uništim razvoj cele te buduće civilizacije?

- Da je Bog zadovoljan našom civilizacijom, - rugala se devojka, - zar bi uskoro morala da nestane bez traga?

- Ali, Kvinta, - stenjao je Ros, - ako ja to učini, ljudska rasa će zauvek biti zatrta! Nikad više se neće roditi ni jedno dete!

- Konačno ste shvatili - pohvali ga Kvinta. - U tome je sav smisao kataklizmi kojima je dragi Bog bezuspešno

kažnjavao i upozoravao obesnog čoveka na greh koji čini!
Najpre je bio potop, pa su asteroidi uništili grešne gradove
poput Sodome i Gomore, a sada nailazi asteroid i sa njim
konačan čovekov kraj!

Ros ju je ćutke gledao. On više nije bio bezbožan. Kvinta ga je uverila u stvari
koje ranije nije mogao ni da zamisli. Konačno je shvatio da viša sila postoji,
mada mu još uvek njena forma nije bila najjasnija.

- A ako ja odbijem da pokvarim te gene budućnosti?

- Onda će se ponovo rađati "samo bela deca" u čija tela će
se useliti svi oni koji su u prošlom životu mrzeli Boga i pro-
tiv Njega radili. A vi ga nikad nećete videti! Nećete tamo
nikad sresti ni vašu voljenu suprugu, a bojim se ni mene!

- Zvuči kao ucena, - primeti Poc c gorčinom u glasu.

- Zato se morate uskoro opredeliti. Ili ćete raditi za
Božje ili đavolove interese. Za obojicu ne možete!

202

B. D. Benedikš

Rosa je sad već uveliko bolela glava. On se opruži po krevetu, onako obučen.
Već nakon prva dva meseca, svima je bilo jasno da su dve bebe zdrave i da rastu
prema proračunima naučnika. Obe su pro-govorile prve reči i igrale se kao i sva
druga normalna deca. Kvinta je bila zadužena da se brine o maloj Peli i da je
podučava na njenom starom ajmara jeziku, a jedna druga mlada doktorica podučavala
je Silviju. Obe su devojčice brzo napre-dovale. Svaka je bila zatvorena u svom
staklenom zvonu, jer se još nije znalo kako će reagovati njihov imuni sistem na
naše bakterije. Tamo su se igrale i pričale preko mikrofona sa svo-jim
vaspitačicama. Bile su potpuno odvojene i nisu znale jedna za drugu.
Konačno, desetog avgusta 2008. godine, obe devojčice su dostigle rast i izgled
od deset godina. Obe su govorile tečno i ponašale se kao i sve druge njihove
vršnjakinje. C jednom raz-likom. Pela je govorila na svom jeziku ajmare, a
Silvija na tečnom engleskom. Gordi više nije imala vremena da čeka. Visoko iznad
Zemljine orbite, zahvaljujući tajnoj kooperaciji velikih sila, već se lagano
vrtela velika svemirska stanica. Došlo je vreme da se ona opremi sa svim
potrebnim vdstrumen-tima u koje će se smestiti milion budućih žitelja Novog
Sveta, kako su ga naučnici između sebe zvali. Nije dakle čudno što je Gordi tog
jutra kršila ruke i sva se tresla od nervoznog uzbuđenja. Bilo je tek devet
ujutro, a ona je cele prethodne noći samo pila kafu za kafom. U glavi joj je
hučalo, a govor joj postade neuravnotežen i nejasan.

U laboratorijsku sobu male Pele ušli su tog jutra samo Gordi, Hamilton, Ros i
Kvinta. Sem jedne lekarke, niko drugi nije pre toga video devojčicu. Ugledavši
ih pored svoje stak-lene kutije, Pela im svima veselo mahnu rukom i odloži
slikovnicu koju je prelistavala.

- U redu, - duboko uzdahnu Gordi. - Koji je najbolji način
da se detetu njenih godina potkrepi memorija?

- Doktor Ros i ja, - javi se Hamilton prvi, - dosta smo o
tome diskutovali. Obojica se slažemo da joj sada treba reći
njeno pravo ime i pokazati joj one kolor fotografije koje je

r Ros snimio u njenom grobu u Andima. Na osnovu te slike, •edan policijski
ilustrator je napravio ovaj divni kolor
CRTežHamilton podiže sa stola poveći karton čiju crnu pre-vlaku otvori kako bi
samo Gordi mogla da vidi precizni crtež vojčice u godinama kada je bila
žrtvovana.

J - Onda počvdmo - žurilo se Gordi. - Kvinta, srce, vi već Jnate šta treba da ie
pitate.

" Devojka pride staklu i prijateljski se nasmeši devojčici c druge strane. Pela nije bila obučena. Uvek je imala na sebi samo majicu i gaćce. Tako je svima bilo lakše da JOJ održava]U higijGnTili vršeCrazne lekarske preglede. Pela ostavi album sa slikama i dopuza do stakla u kojem je bio ugrađen mali MIKROFZdravUo(tm)ozDRavi je Kvinta na svom dijalektu ajmare. -Kako si spavala?

- Dobro, hvala.

- Ti već dobro poznaješ ove ljude, zar ne.

Pela potvrdi glavom i svima posla ljubazan smešak. R se sav strese od ovog prizora. Devojčica pred njim bila j kao i oš duboko zamrznuta u Andima, ali živa. On oseti neku nepriGtnu promenu telesne temperature. Bože,štaJeTOuradio.

" I ja i ovi Ljudi želeli bi da ti postavimo nekoliko pitanja - nastavi Kvinta blagim glasom priJateljice. želimo da čujemo kako se zoveš.

- Tula - ocмах odgovori devojčica, jer tako su je zvali.

- To nije tvoje pravo ime - ražalosti se Kvinta.

Pela napući usne kao da će zaplakati.

. Tvoje pravo ime je Pela! I ti si već Jednom raniJ* živela u dalekoj zemlji u kojoj si "umrla". Ovi vračevi su te preneli ovamo cponovo oživeli. Da li se bilo čegasećašJ

Pela se odvoji od stakla pored KOJSG je klečala i sede i savijenih ispod sebe. Iz te ozbšBne poze posmatrala je , prijateljicu širom otvorenih očiju.

- Ja sam Tula, - ponovi ona, - i nikad rašce nisam ži,

- esi, Pela - insistirala je Kvinta. - Živela si u nekom selu u carstvu boga Inke. Sveštenici su te bašu ovim godi,

204

B. D. Benedikš

poveli sa sobom na njegov dvor gde si primila skupocene darove a onda su te odveli visoko u planinu na čijem vrhu si žrtvo-vana.

Pela samo odmahnu glavom.

- Da je to što govoriš tačno, ja bih nešto slično sanjala.

- Nisi mogla, jer si spavala punih šest stotina godina!

Prilikom rođenja ovde, tvoja memorija je bila izbrisana. Mi smo danas odlučili da te podsetimo na tvoju davnu zaboravljenu prošlost.

- Ja sam Tula. Ja nisam nikad ranije živela.

Kvinta se okrete svojoj pratnji.

- Ona odbija svaku mogućnost da je već jednom živela.

- Predite na dokaze - predloži Gordi.

Kvinta uze od nje karton sa crtežom Pele u boji. Devojčica je bila obučena u iste one haljine sa fotografije. Tačno tako je izgledala kada su je žrtvovali. Devojka bez reči okrete crtež prema Peli. Ova je najpre nemo piljila u sliku, onda se ponovo dovuče do neprobojnog stakla i pažljivije zagle-da u živopisnu ilustraciju,

- To sam ja, - upre ona kažiprstom u sliku.

- Tačno, - potvrdi Kvinta. - Tako si izgledala na dan tvoje smrti. Zvala si se Pela. Bila si stara kao sada, ili nešto starija.

Pela je dugo gledala crtež čuteći.

- Pokažite joj onu fotografiju iz grobnice -- predloži

Gordi.

Ros izvadi iz torbe uveličanu fotografiju u boji. Na slici se u detalje videla Pela u smrznutom stanju. Ugledavši svoju odeću i veliku kopču u kosi od čistog zlata, devojčica poče da će ceha. Njoj odjednom navreše suze na oči. Još uvek gledajući u fotografiju, ona poče da prikuplja svoju dugu crnu kosu i da je savija u pundu sličnu onoj sa slike. Niz obraze su joj tekle krupne suze.

- To sam ja - reče tiho. - Poslednja dva dana provela sam na dvoru vladara Inke, Njegova žena mi je lično plela kosu i savila je, a vladar mi je poklonio ovu veliku kopču od zlata. Tako doteranu su me kaluđeri na nosiljci odneli na vrh

Milenijum clanine gde mi je glavni sveštenik dao nešto da popijem...

Tamo sam zaspala..

Kvinta se okrete prisutnima i prevede.

- To nije moguće - mumlao je zaprepašćeni Hamilton. -
To ipak nije moguće.

- To, dakle, znači da je doktor Čang bio u pravu kada je
tvrdio da izvesni geni prenose i memoriju - zaključio Gordi. - A
povratak njene memorije ujedno negira vašu teoriju, - pogleda
ona u Rosa, - po kojoj će ove dve devojčice odrasti kao dve mlade
kobile!

Tu se Gordi ugrize za kraj usne, setivši se da se izbr-
bljala i stavila im do znanja da ih stalno prisluškuje. Međutim, oba doktora su
se pravili kao da je nisu ni čuli. Hamilton takođe ne izdrži da ne pecne Rosa.

- Ovo ujedno znači da nema Boga!

- Pa, - složi se tobože Ros, - ako Boga nema, onda je sve
dozvoljeno, zar ne?

Gordi mu uputi upitan pogled. Nije bila sigurna na šta
ovaj cilja.

- Mala Pela je takođe živi dokaz, - dodade ona, - da smo
i ja i moj poslodavac bili sve vreme u pravu. A moram vam sada priznati, njeno
sećanje mi je zbacilo sa srca jedan veliki kamen! Ona mi je živa potvrda da sam
pravilno postupala.

Ros se čuvao da ona ne primeti ni najmanju sumnjivu poru na njegovom ozbiljnom
licu. Sve se dakle odvijalo tačno onako kako ga je Kvinta obavestila. Mala Pela
je briljantno odglumila proces svog sećanja, jer su kamere sve snimale.
Posle ručka, Gordi, Hamilton, Ros i vaspitačica male Silvije ponoviše ceo
program i u prisustvu druge devojčice, ali ova, naravno, nije mogla ničega da se
seti. Na sva njihova nastojanja odmahivala je glavom. Ni imena, ni slike, ni
privatni filmovi iz porodičnog albuma, ni njene fotografije pored bazena za
kupanje - nisu pomogle.

- To je u redu, - završi Gordi seansu, više nego zadovolj-
na rezultatom pokušaja. - Sve se slaže. Ostavite dete na miru.

- Ne razumem, - žurio je Hamilton za njom u hodniku. -
Kako to mislite sve se slaže, a dete se ničeg ne ceha!

206

B. D. Benedikš

Milenijum

207

Gordi se naglo okrete i suoči sa obadvojjicom naučnika.

- Ne ceha će jer nikad ranije nije ni živela! Silvija sa
fotografije je još uvek živa i zdrava mlada žena, inače moja
školska drugarica.

Ona se okrete i produži niz hodnik, a Poc i Hamilton ostadoše poluotvorenih usta
da gledaju za njom...

Kada se vratio u svoju sobu, Ros zatvori iza sebe vrata i zagleda se sa
divljenjem u Kvintu koja ga je čekala sedeći na krevetu.

- Kvinta, - morade da joj prizna, - svi mi takozvani
stručnjaci, treba da se bacimo pred tobom na kolena i pok-
lonimo se tvom neverovatnom znanju!

- A ja sam samo Njegova odana sluškinja - podvuče devojka
značajno. - Zamislite tek Njegovo znanje i moć!

- Ujutro, - obeća joj Poc, - čim sednem za kompjuter,
"zakržljaću" celoj budućoj generaciji "belih superbića" jedan
od najvažnijih delova mozga. Onaj deo koji kontroliše rad
srca!

- Znajte da vam dragi Bog to neće zaboraviti i da će vas
bogato nagraditi kada za to dođe vreme - obeća mu Kvinta.

- Kako? Postaviće me možda za vladara cele jedne pla-

nete? Ili jedne cele galaksije? - kušao ju je Poc u šali.

- Ne, - odgovori mu ona krajnje ozbiljna. - Dobićete pravo na Drvo Života! A to je, kad malo bolje razmislite, važnije od celog svemira. Šta će vam sva blaga na svetu, ako morate da umrete. Zato nema veće nagrade od večnog života! Ona se ne može ničim kupiti, ona se mora zaslužiti.

Ros se odmače od vrata i sede pored nje. Malo ju je sa strane posmatrao, onda je rukom obgrli oko ramena i privuče sebi na grudi.

- Ti si zaista čarobna - reče joj u rasutu kosu. - Ono što mojoj Mirjam nije uspelo u toku dvadeset godina braka, ti si obavila sa nekoliko brižljivo odabranih rečenica. Tvojoj logici se zaista teško suprotstaviti. Ti c neverovatnom veštinom zatvaraš usta naučnicima poput Hamiltona i mene. I mada ne verujem da je Hamilton išta ukapirao, ja se pred tobom osećam gotovo postideanim.

Kvinta c radošću zaključi da je spasla njegovu dragocenu dušu, jer Bogu je svaka duša dragocena.

Idućeg jutra, čim je uključio glavni kompjuter, Ros potraži odgovarajući gen i jednim pokretom prsta zauvek ga izbrisa iz memorije na glavnom disku. On ostade sedeći i besciljno blenući u osvetljeni ekran. Gordi ga je zatekla u tom ukočenom položaju. Tiho je prišla njegovoj stolici i stavila mu obe ruke na ramena, blago mu ih masirajući...

- Šta ste se tako umusili? Ta vi bar nemate razloga da budete tužni. Vaš deo posla u ovom projektu upravo je završen. Dobila sam naređenje da vas i vašu ljupku počerku ispratim popodne na aerodrom!

Ros se iznenađen okrete u stolici i zagleda u nju.

- U mojoj kancelariji čeka vas vaš treći ček na milion dolara. Potrudite se da ga potrošite što brže - posavetova ga ona. - Do kraja svega ostaje nam još svega četiri i nešto godine.

- Šta će se desiti sa onim jadnim devojkicama? - brinuo se Ros. - Mislio sam, ako dozvoljavate, da ih ja i Kvinta povedemo sa sobom. Moja domaćica bi vodila o njima... Gordi ga prekide stavljajući mu kažiprst preko usana.

- Ne brinite za njih. Obe su sinoć zauvek uspavane.

Ros se primetno strese, što Gordi primeti.

- Ne znam šta o meni i mojim kolegama mislite, ali osećam da vam nismo simpatični. Možda ćete kasnije, kad se kraj naše civilizacije opasno približi, razumeti sve naše postupke. Možda će vam tada biti jasnije i zašto su milioni morali da poginu u raznim ratovima, kako bi mi danas srećnije živeli. Ni ja dugo nisam razumela zašto je Truman dopustio da se na Hirošimu baci ona prokleta atomska bomba!

Ona se tu okrete i pogleda u ekran kompjutera.

- Na čemu ste radili?

- Upravo presnimavam celu memoriju na disk. To što vidite na ekranu je deo opšteg programa. U pitanju je hromzom sa osnovnim instrukcijama gradnje budućih tela, podjednako važan za začecje, formiranje tela i osnovnih programa. Tek nakon toga lični geni buduće osobe biće uključeni u dalji

209

208

B. D. Benedikš

razvoj jedinke. Na taj način znatno sam ubrzao proces rasta i umnožavanja.

Na njegovo veliko iznenađenje, Gordi mu se lagano spusti na krilo i obgrli ga sa obe ruke oko vrata.

- Dozvolite mi da vam utisnem jedan nežan, sladak i krajnje prijateljski poljubac. Vi ste me zadužili najviše od svih!

Ona mu prinese svoje senzualne usne, ali ono što usledi bilo je daleko od prijateljskih osećanja i potraja dobrih dva minuta...

- Da nije ovih prokletih kamera, - šapnu mu ona u uvo, -

najradije bih sada zadigla ovu moju tesnu suknjuiopkoračila vas!

Ona ustade i kod vrata se pogleda u tamnom staklu. Ros ostade da sedi ukočen i u prilično uzbuđenom stanju muškarca koji već godinama nije osetio ženu. A Gordi je toga bila sve-sna. On se umi u susednom toaletu i dotara razbarušenu kosu. Kada se vratio u laboratoriju, tamo zateče doktora Hamiltona kako sedi za kompjuterom i čeka ga. Po izrazu na licu moglo se zaključiti da je vrlo zadovoljan. Hamilton izvadi iz džepa jedan beli koverat i njime zamahnu.

- Ček na milion dolara! - pohvali mu se. - Dobićete ga verovatno i vi. Nemam pojma šta ćete vi c tim novcem učiniti, ali ja ću čim se vratim u Sietl pronaći nekoliko najzanosnijih plavuša i pozvati ih na put oko sveta mojom novom jahtom! Osvetiću se mojoj bivšoj ženi do poslednje kapi sperme u sebi!

U dva popodne, Gordi lično isprati do aviona svih devet članova projekta koji su tog dana bili otpušteni. Svi su u džepovima nosili po jedan ček na milion dolara, sem Kvinte. Gordi se sa svima srdačno izgrlila i izljubila, a kada dođe do Rosa, ona uze njegovu desnu ruku u obe svoje.

- Šta da vam kažem... - gledala ga je pravo u oči, - više se nikad nećemo videti. Ni na ovom, a očigledno ni na "onom" svetu" - aludirala je na nedavni "dokaz" da Boga nema. - Jedino mi nije jasna vaša odluka da ne ostavite uzorak svojih gena. Na taj način možda bismo se opet sreli u Novom Svetu i tamo prepoznali.

- Kada je Kvinta odbila, odlučio sam da sledim njen primer. Iz čiste solidarnosti. Ona mi je sada sve što imam.

Milenijum

Gordi se malo prope na vrh prstiju i poljubi ga u obraz. Zatim se okrete devojci koja je stajala malo iza Rosa.

- Zašto ste odbili da pođete sa nama u Novi Svet? - upita je Gordi, stiskajući joj ruku.

- Svet koji mene čeka, čovek još ne može ni da zamisli - odgovori Kvinta.

- Mora da je divno osećanje verovati u Boga, - gledala ju je Gordi sa zavišću. Nažalost, od malena sam se i dušom i telom zalepila za ovaj jedini, materijalni svet. Ali uverena sam da ćete vi otići baš u mesto za kojim toliko čeznete! Ona se naže prema Kvinti koju takođe poljubi u obraz.

- Dame i gospodo! - obrati se sad Gordi celoj grupi. - Vlada Sjedinjenih Država ostaće vam zahvalna do kraja ovog sveta! A to je oko četiri godine. Imate vrlo malo vremena. Iskoristite ga do poslednje sekunde koje ćete od danas odbrojavati! Što se tiče vaše diskrecije i čuvanja tajni na kojima ste ovde radil, treba li uopšte da vas podsećam na posledice. U pitanju su verovatno dani pre no što neki drugi astronom ne otkrije asteroid i proračuna njegovu buduću putanju i neizbežan susret sa nama. Ja vas molim i preklinjem u ime čovečanstva koje će uskoro nestati, čutite o vašem radu ovde i ne dolivajte novo ulje na vatru koja će uskoro obuhvatiti ceo svet. Učinite ono suprotno, pojavljujte se na TV programima vaših zemalja i tvrdite, ako želite, da ste ovde radili na tajnom projektu koji se upravo lansira u orbitu naše pLjnete, c namerom da presretne gromadu koja nam ide u susret i razbije je nuklearnim projektilima u manje, mnogo bezopasnije komade! Što se tiče masovne panike i neizbežne histerije koja nas sve očekuje, šta da vam savetujem? Snadite se i čuvajte se. Ako ikako možete, povucite se negde u neki planinski predeo do kojeg će prvi udarni vodeni talasi splasnuti i izgubiti prvobitnu snagu. Kada se to desi, znajte da su dve trećine čovečanstva već izgubljene! Preostaće vam nekoliko meseci, najduže pola godine, pre nego što vas potpuno zatrovana atmosfera konačno ne uguši! Upotrebite novac koji smo vam dali za ličnu zaštitu. I neka vas sve Bog blagoslovi i čuva, ukoliko ga ima!

B. D. Benedikš

Milenijum

Ovim dramatičnim rečima Gordi ih sve pozdravi i naglo se okrete od njih kako bi prikriala suze koje joj potekoše niz blede, ispijeno i neispavano lice. Dok se dugim koracima udaljavala prema svom džipu, Ros i Kvinta su je pratili pogledom. Oboje su c tugom razmišljali o njenim rečima da se više nikad neće sresti. Ovde su im se sudbine zaista razilazile. Oni su stremili naviše, a Gordi je srljala brzinom lifta pravo u duševni ponor, poznatiji pod imenom pakao! Primitivši kako je oni još uvek gledaju, Gordi im iz džipa još jednom posla prstima poljubac i okrete volan u pravcu ulaza u podzemnu bazu. Jak miris kerozina iz motora koji su već grmeli, natera Rosa i devojkju da se poslednji popnu i uđu. Ros se spusti u prazno sedište do Hamiltona, a Kvinta do malog prozora preko puta.

- Edvine, - pogleda Hamilton u Rosa, - želim da znate da mi je bilo veliko zadovoljstvo da saradujem c vama na ovom spašavanju sveta!

- Zadovoljstvo je onda bilo obostrano - ne ostade mu Ros dužan.

- Nije mi poznato kako vi zamišljate svoj kraj, ali ja ću tog popodneva, čim saznam da asteroid dolazi, ispaliti sebi metak u slepoočnicu!

- I tim groznim aktom samouništenja, - ne izdrža Kvinta, - poćinićete svoj poslednji i najveći greh u ovom životu!

- A šta bi po vašem ljupkom mišljenju trebalo da uradim tog dana? - tužno joj će nasmeši Hamilton.

- Da stoićki i hrabro doćekate svoj kraj, onaj koji nam je Bog svima namenio. Umesto toga, vidim da ćete mu vi prkositi do kraja! Do smrti nećete shvatiti da nas Bog kaźnjava baš zbog tog laźnog ponosa!

U Rićmondu ih je ćekalo nekoliko iznenadenja. Kada ih je oko šest uveće ugledala pred ulaznim vratima, presrećna Evita poće da plaće.

- O, Bože dragi, hvala Ti! - obgrli ona obema rukama Kvintu. - Svake noći sam se molila za vas dvoje! Kako ste mogli da me nijednom ne pozovete telefonom?!

- Nismo mogli, Evita - obgrli je Ros oko ramena i tako zajedno udoše u kuću. - Radili smo na jednom tajnom projektu za amerićku vladu i bukvalno bili zatvorenici. Kako ste vi? Šta ima novo?

Oni saćekaše da se žena isplaće i obriše suze rado-snice...

- Gospodin Perez zove svakog meseca gospoćicu - pogleda Evita u Kvintu. - Pita zašto mu ne odgovarate na pismo koje vam je poslao pre šest meseci. Objasnila sam mu da ste na radu sa doktorom i da vas svakog ćasa oćekujem.

Evita ode do kuhinje i skide sa friźidera pismo koje je tamo drźkala prikaćeno namagnetisanim ukrasom. Ona ga predade zabrinutoj Kvinti. Dok je devojkja mirno ćitala, Ros i Evita su je napeto posmatrali. Oćekivali su ono najgore...

- Moj otac je umro - presavi Kvinta pismo i pogleda ih vlaźnih oćiju. - Gospodin Perez me obaveštava da je lićno obavio sahranu i odveo mog brata Hozea u Limu gde mu otada pomaže u radu. Upisao je Hozea u zanatsku školu gde ući za mehanićara. Piše da se nedavno konaćno oćenio jednom lepom kućnom pomoćnicom iz Lime. Kuću i imanje nisu prodali. Hoze

kaže da ću se ja možda jedog dana vratiti.

212

B. D. Benedikš

Devojka više ne izdrža, ona pokri rukom oči i naglo ustade.

- Izvinite me! - reče i otrča stepenicama na sprat.

- Sirota devojka - ražali se Evita za njom. - Samo ja koja sam od rođenja emigrantkinja, mogu da zamislim njena osećanja.

Ni ja nisam bila prisutna kad su mi umrli siroti otac i majka.

Ros sačeka da ona ponovo obriše oči.

- Da li me je neko zvao? - interesovao se Ros sa strepnjom

U srcu.

- Uglavnom vaše bivše kolege i ona crna devojka, mis

Braun.

- Niko drugi?

Evita odmahnu glavom. Ros pogleda u pravcu stepeništa i ustade. On oseti da je potreban Kvinti više no ikada.

- Doktore Ros, - zaustavi ga njegova domaćica u pokretu.

Ros zastade i okrete se.

- Šta vi mislite, hoće li nas taj ogromni asteroid razneti u komade?!

Ros se vrati i zagleda u njene oči ispunjene strahom.

- Asteroid? - jedva on izusti. - Otkud vi znate za taj asteroid?

- Pa... sve vesti od jutros prenose samo to! CNN ni o čemu drugom i ne govori. Zar vi još niste čuli? Rano jutros su dvojica japanskih astronoma amatera izračunali da će nas kroz otprilike četiri godine udariti nekakav veliki asteroid.

- Nisam to čuo - priznade joj Poc. - Nekoliko poslednjih dana nisam imao vremena da pratim vesti.

- Svi ćemo pomreti, zar ne? - slutila je Evita na zlo. -

Kažu ti Japanci da će sudar usporiti okretanje naše planete za čitavih sedam minuta na dan! Niko neće preživeti!

- Koješta, Evita, - pokuša Ros da je razuveri, a u kolonima oseti neku čudnu slabost. - I do sada su na nas srljali asteroidi i padali meteori i ništa nam se nije desilo.

- Ovog puta kažu da će iz sve snage udariti u Pacifik čiji talasi će nas sve potopiti, a one koji prežive pogušiće otrovni gasovi i vulkanski pepeo!

Ros otvori usta, ali joj ništa ne reče. Naprosto nije

Milenijum imao snage. On se okrete stepeništu i počeo tromo da se penje na sprat.

- To je Božja kazna, doktore! - reče Evita za njim. - On više ne može da nas gleda kako se davimo u grehu i bezbožnosti!

Ros se pope na sprat. Prolazeći pored vrata Kvintine sobe, on začu devojčine prigušene jecaje. Malo je postajao, a zatim tiho pokuca...

Devojka je ležala na krevetu, glave zagnjurene u jastuk.

Ros se spusti na ivicu pored nje i sede.

- Znam kako ti je - potraži on njenu ruku. - Prošao sam tim tužnim putem i umalo se od bola nisam izgubio. Kada se malo smiriš, mislim da bi trebala da pozoveš brata. Uteši ga

i reci mu da si dobro.đ

Ne znajući šta drugo da joj kaže, Ros se uputi u svoju sobu. Napolju se smračilo. Stojeći pored prozora, Poc je u mislima poredio ovaj prirodni fenomen promene dana u noć sa budućim globalnim pomračenjem koje će izazvati pad asteroida na Zemlju. Sunce se neće videti desetak godina od gustih slojeva zemaljske prašine, vulkanskog pepela i dima na hiljade požara koji će gutati sve na zemlji. Sav biljni i životinjski svet, uključujući čoveka, biće potpuno uništen. A kada se Sunce ponovo pojavi, samo ostaci biljnog sveta će se obnoviti. Od životinjskog sveta ostaće vrlo malo podzemnih vrsta. Ros će ctpece

od sopstvenih misli i pođe ka svom krevetu. Svukao se i legao, ali mu san još dugo nije padao na oči.

Probudili su ga sunčevi zraci koji su mu grejali lice. On zatrepta očima u pravcu velikog prozora i lenjo se okrete na drugu stranu. Ugledavši Kvintino lice, Ros se konačno probudi. Devojka je ležala pored njega, na prekrivaču, potpuno obučena. Očigledno je čekala da se on probudi.

- Kvinta, - obrati joj će Poc i nežno je pomilova po licu.

- Koliko je sati?

- Prošlo je deset.

- Bože moj! Zar sam spavao punih četrnaest sati?!

- Premoreni ste od svega što smo preživeli - objasni ona. - A ja nisam mogla cele noći oka da sklopim.

214

B. D. Beneuikš

Milenijum

215

Ros joj poravna pramen kose sa nežnošću oca.

- Kako se osećaš? - upita je brižno.

- Da nemam vas, bila bih siročica. Mnogo sam volela svog tatu. Dok su se drugi očevi mirno prepuštali hiljadugodišnjim lokalnim običajima, on je bio među prvima koji su shvatili da živimo u drugom vremenu. Celo selo je bilo šokirano kada mi je dozvolio da pohađam tu versku školu. Znam da je to učinio zato što me je voleo.

- Tebe je veoma lako zavoleti, Kvinta - uze Ros njenu ruku u svoju. - Ti si jedna retko pametna i bistra devojka. Da ne pominjem tvoje ostale kvalitete koje ti je Bog podario!

- Hvala, - reče ona jedva čujno. - Čekala sam da se probudite da vas pitam jeste li gledali sinoć vesti.

- Da, Evita me je upozorila. Svi smo to očekivali, zar ne?

- Mislim da je ta ružna vest došla malo prerano.

- Verovatno si već primetila da se vlasti aktivno trude da umanje važnost otkrića i umire stanovništvo. Ja lično ne očekujem veću paniku bar za dve do tri godine. Ali svedjedno, mi ćemo se uskoro odseliti odatle i otići da živimo u vikendicu.

- Prodaćete ovu kuću? - raširi Kvinta oči.

Rosjoj odmah ne odgovori...

- Nisam o tome razmišljao. Odlučio sam da je poklonim Eviti. Ona je oduvek sanjala da kupi ovakav "dvorac", kako bi dovela ovamo svoju rodbinu sa Filipina.

- Nećete imati prilike - reče Kvinta. - Dugo smo jutros razgovarale u kuhinji i ona mi je rekla da želi što pre da se vrati u svoje mesto na Filipinima. Ona kaže da želi tamo da dočeka svoju sudbinu pored braće i sestara.

Za Rosa ovo beše iznenađenje.

- Tako kaže Evita?

- Već sutra ide da izvadi pasoš i podigne uštedevinu iz banke. Poverila mi je da ima na računu preko deset hiljada dolara, ogroman novac za tamošnje prilike. Ona želi da tim novcem bar malo olakša i ulepša život svojoj porodici.

Ros oseti stid. A njemu je na računu ležalo preko četiri i po miliona dolara.

- U tom slučaju, dodaću joj ja pola miliona, pa neka se veseli celo selo!

- Očekivala sam da ćete to reći. Konačno ste shvatili da tamo gde uskoro svi odlazimo, ništa nema vrednost sem naših dobrih ili rđavih dela. Bićemo nagrađeni ili kažnjeni, prema delima koja prevagnu na Njegovoj vagi!
Ros dobi želju da je poljubi. Umesto toga, on joj samo poravna onaj nestašni pramen crne kose.

- Kad idemo da posetimo sirotu Sintiju? - brinula se Kvinta. - Ona mora da umire od straha i neizvesnosti.

- Čim se umijem i doručujem.

- Onda idem odmah do Evite u kuhinju da vam pripremim doručak - skoči Kvinta sa kreveta.

Kada je nešto kasnije sišao do kuhinje, Ros naiđe na ras-plakanu Evitu koju je tešila Kvinta.

- Doktore dragi! - zgrabila ga Filipinka za obe ruke. - Da li se to Kvinta šali sa mnom ili ćete mi zaista pokloniti pola miliona?!

Ros baci prekoran pogled na svoju počerku.

- Ne šali se, Evita. Vi ste prema meni i Mirjam bili ovde petnaest godina kao neko najrođeniji. Uživali ste svojim poštenjem i radom naše potpuno poverenje, Ako iko zaslužuje nagradu, vi ste svoju vredno zaradili.

Primitivši kako žena pokušava da mu poljubi ruke, Ros ih brzo povuče i sede za kuhinjski sto na kojem se pušila pržena slanina c jajima.

- Da li vi, doktore, možete da zamislite šta će taj novac značiti mojim jadnim i osiromašenim rođacima i našem celom selu?

Ros ne odgovori. On počne da seče slaninu.

- Samo dragi Bog zna - plakala je Evita iza njega, - koliko dobra će nam taj ogromni novac tamo značiti! Zato neka vas On blagoslovi i vrati vam desetostruko!

- Malo prekasno sam shvatio da ga ima, - reče Ros žvaćući prvi zalogaj.

- Nikad nije prekasno otkriti Boga! -- reče Evita brišući oči. - Želim da znate da sam mu se svako veče u

216

B. D. Benedikš

Milenijum

217

molitvama zahvaljivala što me je poslao k vama i vašoj dragoj gospodi! Bili ste tako dobri prema meni.

- Morali smo, Evita - našali se Ros. - Da nije bilo vas, pomrli bismo od gladi!

Dok je sirota žena plakala od sreće, Ros nije znao kud bi c očima. U Kvintu se nije usuđivao ni da pogleda.

- Kad nameravate da putujete? - upita on Evitu nakon doručka.

- Što pre. Možda već idućeg ponedeljka.

- Pripremiću vam barirani ček Rojal banke. Oni imaju u Manili svoju filijalu kod koje ćete ga unovčiti.

Primitivši novu iskru zahvalnosti u ženinim očima, Ros požuri iz kuhinje, a Kvinta pođe za njim.

- Gde idete vas dvoje? - upita Evita kod izlaznih vrata.

- Skoknućemo do vikendice da proverimo da li je sve u redu. Vratićemo se do osam uveče.

- I ja sam je obišla nekoliko puta, - zaustavi Evita Rosa u pokretu. - Nažalost, nisam mogla da uđem unutra, pa sam samo obišla kuću i proverila vrata i prozore. Mora da ste vi poneli sa sobom i moj rezervni ključ.

Ros nije znao šta da joj odgovori.

- Provirila sam i kroz prozore, sve je izgledalo u najboljem redu. Jedino mi nije jasno ko vam onako lepo kosi travu i neguje cveće.

- Cveće? - zinu Ros smušeno. - Ah, cveće! - kao seti se on.

- Angažovao sam pre odlaska firmu za održavanje travnjaka i bašti. Da potencijalni lopovi ne pomisle da tamo niko ne živi.

- Vrlo mudro ste to uradili - pohvali ga njegova domaćica.

- Kad ste poslednji put bili tamo? - zaustavi se Ros kod otvorenih vrata.

- Pre otprilike tri meseca.

On je pozdravi klimnuvši glavom i izađe napolje. Evita ih isprati pogledom pa se vrati u kuhinju, sede za sto i duboko se zamisli. Od kako je došla u Kanadu pre petnaest godina, gotovo redovno je igrala razne lutrije, ali nikad nije dobila

više od sto dolara. A uskoro se vraća u svoje siromašno mesto prebogata. Bože dragi, pogleda ona u plafon, kako su tajanstveni i neverovatni tvoji cutevi! U toku vožnje, Ros i Kvinta su ćutali. Ali primetivši devojčine sve češće poglede na svom profilu, Ros je pogleda.

- Bojim se i da pitam zašto me tako ozbiljno gledaš.

Kvinta se uzdrža od komentara.

- Mora da ni tebi, kao ni Eviti ni meni, nije jasno koji mi je đavo da odjednom delim milione, umesto da ih potrošim na sopstvena zadovoljstva do poslednjeg centa!

Pošto je devojka i dalje ćutala, Ros oseti potrebu da na-stavi:

- Kažu da svaki čovek tek pred smrt shvati da sve ono što je za života stekao, za njega više nema nikakvu vrednost.

Većina bogataša su pre smrti razdelili i svoje milione i imanja verskim organizacijama ili naučnim i umetničkim ustanovama.

- Interesantno, zar ne? - primeti Kvinta. - Konačno su shvatili da sa sobom odnose samo svoja dobra ili rdava dela. Ali nikakve milostinje ni darovi ne mogu opravdati bezdušnog čoveka pred njegovim Tvorcem. Svi oni koji su se odrekli svojih duša još ovde za života, zauvek su ih izgubili! Ros dugo ništa ne reče.

- Ja nemam čega da se bojim ili stidim. U odnosu na prave milionere, bio sam običan žgolja.

- Ali ste u odnosu na moju porodicu i ljude iz mog sela bili pravi bogataš! - podseti ga Kvinta.

Ros oseti njenu nevinu žaoku.

- Da, - priznade, - u poređenju sa milijardama bednih, živeo sam kao kralj. Ali ne zaboravi da su zapadni standard i onaj iz takozvanog trećeg sveta isti kada se stave na ekonomski kantar. Vi ste u Andima živeli u zemljanima kolibama i izdržavali se skromnim sredstvima, a mi ovde svu zaradu trošimo na otplate velikih kuća, automobila i ostalih blagodeti visokog standarda. Kad izmirimo sve mesečne obaveze, jedva nam ostaje za bioskop. Pa i taj odlazak za dvoje već košta 40 dolara! Za sve vreme našeg braka i zajedničke

- Pametna je - pohvali Kvinta Sintiju. - Verovato će tamo odsesti u nekom jeftinom motelu i preko recepcije nekako pozvati braću da je posete. Ros ju je dugo gledao, krajnje zabrinut. Bojao se da se mladoj ženi nešto ne desi. Sintija nije bila dorasla bezdušnoj mašini državne bezbednosti. Ništa se naročito ne desi sledećih nedelju dana. Ros i Kvinta ispratiše Evitu na avion za Manilu. Oproštaj je bio dirljiv. Sirota žena se jedva otrgla od svog dugogodišnjeg poslodavca i dobrotvora. Pre svega tri godine, Ros je verovatno ne bi razumeo. Ali sada je bio svestan svakog impulsa njenih iskrenih osećanja ljubavi i zahvalnosti. Bože, razmišljao je vraćajući se kući, kako je malo potrebno da se drugi učine beskrajno srećnim. Ni svojoj bivšoj asistentkinji Helen Braun nije rekao pravu istinu kada ju je zaprepastio odlukom da joj pokloni svoju vilu u Ričmondu. Kuće u tom kraju dostigle su te godine milionske cene. Od svih stvari, Ros je prebacio u vikendicu samo garderobu i neke papire. Helen je ostavio celu biblioteku sa kompletnim nameštajem i tehničkim aparatima. Na njeno pitanje zašto to čini, lakonski je odgovorio da želi malo ranije da se penzionise i sa Kvintom odmori u vikendici i uživa u okolnoj prirodi. Helen se ne usudi da ga upita šta misli o TOM asteroidu za koji kažu da srlja prema Zemlji. Ona je osećala da on zna odgovor. Slutila je ono najgore. A vrlo inteligentno je povezala i njegov nedavni rad za Gordi sa pred-stojećim događajem. Dok su stajali pored malog iznajmljenog kamiona za selidbu, Helen ga je gledala suznih očiju.

- Više se nikad nećemo videti, zar ne, doktore?

- Videćemo se - odgovori joj Kvinta umesto Rosa kojem reči zapeše u grlu. - Svi oni koji su verovali u Boga i Njegovo obećanje, ponovo će se sresti!

Helen je čvrsto zagrlila, vidno se tresući i stiskajući u ruci upravo primljeni ključ od Rosove vile. Sada je bila pot-puno sigurna da se čovečanstvu bliži kraj.

- A baš sam htela uskoro da se udam za jednog divnog mladića! - rasplaka se Helen i počela prstima da briše oči. - Već smo izabrali i jednu malu kuću u predgrađu Ričmonda.

- Udajte se, Helen - reče joj Poc. - Udajte se što pre. Kuća vam više nije potrebna. Bolje štedite gotovinu za druge potrebe.

- Doktore Ros, - uzbudi se devojkica primetivši da se ovaj okrenuo kamionu. - Koliko nam još preostaje?!

Ali ona ne dobi odgovor na ovo poslednje pitanje. Tužno je gledala za malim kamionetom i mahala im maramicom koju na kraju pritisnu na oči. e slobodno vreme posvećivao Kvintinom daljem obrazovanju, a devojkica mu je uzvraćala informacijama o paralelnom svetu u koji su se spremali uskoro da pređu. Svakog jutra zajedno su odlazili do samousluge u malom naselju po neophodne namirnice i sveže novine čije bombaste naslove je Ros čitao hodajući u povratku. Novinski izveštaji sve manje su se sla-gali sa zvaničnim izjavama svojih vlada, a sve više sa mladim japanskim astronomom koji je otkrio asteroid Omegu i dalje tvrdeći da leti pravo na Zemlju. Poc je sve zabrinutiji pratio ove kontradiktorne izveštaje, bojeći se onog najgoreg - nekon-trolisane rekacije uplašanih ljudi.

Petog dana boravka u vikendici, dok je kosio mašinom verovatno poslednju travu te jeseni, u radu ga prekide zvonak Kvintin poziv:

- Tata! Brzo drdite gore! Važan izveštaj na televiziji!

Ros ugasi mali motor i požuri ka stepeništu...

- Nisam sigurna da li sam dobro razumela, - dočeka ga Kvinta na terasi, - ali izgleda da će se na televiziji pojaviti mis Sintija!

Ros stade kao ukopan ispred otvorenih ulaznih vrata.

- Po rečima spikera jedne američke TV mreže, uskoro će jedna žena obavestiti naciju o senzacionalnom događaju povezanom sa ubistvom predsednika Harisona!

- Nije moguće! - procedi Ros i požuri u kuću.

Seli su na kauč jedno do drugog i čekali da se završe reklame. A onda se na ekranu pojavi zabrinuto lice poznatog TV voditelja koji upozori gledaoce da će ih ono što će uskoro čuti iz usta jednog očevica verovatno šokirati, ali se po svemu sudeći zaista desilo. Najava je bila prepuna misterija,

223

222

B. D. Benedikš

stari trik izveštača da zaintrigiraju što više gledalaca i "potrošača" reklamnih poruka. A onda se na ekranu pojavio taj isti voditelj i jedna mlada plavuša, odnosno Sintija Klark. Rosu zastade dah u grudima...

- Dragi gledaoci, - otpoče voditelj, - ovo što sada gledate je snimak načinjen pre pet dana. Postupili smo ovako na zahtev gospođice Klark, kako bismo je zaštitili od smrtne opasnosti koja joj pretila od koga drugog, već od naše sopstvene vlade!

A onda je došlo do šoka koji je zapanjio američku javnost. Smirenim glasom i odmerenim rečima, svojstvenim Sintijinom prefinjenoj prirodi, mlada žena je ispričala voditelju sve što je znala. Od njenog rada za lažnu firmu i Gordi Livingston, koja je u stvari bila tajni agent Pentagona, pa sve do pokušaja njenog ubistva u vili Santa Barbare i "slučajnog" gnjurca koji se zatekao u blizini, oslobodio je i krio godinu i po dana. U toku intervjua, čak ni staloženi voditelj nije mogao da sakrije zaprepašćenje...

- Vi, gospođice, u stvari tvrdite da je predsednika Harisona ubila naša vlada?!

- Ne! - ispravi ga Sintija. - Ubila ga je grupa izdajnika američkog ustava! Radiće o bezdušnim ljudima, čiji vrh sačinjavaju pripadnici tajne službe i Pentagona. A sve više sam uverena da je i Harisonov prethodnik ubijen iz istih razloga!

- A to su?! - usudi se voditelj da je upita.

- Sve do nedavno nisam ni sama bila sigurna u njihove razloge, ali od kako je stigla vest o TOM asteroidu koji leti prema nama, mislim da znam šta se desilo.

- Molim vas, podelite vašu intuiciju sa nama - nagovarao je voditelj.

- Radiće o tajnom projektu "Nojeva barka". Naša vlada je očigledno mnogo ranije znala za taj asteroid i planirala neku vrstu spasavanja čovečanstva od potpunog uništenja. Međutim, čini se da se oba pokojna predsednika nisu u potpunosti slagali sa idejom Pentagona i usprotivili su se. Da bi se sačuvala tajna odlučeno je da se obojica ubiju!

Milenijum

- Gospođice! - bio je sve bleđi voditelj. - Jeste li svesni svojih reči? To je strašna optužba. Zašto bismo vam sve ovo verovali?

- Jer sam ja kćerka pokojnog američkog senatora Judžina Klarka, koji je preko 40 godina odano i savesno služio našoj državi! I zato što sam lično radila na tom prokletom projektu. Nažalost, kada sam upozorila predsednika Harisona na skorou smrt, odlučeno je da me likvidiraju.

Usledi novo pitanje zašto Harison ništa nije preduzeo, na šta Sintija odgovori da mu njegov državni sekretar sa kojim je razgovarala verovatno nije ni preneo upozorenje. Ako je Gordi slučajno pratila ovaj intervju, mora da se srušila.

- Strašno! - mumlao je zapanjeni Ros. - Ovo ne sluti na dobro.

Voditelj se tu zagleda u svoje beleške, pa ponovo u Sintiju.

- Ali zašto?! - načini on značajnu pauzu. - Zašto bi Pentagon ubio dvojicu predsednika i izložio se najkriminalnijem skandalu naše političke prošlosti, kad stalno tvrde da će nas taj asteroid u stvari mimoići!

Na krajevima Sintijinih usana zaigra vrlo jasan osmeh.

- Dobro ste ovo primetili - pohvali ga ona. - Zašto su ih pobili, ukoliko nam ne preti nikakva opasnost od te gromade?! Ros se zagleda u Kvintu.

- Sintija je poludela.

- Ne, - čudno se smešila Kvinta, gledajući u ekran. - Sintija je konačno shvatila da su oni koji čuteći posmatraju nedela, isto toliko krivi u Božjim očima kao i oni koji nedela čine!

Na ekraju nastupi kratka pauza, onda voditelj postavi svojoj gošći poslednje pitanje:

- Zašto ste do sada čekali? Zašto niste ranije sve ovo otkrili?

- Htela sam, ali kao što rekoh, zaverenici su me sprečili. Onda sam se krila godinu i po dana. Ali kada sam nedavno čula za taj asteroid, sve mi je odjednom postalo jasno. I

224

B. D. Benedikš

Milenijum

225

na čemu sam radila i zbog čega su oba predsednika morala da umru.

- Gospodice, - podseti je voditelj ozbiljnim tonom, - vaše optužbe su veoma ozbiljne i dalekosežne. Vi ste u ovoj emisiji izgovorili imena učesnika navodnog puča, pa čak pomenuli i državnog sekretara! Jeste li svesni političkih posledica?

Uopšte me ne interesuju - odbrusi mu Sintija. - Pretpostavljam da će neko iz naše vlade ovo shvatiti krajnje ozbiljno i pohapsiti te kriminalne tipove!

Ekran se zatamni. Ros oseti kako ga boli glava. Kao ošamućen je piljio u novi talas reklama koje se pojavile, onda se lagano uspravi i pođe ka vratima.

- Idem da završim košenje trave - reče Kvinti u prolazu. - Uskoro će mrak.

Ovo potraja nekih 40 minuta. Sve vreme rada, Ros nije mogao da skoncentriše misli ni na šta drugo sem na Sintijinu izjavu. Zašto je to učinila, pitao se. Kongres će verovatno već ujutro otvoriti istragu a pomenutima će biti zabranjena bilo kakva dalja delatnost. Skandal će doliti nepotrebno ulje na plamičak sumnje koji će se rasplamsati u nacionalni požar. Doći će do ekonomskog haosa i ko zna...

Ros se odjednom zaustavi u pokretu. Upravo je bio stavio mašinu za košenje u garažu i povukao vrata, kad se na putu prema kući pojavila silueta neke žene. On je odmah prepoznao po elegantnom hodu.

- Sintija?! - procedi on jedva čujno i pođe joj u susret.

Sreli su se na prilazu kući i dugo se čutke posmatrali.

- Sad sam spremna da umrem! - izjavi Sintija smirenim glasom žene koja je obavila uspešan posao.

- U stvari je pravo čudo da ste još uvek živi! - podseti je Ros.

- Živa sam jer sam ih nadmudrila i jer me je dragi Bog stalno čuvao!

Ros oseti potrebu da joj pride i prijateljski je zagrlj. Tako su stajali nekoliko trenutaka nasred puta, onda se Ros saže i podiže njenu putnu torbu.

Nakon večere, Ros naloži veliki kamin i svi posedaše po tepihu. Obasjana samo plamenim jezicima razbuktalet vatre, Sintija im ispriča svoju kratku odiseju:

- Kada sam čula vest da na Zemlju srlja taj asteroid, sve sam shvatila. Sve mi je odjednom postalo kristalno jasno. Naš rad na genetičkom oživljavanju onih mrtvih devojaka, tajanstveni "gazda" za kojeg smo sve to navodno obavljali, razlog zbog kojeg su Harison i njegov prethodnik morali da umru, pa sve do čudnih Gordinih reči u avionu da ćemo svi nestati kroz sedam godina i da su zato morali da uklone predsednika! Pa onda naziv tog projekta "Nojeva barka"... Šta bi drugo mogao da znači sem neko masovno spasavanje. Zato kada sam čula vest o asteroidu, u glavi su počele da mi zvone sva zvonca. Više nisam mogla oka da sklopim. Zgrabila sam onaj pasoš vaše pokojne supruge i pozvala taksi. Iz San Franciska sam preko jedne sobarice hotela pozvala mog starijeg brata da dođe i podigne važnu pošiljku iz Kanade. Kada me je ugledao u sobi, skoro se siromah onesvestio. Proveo je sa mnom nedelju dana i složio se da treba da otkrijem celu zaveru. On mi je tajno ugovorio intervju sa TV mrežom sa kojom sam se telefonom dogovorila o detaljima. Pristali su da ne emituju snimak pet dana, kako bih mogla bezbedno da se sklonim iz zemlje. Brat me je dovezao do raskršća u selu odakle sam pešice došla do vas. Usledi bujica raznih pitanja na koja je Sintija strpljivo odgovarala sve do dva sata noću...

- Ukoliko se bez problema vrati kući, moj brat će nas pozvati sutra telefonom koji će zazvoniti tačno sedam puta - objasni im ona na kraju. U slučaju da oni još uvek prisluškuju, on će im objasniti da vas je pozvao u vezi mog senzacionalnog "vaskrsnuća iz mrtvih"!

- Što me podseti da vas upozorim da ćete od noćas morati stalno da spavate u skloništu! - nasmeši joj se Ros tužno. - A nemojte previše ni da se movate po polju bar nekoliko sledećih dana.

Ali ništa se ne desi ni sledećih dana, a ni sledećih nedelja. Na vestima su samo čuli da je predsednik Mejson zamolio svog državnog sekretara za ostavku i da su Gordi Livingston i

226

B. D. Benedikš

Milenijum

227

njen agent Majkl Brok uhapšeni i pod navodnom su istragom. Ta zima je bila jedna od najburnijih u istoriji televizije. Reporter i željni senzacija, vešto su i brzo povezivali otkriće asteroida sa političkim zločinima grupe američkih zaverenika iz vrhova vlade. Svedočenje žene koja je u stvari radila na tajnom projektu, samo je potvrđivalo autentičnost njihovih teorija. A to je značilo samo jedno - na Zemlju srlja ogromna gromada od čistog gvožđa, čiji udar će nas sve zbrisati sa lica planete. Američka vlada je to znala još pre tri godine i tajno se pripremala da spase što se spasti moglo. Vesti više nisu govorele ni o čemu drugom sem o predstojećem kraju sveta!

Prve ekonomske posledice ovog senzacionalizma, osetile su se već u proleće 2009. Bile su katastrofalne. Prva je krahirala Njujorška berza, a za njom sve velike berze po celom svetu. U toku svega mesec dana, vrednost dolara je spala na 20 centi! Nikakva ubeđivanja i uveravanja stručnjaka više nisu pomagala.

Zloslutnici su bili daleko brojniji - deset prema jedan. Kada su direktori televizijskih kompanija konačno shvatili šta je učinila njihova nerazumna kampanja, svetska ekonomija je bila gotovo u kolapsu. Radnici su počeli masovno da napuštaju svoja radna mesta, a navala na kupovinu namirnica bila je poprimila paranoidne razmere. Počela je pucnjava i pale su prve žrtve. Kriminalci koji su osetili da je došlo njihovo vreme, udesetostručili su svoju krvavu delatnost. Svima se odjednom žurilo da požive što bolje tih par preostalih godina. U leto 2010. policiju su masovno zamenile trupe regularne vojske i raznih građanskih milicija i gardi. U Sjedinjenim Državama, u kojima je proseki ubistava do tada bio "svega" 30.000 godišnje, naglo je skočio na 140.000 žrtava! U jesen te godine, više se nigde nije moglo ništa kupiti u radnjama. Sve su bile zatvorene ili napuštene. Gladno i prestrašeno građanstvo se okrenulo prema farmerima koji su ih dočekivali pušćanom vatrom. Ovo je dovelo do prvih organizovanih oružanih bandi koje su na silu osvajale farme i pljačkale sve prehrambene proizvode. U tom haosu pravog građanskog rata, stradale su čitave farmerske porodice. Stoka

je ili na mestu ubijana ili odvođena. Jedino je redovno radila televizija, u kojoj su dobrovoljci odlučili da do samog kraja izveštavaju gledaoce o teškoj situaciji u zemlji i svetu. Jer tragedija koja je zadesila Sjedinjene Države, širila se brzinom epidemije i po drugim državama. Vojska i policija koja je do tada štitila stanovništvo od nasilja, počela je polako i sama da se snabdeva koristeći silu, odnosno otimačinom. Pošto je papirni novac izgubio svaku vrednost, pojedinci su se snalazili na sve moguće načine. Od krađa, oružanih pljački, prostitucije - sve do ubistva. Onaj koji je potezao brže, ostajao je duže da živi. Broj ubistava u svetu penjao se katastrofalnom stopom od 20.000 na dan!

Početak 2011. u svetu je izginulo preko dvanaest miliona ljudi! Naravno, najviše u Sjedinjenim Državama, gde je broj vatrenog oružja oduvek bio veći od broja stanovništva. Ni civilizovana Kanada nije ostala pošteđena nasilja, mada je kanadska policija najduže ostala odana slovu zakona, ali su ta slova rapidno bleđela. Prve horde ogladnelih građana počele su da obilaze najudaljenija naselja. Ni selo pored kojeg je živeo Ros nije bilo pošteđeno. Lokalna policija je odavno bila uništena, a sve bezobraznije litalice počele su da obijaju i okolne vikendice. Sa uperenim puškama su tražili da im se isprazne frižideri, na silu odvlačili mlade žene i devojke u obližnje šume i tamo ih na red silovali, a one koji bi im se suprotstavš, na mestu su ubijali. Kada su konačno upali i u Rosovu vikendicu, tamo nisu ništa našli. Od besa su upalili lepu brvнару koja je do temelja izgorela za svega tri sata...

- Ne plaćite, - obgrli Ros Sintiju oko ramena koja su joj se tresla. - Ovako će nas bar zauvek ostaviti na miru. Zgarište će nam poslužiti kao najbolja kamuflaša. Izlazićemo samo noću kako bismo provetrili i osvežili sklonište.

- Hoćemo li imati dovoljno hrane? - brinula se Sintija.

- Sve do kraja! - uveravao ju je Ros. - Jedino će nam uskoro nestati benzina. Od sada ćemo koristiti sveće, a agregat ćemo uključivati samo po jedan sat svake noći kako bismo pratili vesti iz sveta.

-

228

B. D. Benedikš

Milenijum

229

- Kvinta, - cvilela je uplakana Sintija, - šta mislite da će nam se desiti?

- Nama apsolutno ništa - odgovori devojka odlučnim glasom. -- Svi oni koji su radili za Boga, biće na vreme

spašeni.

- Vi zaista u to verujete? - brisala je Sintija oči.

- Ovako je poručeno onima koji veruju u Poslanici Korinćanima: glava 15. poglavlje 52... "Odjednom, u trenu oka, kad zaturbi poslednja truba, mrtvi će ustati iz svojih grobova neraspadljivi a živi se pretvoriti!" Ona ih pogleda.

- U Poslanici Solunjanima, glava 4, poglavlje 17, dalje se tvrdi: "A onda svi živi koji ostadoše, zajedno c pravednim mrtvima biće uzeti u oblake i u susret Bogu!" Pa opet u Poslanici Korinćanima: "A kad se telo raspadljivo preobuče u novo besmrtno, obistiniće se reč Božja - oni koji pobediše đavola, pobediše smrt!"

Kvinta zaklopi debelu knjigu i zagleda se u njih.

- Vidim da vas dvoje još uvek sumnjate - reče im tužno. - Želite da poverujete u Boga, ali ne i u Njegovo obećanje. Kao i svi skeptici, i vas dvoje pokušavate na sve moguće načine da rastumačite šta je hteo tim rečima da kaže. Ne ide vam u glavu da će se desiti baš to što je rekao - mrtvi će oživeti, a mi živi se "pretvoriti" u novo, neraspadljivo, večno telo! I sve će se desiti "u tren oka"! Za sve što smo za Boga i pravdu uradili, bićemo uskoro nagrađeni, "večnim životom" u Njegovom carstvu!

Ali u ovo je bilo zaista teško poverovati. Ros i Sintija su piljili u devojkicu bez mnogo razumevanja. Za njih je jedina realnost bilo ono sa ekrana televizora, a ona je bila nasilna i krvava.

Prođe nekoliko meseci a ča njima nestade i poslednja kap dragocenog benzina. Rosov automobil je još odavno bio ukraden, pa njih troje ostadoše u mraku i bez ikakvih vesti. Na zidnom kalendaru je preostalo do sudara još svega devet meseci. Usled raspada svih državnih službi, goreli su milioni hektara bogatih kanadskih šuma jer požare nije imao ko da

gasi i zaustavi. Nebo je posivelo od silnog dima, kroz koji se povremeno naziralo "krvavo" sunce. Nekad prekrasni predeo sada je ličio na pustoš iznad koje je nedavno eksplodirala atomska bomba. Ni traga od životinja, a i lugalice su ih zao-bilazile jer tamo više nije bilo ničeg vrednog...

- Hajdemo u šetnju - predloži im Kvinta jednog kasnog popodneva.

- U ovo doba?! - pogleda Sintija na zidni sat u skloništu.

- Da. Došlo je vreme za naš odlazak - zapanji ih devojkica.

- A spolja ćete to najbolje videti.

Ros ustade sa ivice kreveta na kojem je sedeo i pruži Sintiji ruku. Kvinta se pope prva a oni za njom. Primitivši kako se Ros sprema da zakamuflira ulaz usklonište, Kvinta ga prekide:

- Ne zamarajte se time. Naša misija u ovom životu približila se kraju. Više se nikad nećemo ovamo vratiti!

Ovog puta su joj verovali. Mlada devojkica im se obraćala glasom stručnjaka koji poznaje sve tajne svog zanata. Ona uhvati Rosa za drugu ruku i oni podoše prema mostu preko prljave rečice koja se nedaleko ulivala u planinsko jezero. Kvinta se zaustavi nasred drvenog mostića i okrete istoku. Ros se i sam zagleda u daljinu, ali sem dimne zavese i izgorelog drveća, ništa drugo se nije videlo. Stajali su tako gotovo pun sat. Odjednom, kroz gustinu dima i izmaglice - poče da se plavi. U početku nisu bili sigurni šta je to, ali uskoro shvatiše o čemu se radi. Iz daljine poče da se "valja" novi prekrivač prirode, poput debelog tepiha koji prekriva onaj donji - stari i smrdljivi. Na mestu izgorelog drveća "nicala" su divna sta-bla negovane šume. Po izgoreloj prljavoj travi prostirao se zeleni pokrivač posut raznobojnim cvećem i ukrasnim rasti-njem...

- Gospode! - prekri Sintija usta obema šakama.

Plavo nebo bez oblaka uskoro potpuno potisnu dimnu zavesu a njih obasja sunce u koje se moglo gledati bez treptanja. Sa svih strana se začu veseo cvrkut ptica, a iz šume se pojaviše i prve životinje. Prljava voda rečice ispod njih

B. D. Benedikš

pojaviše i prve životinje. Prljava voda rečice ispod njih postade kristalno čista. Dva siva vuka su mirno prilazila reci da se napiju vode. Nisu ni obraćali pažnju na veverice koje su oko njih jurile...

- Bože dragi! -- jedva izusti Ros. - Jesmo li mrtvi, Kvinta?

- Da bi se prešlo iz jednog života u drugi, mora se u onom prethodnom umreti. Ail nas je dragi Bog poštedeo tog neprijatnog prirodnog procesa i "u tren oka" nas je pretvorio u ova "neraspadljiva" tela, tačno kako nam je i obećao.

- Ali, Kvinta, ovo ipak nije moguće - ječao je zapanjeni Ros. - Gde se nalazimo? Pre samo par sekundi, ovo je bio najtužniji predeo na zemlji!

Kvinta mu uputi onaj svoj pobedonosni smešak.

- Šta se desilo c ostalima? - brinula je Sintija.

- Oni moraju da čekaju na sopstvene sudbine, od kojih će neke biti veoma nasilne i neprijatne. Samo oni koji su čvrsto verovali u Boga i predali svoje živote u Njegove ruke, prešli su u obećani svet.

- Hiljadugodišnje Carstvo! - seti se Sintija Isusovog obećanja.

- Da, Sintija, - pogleda je Kvinta, - od sada ćemo živeti u Njegovom savršenom svetu.

A onda se otvoriše nebesa...

Ono što je usledilo ne može se opisati, jer potpuna sreća i ljubav se mogu jedino osetiti. Svi koji "predoše", podi-goše poglede u Njegovom pravcu i popadaše na kolena...

KRAJ